

1. EXT. ROTTERDAMSE HAVEN. DAG. 1921. SCHRALE SNEEUW

Het is winter. IJzig koud. Schrale sneeuw ligt her en der over de haven van Rotterdam.

Een verlaten zeilschip ligt aangemeerd in de buurt van een groot passagiersschip, waarop de naam "De Rotterdam" prijkt. Op dat verlaten zeilschip ligt een wirwar van dekzeil.

Er komt beweging in dat dekzeil. KRUIMELTJE, de hoofdpersoon van dit verhaal, wordt wakker en komt slaperig onder het dekzeil vandaan. Hij heeft een guitig gezicht wat geaccentueerd wordt door de grote slappe pet die hij op zet, met de klep opzij. Zijn kleding en schoenen zijn tweedehands en versleten, en een paar maten te groot. KRUIMELTJE is klein voor zijn leeftijd. Hij is tien, maar lijkt een stuk jonger. Hij is op en top het type van een verwaarloosd ventje, een gewiekst stadsboefje, wijs geworden door een leven op straat.

Voor KRUIMELTJE breekt een nieuwe dag aan. En aangezien hij een opgeruimd, vrolijk karakter heeft, en een ware "overlever" is, klimt hij met goede zin van het schip af en begeeft zich op weg naar het centrum van Rotterdam.

2. EXT. KANAAL. DAG. SCHRALE SNEEUW.

KRUIMELTJE passeert langs het kanaal een PAAR JONGENS, nauwelijks ouder dan hij zelf is, die met touwen over hun rug een platte trekschuit voort trekken. De trekschuit is volgeladen met kerstbomen.

KRUIMELTJE:
Hé! Zwaar werkie, hè?

Een JONGEN knikt bevestigend.

KRUIMELTJE:
Als je mij nou een boom geeft, is die schuit meteen een stuk lichter.

JONGEN:
Wat moet jij nou met een kerstboom.

KRUIMELTJE:
Jullie helpe natuurlijk, verder niks.

De JONGEN is duidelijk niet een van de snuggersten. Hij overweegt werkelijk de mogelijkheid.

JONGEN:
Nou... een kleintje dan.

Dat laat KRUIMELTJE zich geen twee keer zeggen. Hij springt met een grote sprong op de trekschuit en zoekt een geschikt boompje uit. Als hij er weer afspringt roept de JONGEN:

JONGEN:
Nog bedankt, hè!

KRUIMELTJE:
Geen dank, hoor.

Hij stapt vrolijk weg en slaakt zijn strijdkreet, daarbij rare sprongen makend.

KRUIMELTJE:
Hooliadiéééé... !!! Hooliadiéééé...!!!

3. EXT. CENTRUM VAN ROTTERDAM. DAG. SCHRALE SNEEUW.

KRUIMELTJE sleept zijn kerstboom door het centrum van de stad Rotterdam. Overal heerst er een kerstfeer. Winkels zijn opgesierd door kerstbomen en kerstverlichting. Het is een drukte van belang. MENSEN doen kerstinkopen. Een paar KINDEREN glijden over een spiegelglad stuk ijs op straat en hebben de grootste lol. KEESIE is een van hen. Hij ziet KRUIMELTJE lopen en schreeuwt keihard.

KEESIE:
Kruimeltje!!!

KRUIMELTJE kijkt op en grijnst breed als hij KEESIE herkent. KEESIE wenkt dat hij ook moet komen glijden, maar KRUIMELTJE wijst naar zijn kerstboom en schudt nee. Hij zwaait en vervolgt vrolijk zijn weg.

4. EXT. DOELENSTEEG. DAG. SCHRALE SNEEUW.

KRUIMELTJE komt met zijn kerstboom in de Doelensteeg, een schamele steeg in een volksbuurt van Rotterdam. Er heerst niets dan armoede. Een KINDJE van twee zit vastgebonden op een stoeltje, dat eveneens met een touw is vastgebonden aan een vensterbank. Zijn MOEDER is bezig matten te kloppen. WERKELOZE MANNEN hangen in groepjes bij elkaar. KRUIMELTJE gaat een armoedig huis binnen, dat uit een paar verdiepingen bestaat.

5. INT. TRAPPENHUIS VROUW KOSTER. DAG.

KRUIMELTJE sleept de kerstboom de trap op. Er komen diverse deuren uit op het trappenhuis. Er wonen meerdere gezinnen. KRUIMELTJE moet naar de tweede verdieping. Daar aangekomen gaat hij de voordeur in van het huis van vrouw Koster.

6. INT. HUISKAMER VROUW KOSTER. DAG.

VROUW KOSTER is een slechtgehumeurde vrouw van zo'n 50 jaar. Zij is de verzorgster van KRUIMELTJE, maar is dat al jaren tegen haar zin. Ze is koper aan het poetsen, een bezigheid waar ze wat verdienen aan overhoudt. Wanneer ze KRUIMELTJE met de kerstboom ziet binnenkomen, bevalt het haar geenszins. Ze kijkt dan ook zeer afkeurend.

KRUIMELTJE:
Vrouw Koster, kijk es wat ik heb meegenome?
Een verrassing. Ik kreeg hem gratis en voor niks.

VROUW KOSTER: *(houdt haar hand op)*
Geef me je geld...

KRUIMELTJE:
Me geld?

VROUW KOSTER:
Dat je verdiend hebt.

KRUIMELTJE:
...Ik heb niks verdiend.

VROUW KOSTER:
En wat heb ik gezegd?

Ze kijkt hem zeer streng aan. Ze verwacht het juiste antwoord.

KRUIMELTJE:

...Je zegt zoveel, vrouw Koster, soms ratel je de hele dag.

VROUW KOSTER springt woedend op en trekt hem met haar zwarte vingers (van het koperpoetsen) aan zijn oor.

VROUW KOSTER:

Ik zit me de hele dag het leplazerus te poetsen voor een paar schamele rotcenten en jij wordt nog brutaal ook! Ik heb gezegd: Je komt niet eerder thuis, vóór je wat verdiend hebt.
(ze rammelt hem nu door elkaar en begint steeds luider te praten)
Heb je dat begrepen? Heb je dat goed begrepen?!

KRUIMELTJE: *(met een van pijn vertrokken gezicht)*

Ja, vrouw Koster.

VROUW KOSTER:

Nou, wat doe je hier dan!

Ze duwt hem van zich af. KRUIMELTJE tuimelt achterover maar hervindt op tijd zijn evenwicht. Hij kijkt haar aan en verbijt zijn tranen.

KRUIMELTJE:

... Een kerstboom brenge... voor jou...

VROUW KOSTER: *(verbitterd)*

Die boom komt hier niet binnen. Voor ons is het geen Kerstmis. Ik vervloek de dag dat ik je in huis genomen heb. En als het je niet lukt om geld te verdienen, dan hou je maar je hand op.

KRUIMELTJE:

Ik ga niet bedele! Dan pakt de politie me en sluite ze me op.

VROUW KOSTER:

Dan doe je het maar als ze niet kijken.

KRUIMELTJE kijkt haar opstandig aan, zijn houding is één en al weigering, maar hij houdt zijn mond. Dan draait hij zich om en rent het huis uit.

7. EXT. HUIS KOSTER DOELENSTEEG. DAG. SCHRALLE SNEEUW.

KRUIMELTJE komt naar buiten gerend. Hij hoort een raam openschuiven en kijkt omhoog. VROUW KOSTER smijt de kerstboom van twee hoog het raam uit. Rakelings scheert hij langs het hoofd van KRUIMELTJE, die nog net op tijd achteruit deinst.

VROUW KOSTER:

Ik heb gezegd, dat kreng komt er niet in!

Met een klap schuift ze het raam dicht. KRUIMELTJE kijkt met ongenoegen naar boven, pakt de kerstboom en ziet dat deze geknakt is. Geen nut om hem te verkopen.

8. EXT. WERKPLAATS GLASZETTER. DAG. SCHRALE SNEEUW.

KRUIMELTJE komt in een straat met allemaal kleine bedrijfjes en werkplaatsen. Een GLASZETTER is vanuit zijn werkplaats bezig zijn bakfiets vol te laden met ruiten van verschillende afmetingen. Er is een kartonnen bordje op de bakfiets bevestigd: "Knecht gezocht". Maar KRUIMELTJE kan niet lezen.

KRUIMELTJE:
Zeg baas, heb-ie soms een klussie voor me?

GLASZETTER: (*sikkeneurig*)
Kan je niet lezen?

KRUIMELTJE kijkt de man niet begrijpend aan. De GLASZETTER wijst naar het bordje.

GLASZETTER:
Hoe oud ben je?

KRUIMELTJE:
10 jaar, baas.

GLASZETTER:
Zit je me nou te beduvelen...?

KRUIMELTJE:
Nee, echt waar niet. Ik ben 10 jaar.

GLASZETTER:
Hoe heet je?

KRUIMELTJE:
Kruimeltje...

GLASZETTER: (*taxeert hem een ogenblik*)
Je krijgt een stuiver voor elke kapotte ruit die je vindt.

KRUIMELTJE: (*glundert helemaal*)
Een stuiver? Komt voor de bakker.

9. EXT. STRATEN. DAG. SCHRALE SNEEUW.

KRUIMELTJE loopt door de straten op zoek naar kapotte ruiten. Maar hij vindt er geen. Ten einde raad vraagt hij het een paar VOORBIJGANGERS.

KRUIMELTJE:
Heb-ie soms een kapotte ruit, thuis?

De mensen schudden ontkennend het hoofd. KRUIMELTJE wordt er moedeloos van.

10. EXT. STRAAT GLASZETTER. DAG. SCHRALE SNEEUW.

KRUIMELTJE keert onverrichter zake terug bij de bakfiets van de GLASZETTER.

KRUIMELTJE:
Ik kan helemaal niks vinde, baas.

GLASZETTER:

Dan heb je het niet slim aangepakt, jochie.
Kijk, soms wordt er wel eens een ruitje stukgegooid...
Door kwajongens, zoals jij...

KRUIMELTJE, met zijn scherpe geest, begrijpt de boodschap onmiddellijk.

11. MONTAGESEQUENTIE:

EXT. STRATEN MET HUIZEN. DAG. SCHRALE SNEEUW.

In een montagesequentie zien we dat KRUIMELTJE de ene ruit na de andere stuk gooit met keien of bakstenen die hij vindt. Hij heeft plezier in het mikken, zeker als het "raak" is. De GLASZETTER doet goede zaken, hij repareert het ene stukgegooid raam, na het ander. KRUIMELTJE voelt de hand van een POLITIEAGENT op zijn schouder, nadat hij het zoveelste ruitje stuk heeft gekinkeld. Opgepakt worden is wel het laatste wat KRUIMELTJE wil. Hij doet daarom net of hij schrikt van iets dat zich achter de AGENT bevindt. De AGENT trapt erin en kijkt om. KRUIMELTJE weet zich los te rukken en zet het op een lopen. De AGENT zet de achtervolging in. KRUIMELTJE rent voor zijn leven, straat in, straat uit. Maar de AGENT kan ook hard rennen.

12. EXT. WINKELSTRATEN. DAG. SCHRALE SNEEUW.

De AGENT dreigt KRUIMELTJE steeds meer in te halen. KRUIMELTJE zigzagt langs de VOETGANGERS, hij passeert een KRUIDENIER, die bezig is voorraad naar zijn winkel te brengen. KRUIMELTJE trekt in zijn blinde vlucht een paar opgestapelde kratjes omver om de weg te versperren. De AGENT glijdt inderdaad uit over de appels die over de grond rollen. Maar WILKES, de kruidenier (35 jaar), laat deze streek niet op zich zitten en zet de achtervolging in. KRUIMELTJE werpt nog wat hindernissen op, maar WILKES wint steeds meer terrein.

13. EXT. DOODLOPENDE STEEG. DAG. SCHRALE SNEEUW.

KRUIMELTJE neemt in zijn haast een verkeerde afslag en belandt in een doodlopende steeg. WILKES heeft hem nu klem. Maar KRUIMELTJE geeft zich zo maar niet gewonnen; WILKES moet zich half op hem storten om hem te grijpen. Ze vallen op de grond en rollen tegen een paar zinken vuilnisbakken aan die omvallen. KRUIMELTJE probeert WILKES van zich af te trappen, maar WILKES houdt stevig zijn benen vast.

WILKES:

Hou verdorie je benen stil, ik laat je toch niet los.

KRUIMELTJE:

Ik wil niet de gevangenis in! Laat los! Laat los!

WILKES kijkt naar de jongen en ziet angst in zijn ogen.

WILKES:

Niemand stopt jou in de gevangenis. Rustig nou maar.

Maar op dat moment staat de AGENT groot en dreigend bij de ingang van de doodlopende steeg. Zonder pardon stapt hij op KRUIMELTJE af en sleurt hem overeind uit het verspreide afval. Hij draait KRUIMELTJES arm op zijn rug en houdt hem in die greep. KRUIMELTJE protesteert van pijn.

AGENT:

Meekomen jij. En waag het niet te ontsnappen.

WILKES:

Hé, niet zo ruw met die jongen. Laat hem los.
Het is nog maar een kind.

AGENT: *(terwijl hij KRUIMELTJE afvoert)*

Dit "kind" staat onder arrest.

WILKES sjouwt achter de AGENT aan en probeert KRUIMELTJE vrij te pleiten.

WILKES:

O ja? Wat heeft hij uitgespookt? De kroonjuwelen gestolen?
De school in brand gestoken? Een bank beroofd?

AGENT:

(met veel gewichtigheid, alsof het van landsbelang is)
Deze jongen heeft ruitjes ingekinkeld. Verdere bijzonderheden
kunt u op het bureau krijgen.

WILKES blijft ontmoedigd staan. KRUIMELTJE kijkt achterom. Hij waardeert het dat de man het voor hem opnam. De AGENT geeft een ruk en laat KRUIMELTJE voor zich kijken.

WILKES:

Ruitjes ingekinkeld...

14. INT. CELLENBLOK POLITIEBUREAU. DAG.

Dezelfde AGENT die KRUIMELTJE heeft opgepakt gooit hem nu in de cel. KRUIMELTJE vindt dit niet leuk. Zeker niet als hij merkt dat de cel reeds bezet is. Een DRONKEMAN zingt lallend het hoogste lied. KRUIMELTJE klampt zich vast aan de tralies en richt zich tot de AGENT die met een grote sleutelbos het slot vast draait.

KRUIMELTJE:

La-me d'r uit. Die vent stinkt!

DRONKEMAN: *(staakt zijn lied en zegt met dubbele tong)*

Zo jong... *(hik)*... en dan al bedorven...

AGENT:

Nou hoor je 't eens van een ander, Kruimeltje.
Dronken mensen spreken altijd de waarheid...

DRONKEMAN:

Dronke mensen én... *(hik)*... kinderen.

KRUIMELTJE kijkt de AGENT vergenoegd aan. Maar de AGENT negeert hem.

AGENT: *(laconiek)*

Ja, Van Houten, je stinkt.

De AGENT loopt weg en laat KRUIMELTJE in de cel achter.

15. INT. KANTOOR COMMISSARIS. DAG.

De AGENT komt binnen met een stapel dossiers en legt ze neer op het bureau van de COMMISSARIS. Deze pakt de bovenste er van af en kijkt erin.

COMMISSARIS:
Kruimeltje, toch niet weer...
Die jongen groeit op voor galg en rad.

AGENT: *(met een vlak gezicht)*
Vasthouden, meneer?

COMMISSARIS:
... Doe maar...3 nachten...

AGENT:
In orde, commissaris.

Hij verlaat het kantoor. De COMMISSARIS schudt zijn hoofd; zonde van het joch.

16. INT. CELLENBLOK POLITIEBUREAU. NACHT.

Het is nacht. KRUIMELTJE ligt met open ogen op zijn gevangenisbed en staart naar het plafond. De meeste GEVANGENEN in de andere cellen slapen, een enkeling roept opstandige dingen. KRUIMELTJE luistert ernaar. Hij hoort honden die af en toe klaaglijk janken. Aan alles is te zien dat KRUIMELTJE het vreselijk vindt om gevangen te zitten. De DRONKELAP ligt enorm te kreunen in zijn slaap. Dan kotst hij (half in zijn slaap) opeens op de grond en ronkt weer verder. KRUIMELTJE kijkt met een vies gezicht naar het braaksel op de vloer. Hij krijgt een idee. Hij staat op van zijn slaappleaats en veegt met een stuk van zijn mouw wat braaksel aan zijn jas. Dan loopt hij naar de getraliede deur en begint er aan te rammelen.

KRUIMELTJE: *(roept)*
Agente! Hé! Agente!

Na een paar tellen komt de AGENT die hem heeft opgepakt, aanlopen.

AGENT:
Wat moet je, schreeuwlelijk?

KRUIMELTJE:
Ik wil me wasse. Die vent heb me helemaal ondergekotst. Ruik maar.

Hij douwt het stuk van zijn mouw onder de neus van de AGENT, die walgend voor de geur terugdeinst.

AGENT: *(met tegenzin)*
Oké, kom er maar uit.

Hij opent de deur en voert KRUIMELTJE mee.

17. INT. GANG NAAR WASRUIMTE POLITIEBUREAU. NACHT.

KRUIMELTJE loopt met de AGENT mee. Ze zijn op weg naar het washok, maar komen nu langs een speciale cel waar TWEE ZWERFHONDEN in zitten. KRUIMELTJE begrijpt nu waar het hondengejank vandaan kwam, wat hij hoorde.

KRUIMELTJE:
Zijn dat speciale politiehonde?

AGENT:

Ben je gek! Die worden morgen afgemaakt.
(maakt gebaar alsof hij zijn strot doorsnijdt)
In het hondenpark.

Als ze de cel gepasseerd zijn, blijft KRUIJELTJE nog een tijd achterom kijken. Een mengeling van medelijden en verontwaardiging in zijn blik.

18. INT. WASRUIMTE POLITIEBUREAU. NACHT.

KRUIJELTJE is zich aan het wassen in de wasruimte die bestemd is voor de politie zelf. Hij is blij met deze afleiding en kijkt nieuwsgierig in het rond. Er hangen wat uniformen en kleren. Een aantal wastafels hangt op een rij aan de muur. KRUIJELTJE neemt een lik uit de pot groene zeep en probeert zijn jas schoon te maken. De AGENT, die hem in de gaten houdt, wordt weggeroepen door een COLLEGA. KRUIJELTJE is nu alleen. Hij neemt nog een lik zeep en krijgt een idee. KRUIJELTJE smeert de treden van het houten trapje dat toegang geeft tot de wasruimte in met groene zeep.

19. INT. WERKRUIJELTJE POLITIEBUREAU. NACHT

KRUIJELTJE meldt zichzelf met een onschuldig gezicht bij de AGENT, die in druk gesprek is met zijn COLLEGA.

KRUIJELTJE:

Ik ben klaar.

De AGENT kijkt op.

20. INT. CELLENBLOK POLITIEBUREAU. NACHT.

Alles is in diepe rust. De AGENT doet zijn ronde langs het cellenblok en schijnt met zijn lamp in de diverse cellen. Ook KRUIJELTJE lijkt te slapen. Maar als het licht langs zijn gezicht is gegleden en de AGENT zijn weg vervolgt, doet hij zijn ogen open.

21. INT. GANG NAAR WASRUIMTE POLITIEBUREAU. NACHT.

De AGENT stommelt naar de wasruimte. Hij maakt de deur open en wil het trapje af gaan.

22. INT. WASRUIMTE POLITIEBUREAU. NACHT.

De AGENT zet zijn voeten op de houten treden van het trapje. En glijdt uit met een enorm kabaal. Hij bezeert zich niet en komt met de schrik vrij.

23. INT. CEL POLITIEBUREAU. NACHT.

Een vergenoegde glimlach breekt door op KRUIJELTJES gezicht.

KRUIJELTJE: *(voor zichzelf uit)*

Dierebeule...

24. INT. KANTOOR COMMISSARIS. DAG. VALLENDE SNEEUW.

De COMMISSARIS staat voor het raam en kijkt naar de neerdwarrelende sneeuwvlokken, als KRUIMELTJE wordt binnengeleid door een AGENT. De AGENT verdwijnt en KRUIMELTJE blijft zenuwachtig staan. De COMMISSARIS bouwt de spanning nog wat op door met zijn rug naar hem toegekeerd te blijven staan.

COMMISSARIS:
Verveel jij je wel eens op straat?

KRUIMELTJE:
Uh... nee... nooit.

COMMISSARIS:
Wat doe je dan zoal, de hele dag?

KRUIMELTJE: *(denkt een goede indruk te maken)*
Nou uh ...werk zoeken, bijvoorbeeld.

COMMISSARIS:
Dus... die ramen heb je niet stukgegooid uit
verveling, maar omdat je werk zocht.

KRUIMELTJE voelt zich klem gezet en zwijgt. De COMMISSARIS draait zich nu om en kijkt hem aan.

COMMISSARIS:
... Ik wil weten waarom je die ramen stuk gooide...
(hij houdt een stapeltje papier omhoog)
Gisteren regende het klachten over vernielde ruiten!
Waarom Kruimeltje? Waarom doe je dat?

KRUIMELTJE slaat zijn ogen neer. Het laatste wat hij wil is de glaszetter verraden .

KRUIMELTJE:
... Het spijt me... Ik zal het niet meer doen.

KRUIMELTJE gluurdt onder zijn pet vandaan. De COMMISSARIS ziet het en vraagt zich inwendig af, wat hij in godsnaam met de jongen moet aanvangen.

COMMISSARIS:
Die vrouw Koster... zorgt die een beetje voor je?

KRUIMELTJE haalt zijn schouders op.

COMMISSARIS:
Luister eens ventje, alleen omdat je geen vader en moeder hebt,
geeft je niet het recht om allerlei kattenkwaad uit te halen.

KRUIMELTJE knikt gelaten.

COMMISSARIS:
Ik wou je drie nachten vast houden...

KRUIMELTJE: *(geschrokken)*
Drie nachten...?

COMMISSARIS:

...Maar iemand heeft me op andere gedachten gebracht.
Ik laat je gaan... Maar de volgende keer dat ik je hier zie,
hou ik je langer vast... Verpest het niet voor jezelf.

KRUIMELTJE.

Nee...

COMMISSARIS:

Beloof me dat je je gedraagt.

KRUIMELTJE knikt heftig van ja.

COMMISSARIS:

Ga nu maar... (*KRUIMELTJE loopt naar de deur*)
... En wees voortaan voorzichtig met groene zeep.

KRUIMELTJE kijkt verrast op. Een blik van verstandhouding. De COMMISSARIS zet een streng gezicht op, maar als KRUIMELTJE de deur uit is, glimlacht hij.

25. EXT. POLITIEBUREAU / TRAMBAAN. DAG. VALLENDE SNEEUW.

Blij met zijn hervonden vrijheid, verlaat KRUIMELTJE het politiebureau. Hij kijkt naar de dikke sneeuwvlokken die neerwarrelen en schopt met zijn voeten door het dikke pak sneeuw. Voor het politiebureau staat een hondenwagen van het HONDENPARK. De TWEE ZWERFHONDEN worden juist ingeladen om afgevoerd te worden. Ze blaffen luid in protest. KRUIMELTJE is verontwaardigd, maar wat kan hij doen. Een tram komt langs. KRUIMELTJE let op of er geen AGENTEN kijken en springt achterop om zich illegaal een stuk mee te laten rijden.

26. EXT. WERKPLAATS GLASZETTER. DAG. VALLENDE SNEEUW.

KRUIMELTJE komt aan bij de werkplaats van de GLASZETTER, die juist glas op zijn bakfiets aan het laden is. De GLASZETTER negeert KRUIMELTJE, iets wat KRUIMELTJE steeds bozer maakt.

KRUIMELTJE:

Ik kom me cente hale.

GLASZETTER: (*doet alsof hij iets vies ruikt*)

O ben jij het. Ik dacht al, wat ruik ik.

KRUIMELTJE: (*boudt ongeduldig zijn hand op*)

Nou, komt er nog wat van? Ik wacht.

GLASZETTER: (*zuur lachend*)

Dan kan je lang wachten. Je krijgt geen cent.

KRUIMELTJE:

Een stuiver per raam, da's de afspraak. Ik krijg zeve stuivers, want ik heb zeve rame stukgegooid.

GLASZETTER:

Precies! Stukgegooid! Niemand heeft gezegd dat je ze stuk moest g-o-o-i-e-n. Je moest ze zoeken.

KRUIMELTJE: *(met stijgende verontwaardiging)*
Ja nou wordt ie mooi! Heb ik daarvoor de hele
nacht in de cel gezete?!

GLASZETTER:
Je verdiende loon.

KRUIMELTJE:
Je had zelf gezegd dat ik ze stuk moest gooie!

GLASZETTER: *(terwijl hij op zijn bakfiets stapt)*
Zoiets onzinnigs zou ik nooit zeggen. En nou
wegwezen, vlegel. Ik wil je hier niet meer zien.

En de GLASZETTER fietst weg. KRUIMELTJE kijkt hem woedend na en besluit het niet te pikken.
Hij sprint weg.

27. EXT. STEGEN ROTTERDAM. DAG. VALLENDE SNEEUW.

KRUIMELTJE neemt een sluiproute en schiet de een na de andere steeg door.

28. EXT. STRATEN ROTTERDAM. DAG. VALLENDE SNEEUW.

De GLASZETTER fietst nietsvermoedend over straat.

29. EXT. ZIJSTRATEN ROTTERDAM. DAG. VALLENDE SNEEUW.

KRUIMELTJE rent in topsnelheid door de straten. Hij moet de glaszetter inhalen en vóór zijn. Hij
komt een zijstraat uit en ziet in de verte de GLASZETTER naderen. Hij schraapt met zijn handen
sneeuw van een vensterbank en maakt er een sneeuwbal van.

30. EXT. STRAAT ROTTERDAM. DAG. VALLENDE SNEEUW.

De GLASZETTER nadert KRUIMELTJE, die verdekt staat opgesteld achter een melkkar.
Als de GLASZETTER dicht genoeg genaderd is, werpt KRUIMELTJE de sneeuwbal. De
GLASZETTER krijgt hem vol in het gezicht. Hij schrikt ontzettend, verliest de macht over het stuur
en rijdt tegen de stoeprand op. De glaskar kantelt en al het glas valt aan diggelen. KRUIMELTJE komt
op veilige afstand tevoorschijn.

KRUIMELTJE:
Stik maar in je rotcentel!
Je moet mij niet in de maling neme.

De GLASZETTER die voorover in de sneeuw ligt, spuugt de prut uit zijn mond en murmelt
onverstaanbare verwensingen. KRUIMELTJE loopt zeer tevreden weg.

31. EXT. STRAAT BAKKERIJ. DAG. VALLENDE SNEEUW.

KRUIMELTJE passeert een bakkerij en kijkt verlekkerd in de etalage naar het uitgestalde brood. Wat
heeft hij een honger en wat ruikt het heerlijk. Hij gaat naar binnen.

32. INT. BAKKERIJ. DAG. VALLENDE SNEEUW.

Het is druk in de bakkerij. Veel KLANTEN wachten op hun beurt. De TWEE WINKELJUFFROUWEN proberen zo vlot mogelijk te helpen. KRUIMELTJE wacht zijn beurt geduldig af en kijkt ondertussen wat rond. Hij ziet een DIKKE DAME met een grote wrat op haar kin. Gebiologeerd kijkt hij naar de wrat. De DIKKE DAME voelt dat ze aangegaapt wordt en staart met een zure blik terug.

KRUIMELTJE:

Gossiemijsje. Die wrat is zo groot als een klapbes.

Enkele KLANTEN kijken verrast op en volgen wat komen gaat. Een AARDIGE JONGE VROUW kijkt geamuseerd toe en kan een glimlach niet onderdrukken.

KRUIMELTJE:

Weet je wat goed tegen wratten is? Palingvet met anijsolie en suiker erdoor... je maakt er een pappie van en smeert het erop in de maneschijn met je gezicht naar het noorde. Dat doe je drie dage achter elkaar en dan ben je er van af.

DIKKE DAME:

Wel heb ik ooit! Brutale aap!

Maar omdat ze aan de beurt is, wordt ze afgeleid en doet haar bestelling. De tweede WINKELJUFFROUW richt zich nu tot KRUIMELTJE:

WINKELJUFFROUW:

Kan ik je helpen?

KRUIMELTJE:

Een wrattebol- ik bedoel een krentenbol graag.

De WINKELJUFFROUW pakt een krentenbol en legt hem op de toonbank. Ze noemt het verschuldigde bedrag. Achter haar komt de BAKKER binnen met een groot blad waarop versgebakken broodjes liggen, waarmee hij de schappen gaat vullen. KRUIMELTJE legt iets op de toonbank. In eerste instantie lijkt het geld te zijn, maar in werkelijkheid is het een knoop. De WINKELJUFFROUW pakt het op en roept dan verontwaardigd:

WINKELJUFFROUW:

Hé, je kan niet betalen met een knoop.

Maar KRUIMELTJE is al op weg naar buiten. De BAKKER stuift nu haastig achter de toonbank vandaan maar voor hij bij KRUIMELTJE is, neemt deze snel een grote hap van de krentenbol. Dit maakt de BAKKER woedend. Hij rukt de krentenbol uit zijn handen en sleurt KRUIMELTJE de winkel door, naar de buitendeur.

KRUIMELTJE:

Auwauw! Alsjeblieft... alsjeblieft, ik heb zo'n honger!

BAKKER:

Daar heb ik allemaal niks mee te maken!

De AARDIGE JONGE VROUW wil tussenbeide komen.

JONGE VROUW:

Laat die jongen de krentenbol houden, ik betaal 't wel.

Maar de BAKKER negeert haar en rukt de deur open.

33. EXT. BAKKERIJ. DAG. VALLENDE SNEEUW.

De BAKKER gooit KRUIMELTJE de bakkerij uit.

BAKKER:

Maak dat je weg komt, snotaap.

Hij ziet de gehavende krentenbol in zijn hand en werpt hem nijdig na. De krentenbol rolt over de sneeuw en belandt in de goot. KRUIMELTJE duikt er als een havik op af maar op dat moment prikt de wandelstok van een RIJKE HEER in het broodje. Te laat.

RIJKE HEER:

Wie zijn brood opraapt uit de goot, buigt voor zijn eten.

Hij houdt zijn stok op en reikt KRUIMELTJE vriendelijk de krentenbol aan. KRUIMELTJE pakt hem van de spies af en wil net een hap nemen als hij zijn naam hoort roepen.

KEESIE:

Hééééé... Kruimeltje!!!

KRUIMELTJE kijkt om en ziet zijn vriendje KEESIE met een zelfgemaakte slee, niet veel meer dan een platte kist op ijzeren glijders. Vlug propt hij de krentenbol in zijn mond.

34. EXT. WESTER-WAGENSTRAAT. DAG. VALLENDE SNEEUW.

KRUIMELTJE en KEESIE trekken de slee de helling op in de Wester-Wagenstraat, een straat met een flink hellend vlak. Puffend en hijgend komen ze boven.

KRUIMELTJE:

Nou ieder op z'n beurt, hoor. Ik glij naar benede en dan mag jij de slee naar boven brengen.

KEESIE:

Ja, ik ben d'r gek. Late we er same op gaan zitte.

KRUIMELTJE:

Vooruit dan.

KRUIMELTJE klimt voorop en KEESIE gaat achterop, met zijn armen om KRUIMELTJE heen geklemd. Daar gaan ze, waarschuwend gillend tegen VOORBIJGANGERS die haastig opzij springen.

KRUIMELTJE:

Hééé... uit de weg... Hééé!!!

Steeds sneller gaat het. Het is een raadsel dat ze zonder ongelukken spectaculair tussen de MENSEN door weten de schieten. Op de hoek van een zijstraat staat een POLITIEAGENT en de slee schiet recht op hem af. KRUIMELTJE knijpt van schrik zijn ogen dicht.

KRUIMELTJE:

O o,... een smeris...

Een botsing is niet te vermijden... Bom! De AGENT vliegt door de lucht en belandt spartelend in de sneeuw. Haastig probeert hij overeind te krabbelen en nu de VOORBIJGANGERS zien dat hij ongedeerd is, durven ze te lachen. De AGENT grijpt zijn helm en zet de achtervolging in.

Maar de stoep is glad en weldra gaat de AGENT weer onderuit. KRUIMELTJE en KEESIE stuiven onverminderd voort, nu over het midden van de straat. KRUIMELTJE geeft de slee een ruk, waardoor de slee scherp afbuigt en van richting verandert. In volle vaart stevent de slee regelrecht op de ingang van een volle groentewinkel af. De deur gaat open en een VROUW komt naar buiten. Zij slaakt een gil van schrik en springt net op tijd opzij. De slee glijdt met donderdend geraas de groentewinkel in.

35. INT. GROENTEWINKEL. DAG. VALLENDE SNEEUW.

In de groentewinkel veroorzaakt de botsing met de slee een enorme chaos. KLANTEN gillen geschrokken door elkaar. De GROENTEMAN hapt ontsteld naar lucht. Uit een warboel van armen, benen, jassen, boodschappenmandjes en groentes en fruit kruipt KRUIMELTJE met een verschrikt maar “zogenaamd onschuldig” gezicht tevoorschijn. KEESIE volgt even later. Behendig maken ze zich zo snel mogelijk uit de voeten. Zonder slee, dat wel.

36. EXT. STRAAT BIJ BRUG. DAG. VALLENDE SNEEUW.

KRUIMELTJE en KEESIE lopen lachend over straat. De sneeuw valt neer op hun hoofden. KRUIMELTJE houdt plotseling de pas in. Hij ziet verderop de AGENT, die omver gereden was, zoeken naar de boosdoeners. KRUIMELTJE trekt snel zijn pet van zijn hoofd. Hij geeft KEESIE een duw. Die begrijpt meteen dat hij zich uit de voeten moet maken en schiet een steeg in. Met zijn onschuldigste gezicht nadert KRUIMELTJE de AGENT.

KRUIMELTJE:

Hé agent! Zoek je die knullen met die slee?
Die staan daar benede bij de brug.

De AGENT bekijkt KRUIMELTJE een ogenblik argwanend, maar besluit dat dit niet één van de jongens is die hij zoekt. Haastig verdwijnt hij in de richting van de brug. KEESIE komt weer tevoorschijn en samen vervolgen de jongens lachend hun weg.

37. EXT. DOELENSTEEG. AVOND. VALLENDE SNEEUW.

KRUIMELTJE en KEESIE komen aan in de Doelensteeg waar ook KEESIE woont. KEESIE loopt het trapje op van zijn voordeur. Zijn MOEDER (een arme volkswrouw) heeft hem al gezien, trekt de deur open en omhelst haar zoon hartelijk. BROERTJES en ZUSJES van KEESIE (variërend in leeftijd) zwermen om haar heen.

MOEDER KEESIE:

Dag lieverd, je bent net op tijd. We gaan eten.

KEESIE:

(terwijl hij naar binnen gaat en de deur dicht doet)
Hmmm. Ik heb reuze honger. Is papa al thuis?

KRUIMELTJE kijkt met gemengde gevoelens naar de dichte deur. Dit is de warmte die hij moet missen.

38. INT. TRAPPENHUIS VROUW KOSTER. AVOND.

KRUIMELTJE waagt zich de trap op van vrouw Koster.

39. INT. WONING VROUW KOSTER. AVOND.

VROUW KOSTER heeft bezoek van een MAN, die het koperwerk komt ophalen. Ze zitten samen te pimpelen. Een kruik jenever staat op tafel. Het is erg gezellig, maar als KRUIMELTJE binnenkomt, valt het gesprek stil.

VROUW KOSTER:
Zo, wat kom je doen?

KRUIMELTJE:
't Is donker buiten... 't sneeuwt en ik heb zo'n honger. Ik dacht-

VROUW KOSTER: (*bouwt haar hand op*)
Heb je geld?

KRUIMELTJE:
... Da's een heel verhaal-

VROUW KOSTER:
Ja of nee?

KRUIMELTJE steekt langzaam zijn handen in zijn broekzakken. Even denkt VROUW KOSTER dat er wat tevoorschijn komt. Maar KRUIMELTJE laat haar alleen maar zijn lege zakken zien. Dat maakt VROUW KOSTER woedend.

VROUW KOSTER:
Jij deugt helemaal nergens voor, weet je dat. Dat had die moeder van jou goed gezien, toen ze je hier achterliet als baby en ik ben er mooi ingetrapt. Ga uit m'n ogen. Vannacht kan je hier slapen, maar je krijgt niks en morgen vlieg je eruit.

KRUIMELTJE kijkt haar opstandig aan, maar preferereert een nacht in de bedstee boven een nachtje buiten. Hij sjokt naar de bedstee in de alkoof.

40. INTERIEUR. BEDSTEE KRUIMELTJE. NACHT.

KRUIMELTJE ligt met open ogen te luisteren naar de aangeschoten VROUW KOSTER en de MAN. Deze scene wordt afgewisseld met scene 41. We zien soms KRUIMELTJES reactie op het gesprek.

41. INT. WONING VROUW KOSTER. NACHT.

VROUW KOSTER en de MAN zitten behoorlijk aangeschoten aan tafel.

MAN:
Waarom laat je de jongen geen koper poetsen?
Die kleine vingertjes kunnen overal goed bij.

VROUW KOSTER:
Dacht je dat ik dat niet geprobeerd heb? Maar of hij gooit de koperpoets om, of hij laat een kandelaar vallen, zodat ie afbreekt, of hij stoot een deuk in een ketel. 't Is altijd wat, hij haalt 't bloed onder m'n nagels vandaan.

Ze schenkt nog eens een glaasje in. De kruik is al behoorlijk leeg.

MAN:
Je moet hem kwijt zien te raken.

VROUW KOSTER:
Ja... ik moet van hem af...

Er volgt een stilte. We snijden terug naar KRUIMELTJE in de bedstee die luistert.

VROUW KOSTER: *(vervolgt)*
...Maar weet je, buiten mij heeft ie niemand. Z'n moeder bracht hem toen ie zes weken oud was. Lize van Dien, zo heette ze. Tenminste... dat zei ze. Ik heb haar nooit meer gezien...

MAN:
En de vader?

VROUW KOSTER:
... Die is 'm gesmeerd.

MAN: *(slaat een arm om VROUW KOSTER heen)*
Da's ook niet erg aardig.

VROUW KOSTER: *(haalt verbitterd zijn arm weg)*
Mannen willen maar één ding. Wordt het meisje per ongeluk zwanger, nou, dan dumpen ze gewoon de hele handel.

MAN: *(begint haar dweperig aan te balen)*
Maar lekker is 't wel. Dat moet je toch toegeven.

VROUW KOSTER: *(weert af)*
Ik ben te oud voor die onzin.

MAN: *(trekt met zijn vingers over de rimpels in haar gezicht)*
Kom nou, schatje. Ik zal m'n ogen dicht houden...

VROUW KOSTER:
Niet waar de jongen bij is.

MAN:
...Die slaapt.

We snijden terug naar de bedstee. KRUIMELTJE slaapt helemaal niet. Een stille traan rolt over zijn wang.

De MAN schuift met zijn grove hand een bankbiljet over de tafel naar VROUW KOSTER.

MAN:
Je kan 't geld goed gebruiken.

Het geld is erg verleidelijk, maar dan wordt ze plotseling woedend. Ze slaat z'n hand weg, maar raakt per ongeluk haar glas, dat omvalt en breekt.

VROUW KOSTER:
Geef me nou maar 't geld voor 't koper poetsen en rot op.

MAN: *(springt op, waarbij z'n stoel omvalt)*
Verdomme, wat ben jij opeens een preuts wijf geworden, zeg. Kom hier!

Hij grijpt haar beet, maar VROUW KOSTER worstelt zich los. De MAN stort zich met luid gebrul op haar. Het koperwerk klettert op de grond. VROUW KOSTER ook, bedolven onder de wild geworden MAN. VROUW KOSTER trekt aan het tafelkleed, dat met veel rinkelend glas van tafel glijdt. Maar dan schiet KRUIMELTJE haar te hulp. Hij pakt een koperen kandelaar en begint de MAN op zijn rug te slaan. De MAN begint te kermen en probeert naar KRUIMELTJES enkel te grijpen, maar deze is hem te snel af. Na wat schermutselingen kiest de MAN het hazenpad. VROUW KOSTER en KRUIMELTJE wisselen nog nahijgend een lange blik met elkaar.

42. EXT. GAARKEUKEN BIJ SIGARENHANDEL. DAG. SNEEUW.

De volgende dag staat KRUIMELTJE met een gedeukt kommetje in z'n hand in de LANGE RIJ bij de gaarkeuken van het Leger des Heils. Er ligt een dik pak sneeuw op straat, maar de lucht is helder. Een paar JONGENS die op straat hangen beginnen een sneeuwballengevecht. Een van hen is KEESIE. Ze mikken goed en hebben de grootste lol. KRUIMELTJE wil dolgraag meedoen, maar zijn positie in de lange rij is best gunstig. Hij zal weldra bij de soep zijn, die wordt uitgedeeld. Toch wordt de verleiding van het spel te groot. Vanuit de rij begint hij ook sneeuwballen te gooien en doet volop mee aan het gevecht. Hij mikt naar een JONGEN die bij de sigarenhandel staat. Maar de JONGEN ontwijkt behendig en de sneeuwbal raakt een MAN met een hoed, die juist de sigarenhandel uitkomt. De MAN ziet niet wie het gedaan heeft en grijpt de eerste de beste JONGEN (voor wie de sneeuwbal eigenlijk bedoeld was) in de kraag. Dat geeft KRUIMELTJE de kans om nog een welgemikte sneeuwbal tegen de hoed van de MAN te gooien. De hoed rolt op de grond. De JONGEN wijst naar KRUIMELTJE en de MAN zet de achtervolging in. KRUIMELTJE verlaat de RIJ WACHTENDE MENSEN en vlucht net op tijd weg. Zijn vriend KEESIE voegt zich bij hem. De MAN heeft het nakijken.

43. EXT. ARMOEDIGE STEEG. DAG. SNEEUW.

KRUIMELTJE en KEESIE komen pas tot stilstand in een armoedige steeg.

KRUIMELTJE:

Verdorie, ik sterf van de honger... Ik krijg pas te ete
als ik geld verdiend heb.

KEESIE:

Wat een rotmoeder heb je toch.

KRUIMELTJE:

Ze is me moeder niet!

KEESIE:

Nou ja, stiefmoeder dan.

KRUIMELTJE:

... Moeders zijn stom.

KEESIE:

... Nou... de mijne niet.

KRUIMELTJE:

Ik heb geen moeder nodig... Geld... hoe kom ik aan geld...

KEESIE:

Gossiëmijne... ik wéét wat!!!

44. INT. KRANTENDRUKKERIJ. DAG.

KEESIES VADER is arbeider op de drukkerij van de krant "Groot Rotterdam". Hij staat zich in het zweet te werken achter een grote drukpers. KEESIE en KRUIMELTJE komen de drukkerij in.

KEESIES VADER: *(geïrriteerd)*

Keesie, wat doe je hier. Je weet dat je hier niet mag komen.

KEESIE:

Ik ben zo weer weg, pa... Ik wou vrage...
heb-ie nog foute krante?

KEESIES VADER kijkt om zich heen, maar niemand let op hem.

KEESIES VADER: *(knikt bepaalde richting uit)*

Daar liggen een paar stapels afgekeurde, maar 't zijn ouwe...

Erop lettend of niemand 't ziet, pakken KEESIE en KRUIMELTJE ieder een grote stapel ouwe kranten mee.

45. EXT. HOOGSTRAAT. DAG. SNEEUW.

KRUIMELTJE en KEESIE lopen op flinke afstand van elkaar ieder met een pak kranten onder hun arm tussen het winkelende PUBLIEK in de Hoogstraat. Ze schreeuwen ontzettend en zwaaien met een krant in de lucht.

KRUIMELTJE:

Nieuwwsblááád!!! Nieuwwsblááád!!! Nou ken je
leze van de verrrschrrrikkelijke moord in de Keizerstraat!
Twee vrouwe en drie agente doodgestoke...

KEESIE:

Koop en lees Niéééwsblad!!! Vrrréselijke brand in de
gevangenis! Driehonderd dieve en moordenaars losgebroke...
Mense sluit je deure en rame... Koop die krant!!!

De MENSEN, beladen met kerstinkopen, worden nieuwsgierig en beginnen de kranten te kopen. De ene na de andere krant verdwijnt van de jongens hun stapel. Spoedig zijn ze los. De enige die op z'n neus kijkt is de ECHTE KRANTENVERKOPER die niet begrijpt waarom dat nieuws niet in z'n eigen krant staat.

46. EXT. SNOEPWINKEL. DAG. SNEEUW.

Voor een snoepwinkel blijven KRUIMELTJE en KEESIE staan.

KRUIMELTJE:

We dele het geld. Mijn deel is voor vrouw Koster en
van jouw deel kope we een berg snoep.

KEESIE stemt in en samen gaan ze de snoepwinkel binnen.

47. INT. WONING VROUW KOSTER. DAG.

VROUW KOSTER, met een blauwe plek op haar gezicht van het gevecht met de man, port in de kolenkachel. De kolen zijn op. Zij pakt zuchtend de kolenkit en loopt naar de trap.

48. INT. BIOSCOOP. DAG.

In de bioscoop draait *“The immigrant”* (1917) van Chaplin. Beelden van Chaplin die op een boot vol immigranten aankomt in New York. Met hun mond en zakken vol snoep zitten KRUIMELTJE en KEESIE enorm te genieten van de film.

49. INT. TRAPPENHUIS. VROUW KOSTER. DAG.

VROUW KOSTER loopt humeurig met de kolenkit naar beneden. Er ligt wat rommel op de trap. Ze geeft er geërgerd een trap tegen, zodat het de treden af klettert.

50. INT. BIOSCOOP. DAG.

KRUIMELTJE kijkt gefascineerd naar CHAPLIN die als immigrant voet op Amerikaanse bodem zet. Maar hij is bovenal gebiologeerd door het pianospel van de PIANIST die de stomme beelden begeleidt.

51. INT. KOLENKELDER. DAG.

VROUW KOSTER opent met een zwaai de deur van de kolenkelder van het huis. Ze moet een steil trapje af, maar kan weinig zien, want het is er donker. De zwarte kolen glanzen in het schaarse daglicht. VROUW KOSTER stapt mis en glijdt lelijk de trap af.

52. INT. BIOSCOOP. DAG.

KRUIMELTJE staart intens naar de bewegende handen van de PIANIST, die in sneltreinvaart over het klavier razen. De klanken van de piano worden bijna oorverdovend.

53. INT. TRAPPENHUIS VROUW KOSTER. DAG.

Na de bioscoop keert KRUIMELTJE huiswaarts. Hij merkt meteen dat er iets mis is. Er staan allemaal BUREN op de trap, fluisterend met elkaar in gesprek. Als ze KRUIMELTJE zien, vallen ze stil en deinsen terug. KRUIMELTJE klimt de trap op. Wat is er in vredesnaam aan de hand? Het laatste stuk van de trap neemt hij met twee treden tegelijk.

54. INT. WOONKAMER / SLAAPKAMER VROUW KOSTER. DAG.

KRUIMELTJE duwt de BUURVROUWEN opzij die in de woonkamer gelaten afwachten. Hij opent behoedzaam de slaapkamerdeur en glipt naar binnen. Een DOKTER onderzoekt VROUW KOSTER, die met zeer veel pijn op bed ligt. Hij is in gesprek met een VERPLEEGSTER. KRUIMELTJE wordt door hen niet eens opgemerkt. Hij gaat in een hoekje op een stoel zitten.

DOKTER:

Ze hadden haar nooit naar boven moeten tillen...

VERPLEEGSTER:

Ik geloof dat ze bewusteloos was...

DOKTER:

Anders had ze het hele huis wel bij elkaar geschreeuwd.
Haar rug is op twee plaatsen gebroken... Opereren is zinloos...

VROUW KOSTER kreunt. Ze wil KRUIMELTJES aandacht. De DOKTER lijkt zich nu pas bewust van de aanwezigheid van het kind.

DOKTER:

Is dit je moeder?

KRUIMELTJE knikt eerst ja, dan schudt hij nee.

55. INT. SLAAPKAMER VR. KOSTER. NACHT. VALLENDE SNEEUW.

Het is donker. KRUIMELTJE kijkt uit het raam naar de neervallende sneeuw in het schamele straatje. Een VERPLEEGSTER verzorgt de zieke die kreunt van de pijn. VROUW KOSTER merkt dat KRUIMELTJE in de kamer is en wil hem perse alleen spreken.

VROUW KOSTER: *(tegen VERPLEEGSTER)*

Ga weg... Kruiemtje moet hier komen...

De VERPLEEGSTER verwijdert zich discreet, nadat KRUIMELTJE naast het bed is gaan staan. Hij schuift zijn verdiende geld langzaam over het nachtkastje naar haar toe. Stille tranen biggelen over zijn wangen.

KRUIMELTJE:

Hier, vrouw Koster...

VROUW KOSTER is ontroerd en probeert met een pijnlijke trek te glimlachen.

VROUW KOSTER:

(fluistert met de moeite van iemand die stervend is)
... Je moet niet huilen jongen... dat heb ik niet
verdiend... Zo goed ben ik niet voor je geweest...
en nu is het te laat... Ik voel dat ik ga...

KRUIMELTJE: *(smeeft)*

Nee, vrouw Koster... nee.

VROUW KOSTER:

... sst... Ik moet je wat geven... Het ligt...
in de onderste la... van de kast.

Met slechts een vinger gebaart ze naar de plek. KRUIMELTJE volgt haar blik.

VROUW KOSTER:

Pak 't...

KRUIMELTJE staat op en loopt naar de kast. Hij schuift de la open.

VROUW KOSTER:

Zie je 't? ... Het zit in een doosje... Het is van je moeder...

KRUIMELTJE pakt voorzichtig het doosje, gewikkeld in een blauw lint, en keert terug naar VROUW KOSTER.

VROUW KOSTER:

Maak maar open.

KRUIMELTJE begint het lint eraf te wikkelen en maakt het doosje open. In het doosje zit een gouden medaillon aan een verweerd fluwelen lint. Voorzichtig tilt KRUIMELTJE het sieraad op.

VROUW KOSTER:

Er zitten twee portretjes in... Eén van je moeder... en één van je vader. Ik weet niet veel van je moeder... Ze was jong toen ze kreeg... niet getrouwd... een schande... Ze was ziek en kon niet voor je zorgen. Daarom deed ze je weg... bracht ze je bij mij...

KRUIMELTJE heeft het medaillon opengeklapt en staart voor het eerst van zijn leven naar de portretjes van zijn ouders.

VROUW KOSTER:

Ze had prachtige handen. Ik geloof dat ze zei dat ze wel aardig piano kon spelen... Over je vader weet ik niks. Behalve dat je moeder en hij elkaar maar heel kort gekend hebben en... dat hij... naar Amerika is gegaan...

KRUIMELTJE:

Amerika?

VROUW KOSTER:

Om goud te zoeken... Mannen zijn dom... In het begin heb ik geprobeerd haar op te sporen... Ze had beloofd dat ze terug zou komen om je te halen... Maar ze kwam niet... En ik heb haar nooit kunnen vinden... Ze heet...

KRUIMELTJE: *(maakt de zjn af)*

Lize van Dien...

VROUW KOSTER:

Ja... zo heet ze. Onthou die naam. Als je oud genoeg bent, moet je haar zoeken... Ze is tenslotte je moeder...

KRUIMELTJE: *(met gebroken stem)*

Ik wil geen moeder... Ik wil jou...

Snikkend buigt hij zijn hoofd op haar hand.

VROUW KOSTER:

O, mijn kind, vergeef me... alsjeblieft... vergeef me...

En met die woorden blaast ze haar laatste adem uit en sluit ze haar ogen voorgoed. Zachtjes schudt en roept hij "nee".

56. EXT. HUIS VROUW KOSTER. DAG. VALLENDE SNEEUW.

Het omwikkelde lichaam van VROUW KOSTER wordt door de BEGRAFENISONDERNEMER op een houten kar gelegd (al dan niet in een goedkope kist) waarvoor een OUD PAARD gespannen staat. KRUIMELTJE kijkt bedroefd toe. Hij is somber over zijn toekomst. Een paar BUREN, waaronder KEESIE, KEESIE'S MOEDER en een paar van haar KINDEREN, slaan het tafereel gade. KEESIE'S MOEDER slaat troostend een arm om KRUIMELTJE heen als de kar wegfijdt.

57. INT. HUISKAMER KEESIE. AVOND.

KRUIMELTJE zit bij het voltallige gezin van KEESIE (8 KINDEREN) aan tafel. KEESIE'S VADER ziet er oververmoeid uit. Hij let erg op KRUIMELTJE en is helemaal niet blij met de extra mond die gevoed moet worden, terwijl er al zo weinig is.

KEESIE'S MOEDER deelt aardappelen uit op ieders bord. Alle KINDEREN willen meer dan ze krijgen, waardoor het erg rumoerig is aan tafel. Het tumult wordt KEESIE'S VADER plotseling teveel.

KEESIE'S VADER:

Basta! Meer eten is er gewoon niet! Jullie moesten verdomme eens weten hoe hard ik hiervoor moet werken!

De plotselinge uitbarsting maakt indruk. De KINDEREN zwijgen op slag. KEESIE kijkt naar KRUIMELTJE, die op zijn beurt schuldbeust naar de eenzame aardappel op zijn bord kijkt. Hij durft nauwelijks op te kijken. Maar als hij dat toch doet, vangt hij de zachte blik van KEESIE'S MOEDER op die hem bemoedigend toeknikt.

58. INT. SLAAPKAMER KEESIE. NACHT.

Acht KINDEREN liggen over twee eenpersoonsbedden en één smal tweepersoonsbed (twijfelaar) verspreid te slapen. Er liggen er vier in het tweepersoonsbed. Twee met hun hoofd naar het voeteneind, twee met hun hoofd naar het hoofdeind. KRUIMELTJE ligt met zijn hoofd naast twee paar voeten. Hij is in diepe slaap. Hij droomt.

59. EXT. BOOT BIJ VRIJHEIDSBEELD. DAG. DROOM KRUIMELTJE:

Min of meer analoog aan de manier waarop de scene uit "The Immigrant" gefilmd is, staat ditmaal KRUIMELTJES VADER (*gelijkend op de foto in KRUIMELTJES medaillon*) op de boot vol IMMIGRANTEN. Ze komen aan in Amerika. Z'n VADER wordt op de schouder getikt. Hij draait zich om en kijkt recht in het gezicht van een man die sprekend op Charlie CHAPLIN lijkt.

CHAPLINFIGUUR:

Waar gaat de reis naar toe?

KRUIMELTJES VADER:

Naar mijn zoon...

CHAPLINFIGUUR:

Dan zit u helemaal verkeerd. Dit is Amerika.

KRUIMELTJES VADER: (*stomverbaasd*)

Amerika?

60. INT. SLAAPKAMER KEESIE. NACHT.

KRUIMELTJE schrikt wakker uit zijn droom.

KRUIMELTJE:

Amerika...

Verdwaasd kijkt hij om zich heen. Waar is hij in vredesnaam. Hij kijkt recht tegen de vieze voeten van KEESIE aan. Hij ruikt. Ze stinken. Dan hoort hij de stemmen van KEESIE'S VADER en MOEDER OFFSCREEN op gedempte toon over hem praten.

KEESIES VADER:

Die jongen kan hier niet blijven.

KEESIES MOEDER:

Wat had ik dan moeten doen... Die jongen heeft helemaal niemand.

KEESIES VADER:

Da's heel erg, maar niet óns probleem. Ik heb tien monden te voeden. Een elfde kan ik er niet bij hebben...

KEESIES MOEDER:

Maar Jan, het vriest buiten. Het is bijna Kerst. Waar moet-ie heen? Heb je dan helemaal geen gevoel in je lijf?

KEESIES VADER:

Gevoel genoeg... voor m'n eigen kinderen. Dat joch zegt me niks. Hij werkt op m'n zenuwen. Hij moet weg. En hou dat kind stil. Ik probeer te slapen.

KEESIES MOEDER probeert de huilende BABY te sussen. KRUIMELTJE begrijpt dat hij in dit gezin teveel is. Hij staat voorzichtig op, pakt zijn kleren bij elkaar.

61. EXT. DOELENSTEEG. NACHT. SNEEUW.

Het sneeuwt. KRUIMELTJE komt stilletjes Keesies huis uit. Diep weggedoken in zijn jas verlaat hij in alle eenzaamheid de Doelensteeg.

62. EXT. KERK. NACHT. SNEEUW.

KRUIMELTJE zwerft door het nachtelijk Rotterdam. Hij komt aan bij een grote kerk. Moedeloos leunt hij met zijn hoofd tegen het hek. Prachtige orgelklanken klinken uit de kerk op. KRUIMELTJE rilt en klappertandt en besluit de kerk binnen te gaan. Hij merkt niet dat een ZWARTE STRAATHOND hem volgt, de kerk in.

63. INT. KERK. NACHT / DAG.

De kerk is helemaal verlaten. De ORGANIST ontlokt prachtige klanken aan het orgel; een kerstlied (*Er is een kindeke geboren op aard*). KRUIMELTJE loopt over het middenpad de kerk in. De ZWARTE STRAATHOND houdt hem in de gaten en volgt hem op een afstand. KRUIMELTJE ziet een Mariabeeld in een nis. Hij loopt erop af en kijkt naar het beeld van de H. Moeder met Kind. Hij pakt een nieuwe kaars en steekt deze eerbiedig aan.

KRUIMELTJE:

...Voor vrouw Koster...

TIMELAPSE.

Daglicht stroomt door de glas in loodramen naar binnen. Op een kerkbank ligt KRUIMELTJE te slapen. Op de knielbank ligt vlak onder hem de ZWARTE HOND te slapen. Deze vredige slaap wordt ruw verstoord door de KOSTER die de slapers ontdekt en aan KRUIMELTJE begint te sjoeren.

KOSTER:

Wegwezen met dat beest. De kerk is geen slaapplek voor zwervers of straathonden. We zouden binnen de kortste keren stampvol zitten.

KRUIMELTJE heeft in eerste instantie helemaal niet door waar de KOSTER het over heeft. Pas als de ZWARTE HOND hem te hulp schiet, begrijpt hij het. De HOND hapt de KOSTER in zijn broekspijp en laat niet meer los. De KOSTER wordt hysterisch.

KOSTER:

Haal die rothond weg! Haal dat beest weg! Lelijke apekop!

KRUIMELTJE:

Maar hij is niet van mij...

Zo goed en zo kwaad als het gaat, sleurt de KOSTER KRUIMELTJE naar de uitgang.

64. EXT. KERK. DAG. SNEEUW.

De KOSTER gooit KRUIMELTJE naar buiten. KRUIMELTJE valt in de sneeuw.

KOSTER:

Jouw gezicht wil ik hier nooit meer zien! Begrepen!

KRUIMELTJE krabbelt overeind. De ZWARTE HOND blaft luid in protest. KRUIMELTJE loopt verontwaardigd weg. De HOND kwispelt hevig met zijn staart en loopt achter hem aan. KRUIMELTJE sjokt verder door de sneeuw. De HOND besluit hem te volgen. Hij wordt steeds vrijpostiger en begint KRUIMELTJE voor de voeten te lopen.

KRUIMELTJE:

Wat moet je van me... Moet ik je bedanke?
Oké, bedankt dat je die vent te graze nam.
Zo goed? Dan kan je nou wel weer gaan. Aju....

De HOND begint nu te blaffen.

KRUIMELTJE:

Wat moet je nou?! Ga weg... Ga naar je baasje...
Of heb je die niet?

De HOND blaft weer, alsof hij antwoordt. KRUIMELTJE sjokt verder. De HOND blijft achter hem aanlopen. KRUIMELTJE negeert het verder.

65. EXT. VISMARKT. SNEEUW.

KRUIMELTJE loopt over de vismarkt. Het is er druk. Veel MENSEN en VISVERKOPERS. KRUIMELTJE is op zoek naar iets eetbaars en let helemaal niet meer op de ZWARTE HOND, die op zijn beurt aan het rondsnuffelen is. KRUIMELTJE blijft kijken bij een enorm grote vis die uitgeladen wordt. WILKES (de kruidenier uit scene 12 en 13) is vis aan het kopen. Hij herkent KRUIMELTJE op een afstand en glimlacht om het jochie zoals die staat te kletsen met de VISSER. Plotseling schrikt KRUIMELTJE op van een groot tumult. Een GROEP OPGESCHOTEN JONGENS is bezig de ZWARTE HOND te bekogelen met stenen. Het dier protesteert hevig maar de overmacht is te groot. KRUIMELTJE aarzelt geen moment. Verontwaardigd rent hij dwars door de stenenregen heen om de HOND te redden van zijn belagers. Dat hij af en toe geraakt wordt, lijkt hem niet te deren.

KRUIMELTJE:

Kunne jullie wel? Met ze alle tege één hond?

KWAJONGEN:

Rot op, joh, 't is een straathond.

KRUIMELTJE:
(buigt zich beschermend over de hond heen)
Dan hoef je 'm nog niet af te tuige!

De GROEP kwajongens staat een ogenblik besluiteloos te dralen. KRUIMELTJE trotseert ze met zijn blik. Dan wordt er toch een steen gegooid. De steen raakt KRUIMELTJE. Hij raapt snel zelf een steen op en gooit terug. De KWAJONGENS beginnen hem te bekogelen. KRUIMELTJE pakt weer een steen, maar juist als hij wil gooien wordt zijn hand tegengehouden door WILKES, die hem resoluut wegsleurt van het strijdtoneel. KRUIMELTJE is te verbouwereerd en herkent de man niet. WILKES ondertussen, leest hem de les.

WILKES:
Wat ben je nou eigenlijk aan het doen. Wil je weer drie nachten de gevangenis in?

KRUIMELTJE:
Ik heb maar één nacht vast gezete...

WILKES:
Ja, dank zij mij. De commissaris wou je drie nachten vasthouden. Ik heb moeten praten als brugman.

KRUIMELTJE:
Je vergist je. Ik ken jou helemaal niet.

WILKES:
Maar ik jou wel. Je heet Kruimeltje, je hebt geen ouders, je leeft meer op straat dan bij... hoe heet je stiefmoeder ook alweer...?

KRUIMELTJE:
Vrouw Koster... maar ze is dood.

WILKES: *(getroffen)*
O... dat spijt me voor je.

KRUIMELTJE staat stil en kijkt WILKES achterdochtig aan. WILKES steekt hem de hand toe.

WILKES:
Ik ben Chris Wilkes.

KRUIMELTJE:
Ben je een smeris?

WILKES:
Nee. Je hebt mijn voorraad omvergelopen toen je ruitjes had ingekinkeld. Ik had je al eens eerder te pakken.

KRUIMELTJE herkent WILKES nu en knikt op zijn hoede.

WILKES:
Ik ben toen naar het politiebureau gegaan en mocht je dossier inkijken. Dat is nogal dik...

KRUIMELTJE haalt zijn schouders op.

WILKES:
Is die hond van jou?

KRUIMELTJE:
Helemaal niet. Maar hij volgt me de hele tijd.
Niemand wil hem zeker hebbe...

66. EXT. KRUIDENIERSWINKEL WILKES. DAG. SNEEUW.

WILKES, KRUIMELTJE en de ZWARTE HOND komen nu aan bij de kruidenierswinkel van WILKES.

WILKES:
Kom even binnen. Dan krijg je wat te eten.

KRUIMELTJE volgt WILKES naar binnen.

67. INT. WOONKAMER WILKES. DAG.

WILKES bakt eieren met spek voor KRUIMELTJE. KRUIMELTJE kijkt rond in de wat mannelijke, maar toch gezellige woonkamer van WILKES. Veel boeken, een bureau vol papieren, twee lekkere stoelen. KRUIMELTJES aandacht wordt al snel getrokken door een modelscheepje op een boekenkast. Nieuwsgierig loopt hij erop af, om dat eens van dichtbij te bekijken. Wat een mooi bouwwerkje. Hij wil het met zijn handen aanraken als plotseling de strenge stem van WILKES hem weerhoudt.

WILKES:
Afblijven! Ik wil graag dat het heel blijft.

KRUIMELTJE:
Ik kom nergens aan.

WILKES:
Dan is het goed... Vind je 't mooi?

KRUIMELTJE:
Ja... knap gemaakt.

WILKES:
Het is gemaakt door een oude jeugdvriend van me...
De beste vriend die ik ooit had. Er zit dagen werk.

WILKES overhandigt het bord boterhammen met ei. KRUIMELTJE valt op het eten aan. De HOND lebbert water uit een bak. KRUIMELTJE gooit een korst van zijn brood naar de HOND. De HOND maakt een rare luchtsprong om de korst op te vangen. KRUIMELTJE en WILKES lachen.

KRUIMELTJE:
Rare hond. Wat is-ie zwart, hè? Net een moor.
Ik ga 'm Moor noeme... *(roept)* Moor! Moor!

De HOND kijkt op alsof zijn naam genoemd wordt en hij keft. Weer moeten KRUIMELTJE en WILKES lachen.

KRUIMELTJE:
Z'n naam bevalt 'm goed, dat zegt-ie. Ik ga hem houe...

68. INT. KRUIDENIERSWINKELTJE WILKES. DAG. SNEEUW.

WILKES loopt langs de schappen van zijn kruidenierswinkel met een stapel koopwaar in zijn hand. Hij begint een schap te vullen. KRUIMELTJE kijkt afwachtend toe.

WILKES:

Luister, we kunnen voorlopig het volgende afspreken: Je kunt hier slapen en je krijgt fatsoenlijk te eten. In ruil daarvoor verwacht ik dat je me zo nu en dan in de winkel helpt. *(wijst)* Om te beginnen kun je die pakken meel naast de bloem zetten.

KRUIMELTJE pakt de pakken meel en zoekt langs de schappen naar de bloem. Maar hij kan niet lezen en heeft geen idee wat bloem is en waar het staat. Maar te eigenwijs om zich gewonnen te geven, zet hij ze lukraak in het schap. Helemaal naast het verkeerde product. Hij kijkt even schielijk naar WILKES. Deze ziet het wel, maar doet of zijn neus bloedt.

WILKES:

Ga je naar school?

KRUIMELTJE: *(enigszins in het nauw gedreven)*

Nou niet... 't Is nu kerstvakantie, hè.
Gossiemijne, wat een spullen heb-ie zeg.

WILKES:

Ga nou maar vegen. Daar staat de bezem.

KRUIMELTJE is blij dat hij iets kan doen, wat hem beter afgaat. Hoewel? MOOR vindt het vegen een leuk spelletje. Hij hapt naar de bezem, elke keer als KRUIMELTJE hem heen en weer haalt.

KRUIMELTJE:

Ophoue Moor, zo kome we nooit verder en dan magge we niet blijve...

69. INT. WOONKAMER WILKES. NACHT.

WILKES neemt een kijkje bij de slapende KRUIMELTJE die in een uit de kast geklapt logeerbed ligt. MOOR ligt aan zijn voeteneind, maar volgt WILKES nauwlettend met zijn blik. WILKES aait hem over zijn kop.

WILKES:

... Jaja, 't is goed. Hou je vriend maar in de gaten ...

70. INT. KRUIDENIERSWINKEL WILKES. DAG. SNEEUW.

WILKES staat achter de toonbank en helpt een paar KLANTEN die in z'n winkeltje staan. KRUIMELTJE helpt hem wederom, door wat schappen te vullen. Maar z'n aandacht trekt steeds naar de straat, waar een paar KINDEREN met een hoepel aan het spelen zijn. MOOR houdt zijn nieuwe baasje vanuit zijn hoekje goed in de gaten. WILKES rekent nu af met een HOOG-ZWANGERE VROUW die veel boodschappen in haar tas laadt. Ze tilt met moeite de zware tas van de toonbank. KRUIMELTJE ziet zijn kans schoon.

KRUIMELTJE:

Zal ik effe helpe met die tas?

ZWANGERE VROUW:

Nou, dat zou geweldig zijn.

KRUIMELTJE neemt de tas van haar over. MOOR springt op en rent vrolijk achter zijn baasje aan. WILKES begrijpt dat hij KRUIMELTJE voor die middag kwijt is.

71. EXT. STRAAT ZWANGERE VROUW. DAG. SNEEUW.

KRUIMELTJE, met de zware boodschappentas, MOOR en de ZWANGERE VROUW komen nu in de straat waar de VROUW woont. Ze opent de voordeur en geeft KRUIMELTJE een stuiver. Daar is hij heel blij mee. Vrolijk fluitend gaat hij op pad.

72. EXT. DOELENSTEEG. DAG. SNEEUW.

KRUIMELTJE zwerft samen met MOOR door zijn oude buurt, op zoek naar KEESIE. Als hij in de Doelensteeg aankomt ziet hij dat een FAMILIE aan het verhuizen is naar de leeggekomen woning van vrouw Koster. Er staat een kar met huisraad. Met een takel en blok worden er spullen naar boven gehesen. KEESIE komt met wat BUURKINDEREN de straat in hollen. Als hij zijn vriendje ziet, maakt hij zich los van de groep en voegt zich bij hem.

KEESIE:

Waarom was je er nou opeens vandoor?

KRUIMELTJE: *(verkiest om er luchtig over te liegen)*

Ik kon niet slape naast die stinkvoete van jou.

KEESIE:

Kom je nou niet meer?

KRUIMELTJE: *(wijst op z'n hond)*

Nou niet meer, hè, ik heb een nieuwe vriend.

73. EXT. BIOSCOOP. DAG. SNEEUW.

KRUIMELTJE, KEESIE en MOOR komen bij de bioscoop aan. Er draait een western (*The last of the mohicans uit 1920 / of Hell's Hinges uit 1916*) De jongens lopen geroutineerd naar de zij-ingang en wachten tot er iemand naar buiten komt, wat weldra gebeurt. Een VROUW met een jengelend KLEIN KIND verlaat de bioscoop. KRUIMELTJE gebaart tegen MOOR dat hij moet blijven wachten, de jongens kijken of de kust veilig is en glippen naar binnen.

74. INT. BIOSCOOP. NACHT.

KRUIMELTJE en KEESIE zitten in de bioscoop naar een western te kijken De beelden van het wilde Westen maken grote indruk op KRUIMELTJE. Zozeer dat hij in zijn fantasie zijn vader plotseling ziet deelnemen aan de filmbeelden.

75. EXT. PRAIRIE. DAG. Z/W *FANTASIE KRUIMELTJE:*

Min of meer analoog aan de filmbeelden in de bioscoop, doet HARRY VOLKER nu mee, rijdend op een paard, vechtend met de indianen.

76. INT. BIOSCOOP. NACHT.

KRUIMELTJE stoot KEESIE aan en buigt zich naar hem toe.

KRUIMELTJE:

Me vader zit daar ook. In het wilde Westen, in Amerika.

KEESIE:

Ja hoor, en de mijne zit in China.

KRUIMELTJE:

Nee 't is echt waar. Hij zit bij de Indiane, ik zweer 't.

KEESIE: *(gelooft er niets van)*

Jaja...

77. EXT. STRATEN. NACHT. SNEEUW.

KRUIMELTJE, KEESIE en MOOR lopen over straat. KRUIMELTJE laat KEESIE zijn medaillon zien. Hij houdt zijn duim op het ene portretje en toont het portretje van zijn vader.

KRUIMELTJE:

Kijk, dit is 'm, me vader. 't Is 'm echt, hoor.
Ik heb 't van vrouw Koster gekregen...

KEESIE:

Nou, 't is een hele vent. En wat heb-ie in het andere luikie?

KRUIMELTJE:

Niks.

KEESIE:

Wellus, ik ken zo zien dat je wat verbergt.

KRUIMELTJE:

Nietus.

KEESIE:

Je houdt gewoon je duim erop!

KRUIMELTJE:

Dat doe ik helemaal niet!

Hij klapt nijdig het medaillon dicht.

KEESIE:

Nou ja, beter een vader an een ketting, dan helemaal geen vader.

En zo stappen de jongens zwijgend voort.

78. INT. KRUIDENIERSWINKEL WILKES. NACHT. SNEEUW.

WILKES is bezig aan zijn boekhouding. Maar hij is ongerust. Waar blijft KRUIMELTJE toch? Hij kijkt op zijn zakhorloge. Het is 23.05 uur. Daar klingelt de winkelbel. KRUIMELTJE komt binnen met een stok, die met veel fantasie de vorm van een geweer heeft. Hij maakt schietgeluiden en richt op denkbeeldige doelen. MOOR kijkt zijn baasje bevreemd aan.

WILKES:
Jongen, waar kom jij zo laat vandaan?

KRUIMELTJE:
Laat...? Is het laat?

WILKES:
Nou, 't is over elven.

KRUIMELTJE:
Da's niet laat.

WILKES:
En wat heb je in je hand?

KRUIMELTJE: (*achteloos*)
O, een stok.

KRUIMELTJE gooit enigszins beschaamd de stok in een hoek. MOOR springt erop af en apporteert. Maar KRUIMELTJE heeft geen zin om te spelen.

WILKES:
Heb je geen honger, Kruimeltje? En waarom ben je de hele dag weggebleven?

KRUIMELTJE:
O, ik weet niet... 't is gewoon hartstikke leuk op straat. Het leukste was de bioscoop.

WILKES:
Heb je dan geld voor een bioscoopkaartje?

KRUIMELTJE:
Welnee, we glippe!

WILKES:
Maar dat is toch stelen?

KRUIMELTJE: (*heel verbaasd*)
Stele...? Maar ik neem toch niks weg.

WILKES:
Eigenlijk wel. Je steelt de prijs van het bioscoopkaartje.

KRUIMELTJE
Maar de film draait toch! Of ik er nou zit of niet.

WILKES: (*slaakt een diepe zucht*)
Luister eens Kruimeltje. Als je hier wil blijven en mijn vriend wil worden, dan moet er toch een aantal dingen veranderen.

KRUIMELTJE:
Zoals wat?

WILKES:
Op tijd thuis komen, bijvoorbeeld, om mee te beginnen. Morgen praten we er wel verder over. Het is nu te laat.

79. INT. WONING WILKES. NACHT.

KRUIMELTJE ligt te slapen in zijn opklapbed in de kast. Maar hij wordt wakker van een geluid dat hij niet kan thuisbrengen. Hij klimt uit zijn bed en ziet WILKES achter een apparaat zitten dat hij niet kent. Een typemachine. KRUIMELTJE gaat stilletjes achter WILKES staan, die hem wel opmerkt, maar gewoon doorwerkt.

KRUIMELTJE:

Wat ben je nou aan het doen?

WILKES:

Ik schrijf...

KRUIMELTJE:

Met een apparaat?

WILKES:

Dit is een typemachine. Ik druk de letters in en zo komen ze op het papier...

KRUIMELTJE: *(blijft nieuwsgierig toekijken)*

... Wat schrijf je eigenlijk?

WILKES:

Een boek... Ik probeer een boek te schrijven.
(Nu stopt hij met tikken en kijkt KRUIMELTJE aan)
Dat is mijn grootste wens, Kruiemtje, om te schrijven...
een schrijver zijn.

KRUIMELTJE:

Waarover schrijf-ie dan? Over brave mensen,
die alles keurig doen zoals het hoort?

WILKES: *(begint te lachen)*

Dat zou een saai boek worden, denk je niet?

KRUIMELTJE kijkt hem vol respect aan. Een blik van verstandhouding.

WILKES:

Eigenlijk schrijf ik over kwajongensstreken, die ik vroeger als
kind uitgehaald heb. Samen met m'n vriendje Harry...
Hij was een heel bijzonder iemand. Een vriend door dik en dun.

KRUIMELTJE:

Is hij die van dat bootje?

WILKES:

Da's dezelfde, ja. Ik kijkt vaak naar dat modelscheepje...
en dan denk ik aan hem... Ik mis hem...

KRUIMELTJE:

Is- ie weg?

WILKES:

Hij is naar Amerika vertrokken...

KRUIMELTJE:

Me vader ook. Die zit ook in Amerika.

WILKES: (*zoekt naar de juiste woorden*)
Kruimeltje, luister, fantaseren is goed, maar je moet de realiteit niet uit het oog verliezen. Je hebt geen vader.

KRUIMELTJE:
Hij ging goud zoeken...

WILKES: (*automatisch*)
Harry ook.

Dan beseft Wilkes wat hij zegt. Hij wil KRUIMELTJES woorden af doen als fantasie, maar bedenkt zich.

WILKES:
... Wacht ik zal een foto van hem laten zien.

Hij staat op, loopt zijn slaapkamer in en komt terug met een ingelijst portret van Harry Volker. Hij laat het portret zien aan KRUIMELTJE. Deze kijkt met open mond vol ongeloof naar de foto en geeft hem dan weer snel terug.

KRUIMELTJE:
Nou je het zegt. Lijkt verdomd veel op me vader, alleen wat groter.

WILKES:
Ik begrijp dat je graag zou willen dat zo'n knappe vent als hij je vader was, je fantaseert vast ook over een lieve, aardige moeder-

Hier valt WILKES stil want KRUIMELTJE heeft ondertussen zijn gouden medaillon uit zijn broekzak gehaald en houdt hem voor WILKES.

KRUIMELTJE:
Kijk zelf maar.

WILKES maakt nu gespannen het medaillon open. Hij staart naar de twee kleine portretjes. Het fotootje van Harry Volker is een kopie van de foto van WILKES. WILKES verbleekt helemaal en springt op.

WILKES:
Maar dat kan helemaal niet! Dit is Harry Volker, m'n vriend!
Hij zit al meer dan tien jaar in Amerika! Hoe kom je daaraan?

KRUIMELTJE:
Van vrouw Koster... Ze gaf 't aan me, vlak voor ze dood ging...
Ze zei dat die mense in die ketting me vader en moeder ware...

WILKES:
Sodeju jongen... dan moet jij... dan ben jij de zoon... de zoon van Harry Volker. Waarom heb je nooit gezegd dat je zo heette...?

KRUIMELTJE:
Die naam zegt me niks. Vrouw Koster wist niks van me vader. Alleen dat-ie naar Amerika is vertrokke, om goud te zoeken en dat manne dom zijn. Daarom is me moeder niet met hem getrouwd, wat natuurlijk nog dommer is.

WILKES:

(bekijkt het portretje van KRUIMELTJES moeder eens wat beter)
Weet je wel hoe je moeder heet?

KRUIMELTJE:

Ja, Lize van Dien.

WILKES: *(aarzelend)*

Ik zou kunnen proberen haar op te sporen.

KRUIMELTJE:

Met haar wil ik niks te make hebbe. Heb me zo in de steek gelate... Zoek liever me vader op...

WILKES:

Maar die zit in Amerika.

KRUIMELTJE:

Hij is toch je vriend?

WILKES: *(kijkt heel bezorgd)*

Ja... maar ik heb nooit meer wat van hem gehoord.

KRUIMELTJE:

Ik moet steeds aan me vader denke. Die film van vandaag, hè. Je zag indiane en bandiete... Zou me vader ook een geweer hebbe? Zou ie goed kenne vechte?

WILKES:

Een geweer? Nee, dat geloof ik niet...
Maar je vader was wel heel avontuurlijk, als kind al.
Volgens mij lijk je sprekend op hem.

KRUIMELTJE:

Nou, dan ken ie ook goed vechte en paardrije... en, en...
Waarom heb-ie nooit meer iets van zich late hore?

WILKES:

Ik weet 't niet, 10 jaar is lang. De oorlog kwam.
Misschien is hij wel in het Amerikaanse leger gegaan.
Heeft hij meegevochten. Wie zal 't zeggen?

KRUIMELTJE:

Heb-ie vast allemaal medailles gekrege.

WILKES:

Kruimeltje, er zijn miljoenen soldaten gestorven in die oorlog.

KRUIMELTJE kan dat nauwelijks bevatten. Hij loopt langzaam terug naar zijn bed.

WILKES wil nog wat zeggen, maar bedenkt zich. Hij draait zich om en slaat zijn handen voor zijn gezicht en schudt met zijn hoofd. Hij kan zijn ontdekking nauwelijks bevatten.

WILKES: *(fluistert voor zichzelf uit)*

... De zoon van Harry Volker...

TIMELAPSE.

WILKES is voorovergebogen op zijn typemachine in slaap gevallen. Er klinkt kabaal.

Een paar vechtende straatkatten en een omvallende vuilnisbak. WILKES schrikt wakker. Hij staat op en loopt de winkel in.

80. INT. KRUIDENIERSWINKEL WILKES. NACHT. SNEEUW.

WILKES loopt slaperig door de donkere winkel naar de buitendeur om te kijken waar het lawaai vandaan komt. Hij ziet de omgevallen vuilnisbak op straat liggen maar besluit dat de volgende morgen op te ruimen. Geeuwend steekt hij een lucifer aan en inspecteert de sloten op de deur. Hij werpt de lucifer weg, maar ziet niet dat deze op een hoopje stof belandt, dat weldra begint te smeulen en na enige tijd vlam vat. Het brandje begint klein.

81. INT. WONING / WINKEL WILKES NACHT. SNEEUW.

KRUIMELTJE wordt wakker van een vreemde lucht. Hij is meteen klaarwakker als hij de rookontwikkeling in de kamer ziet, die onder de tussendeur door binnenzweeft. Door de ruit van de deur ziet KRUIMELTJE dat het behoorlijk fikt in de winkel. In paniek maakt hij WILKES wakker, die aangekleed op bed ligt. WILKES grijpt in een flits KRUIMELTJES kleren bij elkaar. Er zit niks anders op; ze moeten erdóór. De enige uitgang is door de winkel. WILKES opent de tussendeur, waardoor het vuur extra aanwakkert. Het geraas is oorverdovend. WILKES grijpt KRUIMELTJES hand. Ze springen door het vuur, dat al bijna aan hun voeten likt. Maar het lukt hen om erdoor te manoeuvreren en bij de deur te komen.

82. EXT. KRUIDENIERSWINKEL. NACHT. SNEEUW.

KRUIMELTJE en WILKES zijn blij als ze levend en wel de straat bereiken. BUREN komen nu in paniek naar buiten, dikwijls maar half aangekleed. KRUIMELTJE kleedt zich klappertandend aan. POLITIEMANNEN blazen op hun brandhoorns. Er wordt "Brand, brand!" geroepen in de straten. Dan pas merkt KRUIMELTJE dat Moor nog steeds binnen is.

KRUIMELTJE:
Moor! Moor! Moor is nog binnen!!!

Onbezonnen rent KRUIMELTJE de vuurzee in, te snel voor WILKES om hem tegen te houden.

WILKES:
Kruimeltje! Blijf staan! Blijf hier! Ben je gek geworden!!!

WILKES roept en schreeuwt en duikt dan in zijn radeloosheid KRUIMELTJE achterna de vlammen weer in. MENSEN op straat kijken hoofdschuddend toe. Brokstukken vallen in de winkel naar beneden. Het lijkt een eeuwigheid te duren, maar dan komt WILKES naar buiten met in zijn armen een flauwgevalen KRUIMELTJE en... MOOR! Hij heeft het laatste van zijn krachten gegeven om KRUIMELTJE te redden. Hoestend en proestend zakt WILKES door z'n knieën om KRUIMELTJE en MOOR neer te leggen. Waarna hij zelf bewusteloos neerzakt. MOOR likt KRUIMELTJES gezicht en weldra komt KRUIMELTJE hoestend bij. Dolgelukkig aait hij zijn HOND. Pas later ziet hij WILKES liggen. Hij schrikt ontzettend en klemt zich radeloos aan de man vast.

KRUIMELTJE:
Wordt wakker, Wilkes! Wordt wakker... Niet dood gaan...

TIMELAPSE.

BRANDWEER is volop bezig met de bluswerkzaamheden. WILKES, nog steeds niet bijgekomen, wordt per rijktuig afgevoerd naar het ziekenhuis. KRUIMELTJE blijft alleen met MOOR achter. Niemand kijkt meer naar hen om.

83. EXT. VERKOOLDE KRUIDENIERSWINKEL. DAG. SNEEUW.

De volgende dag loopt KRUIMELTJE koud en verkleumd en nog vol roetvlekken langs het totaal afgebrande pand van Wilkes. Alles wat over is, zijn nog nasmeulende verkoolde resten. KRUIMELTJE klopt MOOR op zijn hals en loopt met neerhangende schouders weg.

84. EXT. STRAAT GROENTEMAN. DAG. SNEEUW.

KRUIMELTJE zwerft met MOOR over straat. Bij de GROENTEMAN pikt hij een paar appels.

85. EXT. STRAAT SLAGERIJ. DAG. SNEEUW.

KRUIMELTJE pikt een kluij voor MOOR. De SLAGER merkt het en komt achter KRUIMELTJE aan, die gelukkig sneller is. MOOR valt hongerig op het eten aan.

86. EXT. PLEIN FONTEIN. DAG. SNEEUW.

KRUIMELTJE breekt het ijs van een fontein stuk en wast met het ijskoude water zijn gezicht schoon. Hij fatsoeneert zijn haren.

87. INT. ZIEKENHUIS. NACHT.

KRUIMELTJE zit met een redelijk schoon gezicht aan het bed van WILKES, die erg zwak is en slaapt.

88. EXT. GAARKEUKEN. DAG. SNEEUW.

KRUIMELTJE en MOOR staan in een LANGE RIJ voor de gaarkeuken.

89. INT. KAARTVERKOOP HOLLAND AMERIKA LIJN. DAG. SNEEUW.

KRUIMELTJE en MOOR komen aan in de kaartverkoopthal van de Holland Amerika Lijn op de Wilhelminakade. KRUIMELTJE is onder de indruk. De wereld van LANDVERHUIZERS en REIZIGERS heeft een magische aantrekkingskracht op hem. Kon hij daar maar deel van uitmaken. Hij bewondert de affiches over de bootreis die op de muren hangen. Onwennig sluit hij aan in de rij WACHTENDEN voor het loket.

TIMELAPSE

De MAN die voor KRUIMELTJE aan de beurt was bij het loket is klaar en schuift weg. KRUIMELTJE is zo klein dat de LOKETBEAMBTE helemaal voorover moet buigen om z'n klant te kunnen zien.

LOKETBEAMBTE:

Je bent toch wel een serieuze klant, hè?
Want voor kwajongens heb ik geen tijd.

KRUIMELTJE:

Ikke... uh... wou vrage... hoeveel een kaartje kost.

LOKETBEAMBTE:

Retour of enkele reis?

KRUIMELTJE:
Naar Amerika.

LOKETBEAMBTE:
Heen... en weer terug?

KRUIMELTJE:
Ik hoef niet terug...

LOKETBEAMBTE:
Tweede klas of derde klas?

KRUIMELTJE:
Ik ga niet naar school.

LOKETBEAMBTE:
Gíng je maar naar school, dan zou je begrijpen wat ik bedoel. Ik heb het over een tweede of derde klas kaartje voor de overtocht. Dat scheelt in de prijs.

KRUIMELTJE:
Is er ook een eerste klas?

LOKETBEAMBTE:
Die is er, maar ik kan zo wel zien dat jouw vader dat niet kan betalen.

KRUIMELTJE:
Me vader zit in Amerika... die ga ik juist zoeken...

LOKETBEAMBTE:
Juist ja... Kinderen onder de 16 mogen niet alleen reizen.

KRUIMELTJE:
Ik ga niet alleen. Ik ga met me hond.

LOKETBEAMBTE:
Da's hetzelfde.

KRUIMELTJE:
Wat is hetzelfde?

LOKETBEAMBTE:
Da's hetzelfde als 'alleen reizen'.

KRUIMELTJE:
Same met me hond is hetzelfde als alleen?

LOKETBEAMBTE:
Ja, want je hond mag niet mee. Dieren zijn verboden.

KRUIMELTJE: *(teleurgesteld)*
Oh...

LOKETBEAMBTE:
En schiet nou eens een beetje op, want er staat een hele rij.

KRUIMELTJE kijkt achterom en ziet de RIJ MENSEN ongeduldig wachten.

KRUIMELTJE:

Zeg me dan gewoon wat 't kost! Het goedkoopste kaartje!

LOKETBEAMBTE:

Een enkele reis kost driehonderd gulden. Derde klas. Maar er is een juist een nieuwe wet. Je kan alleen mee als je een visum hebt.

Uit het veld geslagen verlaat KRUIMELTJE de rij en loopt weg.

90. INT. ZIEKENHUIS. NACHT.

KRUIMELTJE zit wederom aan het bed van zijn vriend WILKES, met wie het iets beter gaat, zij het niet veel.

91. INT. STOOMGEMAAL AAN DE VEST. NACHT.

KRUIMELTJE probeert te slapen in het gebouw van het stoomgemaal aan de Vest. Maar het gemaal maakt zo'n lawaai dat KRUIMELTJE de slaap niet kan vatten. MOOR kruipt dicht tegen hem aan. KRUIMELTJE drukt zijn handen stijf tegen zijn oren.

92. EXT. PLEIN MET GROTE KERSTBOOM. DAG. SNEEUW.

KRUIMELTJE kijkt hoe een grote kerstboom rechtop wordt gehesen op het plein. Het imposante schouwspel ontlokt applaus bij de OMSTANDERS. KRUIMELTJE, die zich helemaal niet vrolijk voelt, klapt niet mee.

93. INT. ZIEKENHUIS. NACHT.

Op de ziekenzaal waar WILKES ligt, zijn een paar VERPLEEGSTERS bezig een klein boompje te versieren. KRUIMELTJE komt schoorvoetend binnen en loopt naar het bed van WILKES. WILKES wil zich voor KRUIMELTJE beter tonen dan hij in feite is. Hij gaat wat meer rechtop in de kussens zitten en probeert een opgewekte indruk te maken, wat niet altijd even goed lukt.

KRUIMELTJE:

Ben je al wat beter, Wilkes?

WILKES:

O ja, heel veel beter... Ik maak me ongerust over jou, Kruimeltje.

KRUIMELTJE:

Da's helemaal niet nodig... Ik heb hartstikke lol de hele dag met Moor... en we ete zoveel...

WILKES:

Hoe kom je daar dan aan?

KRUIMELTJE:

O, dat krijgje we wel... we krijgje overal wat...

WILKES:

En waar slaap je dan 's nachts?

KRUIMELTJE:

In het stoomgemaal an de Vest... nou, niet echt stil...

WILKES:

Vanavond is het Kerstavond... morgen is het Kerstmis...
Wat ga je dan doen, Kruijeltje?

KRUIMELTJE:

(haalt z'n schouders op en slaat z'n ogen neer)

Vrouw Koster zei altijd dat 't voor ons geen Kerstmis was.

WILKES: *(schudt uit onmacht z'n hoofd)*

God jongen... Je hebt een thuis nodig... een vader die
voor je zorgt... Ik heb liggen denken... Als ik hier uit
mag... ben ik van plan je vader te zoeken in Amerika.

KRUIMELTJE: *(opgetogen uitroepend)*

Zou je dat willen doen?! *(dan op zachte toon verder)*
... Dat zou pas echt een mooi kerstcadeau zijn...

WILKES:

Ik weet niet wat zo'n reis kost...

KRUIMELTJE versombert door zijn laatste opmerking. Hoe kan WILKES dat ooit betalen?

KRUIMELTJE:

... Heel, heel veel... En je hebt iets 'vies' nodig.

WILKES: *(begint nu te hoesten)*

Iets vies? Hoe kom je daar nou bij?
(hoest) ... Ik weet niet hoe 't zit met de verzekering.

Een VERPLEEGSTER komt aangesneld. Ze geeft de zieke te drinken.

VERPLEEGSTER: *(tegen KRUIMELTJE)*

Je kunt maar beter weggaan. Hij is nog heel
zwak en mag zich niet te veel vermoeien.

KRUIMELTJE kijkt bezorgd naar WILKES en loopt met tegenzin naar de uitgang van de warme zaal.
Bij de versierde kerstboom draait hij zich om.

KRUIMELTJE:

Tot morgen, Wilkes...

Maar WILKES heeft het te kwaad met zijn hoestaanval.

94. EXT. ZIEKENHUISPOORT. NACHT. VALLENDE SNEEUW.

Het is gaan sneeuwen. Dikke vlokken vallen uit de hemel. Het belooft een witte Kerst te worden.
KRUIMELTJE had zich vrolijk gehouden tegenover Wilkes, maar eigenlijk is hij heel verdrietig. Hij
kan nauwelijks zijn tranen tegenhouden en af en toe schokt een snik uit hem op. MOOR, die trouw is
blijven wachten, springt blij tegen zijn baasje op. Maar KRUIMELTJE raakt niet opgebeurd door
MOORS vrolijkheid. Hij streelt over z'n kop.

KRUIMELTJE:

Lieve Moor...

Hij sjokt weg. MOOR lijkt zijn gemoedstoestand te begrijpen en volgt hem.

95. EXT. STRATEN BIJ KERK. NACHT. VALLENDE SNEEUW.

Kerstklokken luiden in de stad. Het is druk op straat. Veel auto's rijden op de weg. MENSEN in kerststemming, warm ingepakt in hun dikke winterjassen (vaak met bontkragen), zijn op weg naar de kerk. KRUIMELTJE loopt doelloos tussen hen in. Laat zich onwillekeurig met de stroom meevoeren.

96. EXT. KERK. NACHT. VALLENDE SNEEUW.

De deuren van de kerk staan wijd open. Een brede bundel licht valt naar buiten. Een schitterend verlichte kerstboom staat bij de ingang. Orgelmuziek ruist naar buiten. Een kerkkoor heft gezang aan. Het is allemaal zo aantrekkelijk, dat KRUIMELTJE zich mee laat voeren met de stroom MENSEN, de kerk in.

97. INT. KERK. NACHT.

KRUIMELTJE kijkt naar de mooie kerststal, met levensgrote beelden, die staat opgesteld. Hij raakt onder de indruk van de heilige sfeer, die alles uitstraalt. Hier is het warm, hier heerst een ware kerststemming. Hij schuift aan in een van de kerkbanken en luistert naar het mooie kerstlied dat wordt gezongen: "vrede op aarde". Maar er wordt hem geen rust gegund. Als de KOSTER hem ontdekt, stuift hij op hem af.

KOSTER:

Hé jij daar, ben je d'r nou alweer?

Hij grijpt KRUIMELTJE bij zijn kraag en zet hem naar buiten.

KOSTER:

De kerk is geen plek voor schooiers zoals jij,
en zeker niet voor beesten.

KRUIMELTJE: *(wijst naar de Kerststal)*

Ze staan anders wel bij de stal. Een koe en een ezel.

KOSTER:

Da's nep. Nou, d'r uit jij, armoedzaaier.

DEFTIGE DAME:

De brutaliteit van zo'n jongen.

AARDIGE MEVROUW:

Jezus was anders de zoon van een arme timmerman.

KOSTER:

Jezus was de zoon van God, da's heel wat anders.
(tegen KRUIMELTJE) Eruit jij!

KRUIMELTJE lijkt het allemaal niet te horen Hij laat zich willoos naar buiten sturen.

98. EXT. KERK. NACHT. VALLENDE SNEEUW.

De KOSTER geeft KRUIMELTJE een flinke duw. De MENSEN die nog binnenstromen, kijken even bevreemd op, maar dan let niemand meer op hem. Met gebogen hoofd loopt KRUIMELTJE om de

kerk. MOOR sjokt langzaam achter hem aan. In een donkere hoek van het kerkgebouw laat hij zich neervallen, beschutting zoekend tegen de wind en de sneeuw bij een schuin oplopende stenen zuil. Hij kruipt in elkaar, MOOR dicht tegen zich aan houdend.
99. INT. KERK NACHT.

Het JONGENSZANGKOOR, begeleidt door het prachtige orgel, zingt: "*Stille nacht, heilige nacht*". De PRIESTER beklimt de kansel en galmt de GEMEENTE toe.

PRIESTER:

Vrede op aarde... in de mensen een welbehagen...
dat is de ware betekenis van Kerstmis, beminde
gelovigen... Vrede op aarde en hebt uw naasten lief...

100. EXT. KERK. NACHT. VALLENDE SNEEUW/ SNEEUWSTORM.

KRUIMELTJE, die in slaap lijkt te zijn gevallen, sneeuwt steeds meer in.

TIMELAPSE.

Een POLITIEAGENT, diep weggedoken in de kraag van zijn warme dienstjas, doet zijn ronde door het nachtelijk Rotterdam, dat geteisterd wordt door een gure sneeuwstorm. Hij kijkt naar de verlichte ramen van de huizen waar het Kerstfeest gevierd wordt. Hij komt langs de kerk, hoort de koorzang en betreurt het dat hij buiten loopt. Hij staat stil bij een van de schuin oplopende stenen zuilen om de sneeuw van zijn pet te vegen. Maar wat is dat? Beweegt die sneeuwhoop? De AGENT port eens wat met zijn gummiknuppel in de sneeuwhoop, die zich daar heeft opgestapeld. Hij is heel verbaasd als hij een pet ontdekt. Hij veegt meer sneeuw opzij en ontdekt een ogenschijnlijk slapende KRUIMELTJE, met zijn armen om MOOR geslagen.

AGENT:

Wordt eens wakker, jochie... Wordt eens wakker!

Tevergeefs probeert de AGENT KRUIMELTJE wakker te maken. Alleen de HOND ontwaakt en rekt zich uit. De AGENT begrijpt dat het mis is en tilt de bewusteloze KRUIMELTJE op.

101. INT. POLITIEBUREAU. NACHT.

Een inmiddels ontwaakte, maar nog zeer verkleumde KRUIMELTJE zit gewikkeld in een paar warme dekens op een stoel in de werkruimte van de AGENTEN op het politiebureau. Zijn voeten bungelen in een teil met warm water. MOOR ligt naast hem en houdt hem nauwlettend in de gaten. KRUIMELTJE is nog helemaal ondergedompeld in zijn sombere stemming. Dan komt de AGENT, die hem gevonden heeft, langs met een kop warme chocolademelk en een bordje met sneden krentenbrood met spijs, dik met roomboter belegd. Zonder iets te zeggen, maar met een vriendelijke blik, zet hij het bij KRUIMELTJE neer. Verrast kijkt KRUIMELTJE op. De AGENT omvat een ogenblik KRUIMELTJES gezicht en heft dat op om te kijken of het wel goed met hem gaat.

AGENT: (*zacht*)

Gelukkig Kerstfeest, jongen...

Op KRUIMELTJES gezicht breekt een glimlach door en hij valt hongerig aan op het eten. De COMMISSARIS komt binnen, een dikke sigaar in zijn mond.

COMMISSARIS: (*op gemoedelijke toon*)

Zo Kruimeltje... dat is me ook een mooie manier om
Kerst te vieren...

KRUIMELTJE heeft het te druk met zijn krentenbrood kauwen om te antwoorden.

COMMISSARIS:

Ik zou je graag een poosje hier houden, maar ik ben bang,
dat je het trapje weer vol groene zeep zal smeren!

Hij buldert het uit van het lachen. De AGENT die toendertijd het slachtoffer was van de grap kijkt zuur voor zich uit.

COMMISSARIS: *(plotseling een stuk ernstiger)*

We zullen iets anders voor je moeten verzinnen...

102. EXT. STRAAT GESTICHT. DAG. SNEEUW.

Het sneeuwt niet meer, maar de straten liggen bedekt met een dik pak sneeuw. Het is een witte Kerst. KRUIMELTJE, MOOR en de COMMISSARIS lopen over straat.

COMMISSARIS:

Je begrijpt dat nu vrouw Koster dood is,
je toch ergens moet blijven...

Bij een groot herenhuis houdt de COMMISSARIS stil. Op een glimmend bord naast de monumentale deur staat: GESTICHT VOOR ONVERZORGDE KINDEREN. De COMMISSARIS belt aan. Er wordt opengedaan door een lange magere JONGEN (11 jaar), met een hoekig gezicht, die meer op een robot lijkt dan op een kind. De JONGEN heeft een trieste blik in zijn ogen. De openhartige KRUIMELTJE zegt er meteen wat van.

KRUIMELTJE:

Zo zeg, wat ben jij lang en mager. We zalle
jou maar Spijker noeme, met die scherpe kop.

SPIJKER kijkt nu met een stalen gezicht naar KRUIMELTJE. Deze kan niets anders doen dan ontwapenend te glimlachen wat echter geen vat op SPIJKER blijkt te hebben.

KRUIMELTJE:

Een roestige Spijker, dat wel, omdat je niet kan lache...

SPIJKER kijkt nu enigszins verstoord KRUIMELTJE strak aan. Een bizarre ontmoeting.

COMMISSARIS: *(schraapt zijn keel)*

We hebben een afspraak met de directeur van het gesticht.

SPIJKER kijkt nu naar MOOR, die begint te kwispelstaarten.

SPIJKER: *(op formele toon)*

Honden worden hier niet toegelaten.

KRUIMELTJES blik schiet naar de COMMISSARIS. Deze staat een ogenblik sprakeloos.

KRUIMELTJE: *(stellig rechtsomkeerd makend)*

Nou, dan gaan we weer. Dag.

Maar de COMMISSARIS pakt hem bij zijn schouder en voert hem weer terug.

COMMISSARIS:

Laten we eerst even gaan praten...

103. INT. HAL GESTICHT. DAG.

SPIJKER zegt verder geen woord meer en laat de gasten heel formeel binnen. KRUIMELTJE kijkt om zich heen. Een monumentale trap siert de grote hal. Maar voor de rest ademt het gesticht in al zijn ruimtes een karige, ongezellige sfeer uit. SPIJKER brengt de gasten, zoals het hem geleerd is, naar het kantoor van de directeur, alwaar hij aanklopt. Er wordt "binnen" geroepen.

104. INT. KANTOOR VADER KEYZER. GESTICHT. DAG.

SPIJKER opent de deur en laat de COMMISSARIS en KRUIMELTJE, die op de voet gevolgd wordt door MOOR, binnen. Dan verwijderd SPIJKER zich discreet. De DIRECTEUR van het gesticht staat op van achter zijn bureau en kijkt zuur naar de hond. Het is een naargeestige, lange, magere man. Dan schudt hij de COMMISSARIS de hand. KRUIMELTJE negeert hij zoveel mogelijk.

VADER KEYZER:

Mijn naam is Keyzer. Maar door de jongens in het gesticht word ik "vader" genoemd. En dit is mevrouw Keyzer, de "moeder" van het gesticht.

Hij kijkt hierbij zuur naar KRUIMELTJE, om te zien of de jongen dit goed in zijn oren heeft geknoopt.

VADER KEYZER:

Dat maakt de sfeer meteen een beetje huiselijk.

De MOEDER staat nu op van haar stoel, verscholen achter de VADER. Zij is een vriendelijke, ronde vrouw, die het goed met de kinderen voorheeft. Ze glimlacht naar KRUIMELTJE, die zeer op zijn hoede is. De VADER wijst een stoel tegenover zijn bureau aan. De COMMISSARIS neemt plaats. KRUIMELTJE wil op de andere stoel gaan zitten, maar wordt terechtgewezen door VADER KEYZER die met zijn lange, benige vinger "nee" schudt.

VADER KEYZER:

Uhuh... Kinderen horen te blijven staan.

KRUIMELTJE schiet de stoel weer uit, en gaat zowat in de houding staan. VADER KEYZER richt zich nu tot de COMMISSARIS.

VADER KEYZER:

Wat is de naam van dit kind?

COMMISSARIS:

Kruimeltje.

VADER KEYZER: *(met een opgetrokken wenkbrauw)*

Krui-mel-tje...?

De COMMISSARIS begint te lachen. De MOEDER lacht goedmoedig mee, wat haar een afkeurende blik van VADER KEYZER oplevert.

COMMISSARIS:

Zo heet-ie al jaren, niemand weet beter...

KRUIMELTJE:

Harry heet ik. Harry Volker en me vader is in Amerika en ik ga met Wilkes me vader zoeken en ik wil niet in een gesticht.

COMMISSARIS: *(verontschuldigend)*
Z'n fantasie gaat wat met hem aan de loop...

VADER KEYZER: *(de COMMISSARIS negerend, streng)*
Kinderen hebben hier niets te zeggen.

KRUIMELTJE:
Ik wil hier niet zijn. Ik loop toch weer weg.

VADER KEYZER:
Houd je mond. Waar woon je?*(KRUIMELTJE zwijgt)*
Versta je me niet? Ik vraag, waar je woont.

KRUIMELTJE:
Ik kan niet me mond houwen antwoord geve.

De COMMISSARIS bedwingt met moeite een glimlach.

VADER KEYZER:
Geef antwoord: Waar woon je?

KRUIMELTJE:
Overal en nergens.

VADER KEYZER: *(steeds geïrriteerder)*
Waar is dat? Wat is dat voor een antwoord?

COMMISSARIS: *(grijpt nu in)*
Neem me niet kwalijk, maar als u zo goed zou willen zijn
mij de vragen te stellen in plaats van met dit kind ruzie te
maken, dan kunnen we een beetje opschieten.

VADER KEYZER kijkt de COMMISSARIS kil aan.

KRUIMELTJE:
Ik wil eerst wete of Moor kan blijve.

VADER KEYZER:
Wie is Moor?

KRUIMELTJE:
Mijn hond.

VADER KEIZER kijkt nu naar de COMMISSARIS. Dan geeft hij een bijna onmerkbaar hoofdknikje tegen de MOEDER: 'neem die jongen mee'. MOEDER KEYZER staat op en loopt op KRUIMELTJE af.

MOEDER KEYZER: *(geruststellend)*
Daar vinden we wel een geschikte oplossing voor.
Ga je mee naar de eetzaal? We gaan zo beginnen aan
een echt kerstmaal. Laat de hond maar even hier...

Ze voert KRUIMELTJE de kamer uit en laat MOOR achter.

VADER KEYZER:
De jongen zal moeten begrijpen dat het leven bepaalde offers vraagt.

COMMISSARIS:

Ja, en in sommige gevallen teveel.

105. INT. HAL GESTICHT. DAG.

KRUIMELTJE en MOEDER KEYZER lopen door de hal van het gesticht op weg naar de eetzaal. KRUIMELTJE kijkt wantrouwig achterom. Wat gaan ze met Moor doen?

106. INT. EETZAAL GESTICHT. DAG.

MOEDER KEYZER en KRUIMELTJE komen de eetzaal binnen. Een ruim vertrek waar zo'n TWINTIG JONGENS aan een gedekte tafel zitten. Alles is er keurig en net, maar karig. MOEDER KEYZER wijst KRUIMELTJE een plek aan.

MOEDER KEYZER:

Jongens, dit is Harry Volker, hij komt bij ons wonen.
Ga daar maar zitten, tussen Daan en Jasper.

KRUIMELTJE mag plaats nemen tussen SPIJKER (Jasper) en een dikke jongen met een ronde buik. Zijn bijnaam is BUIKIE. BUIKIE is de enige JONGEN die rijk en goed gekleed gaat. De andere JONGENS hebben sjofele, tweedehands kleding aan en maken een timide indruk. BUIKIE vindt het maar zozo dat hij moet inschikken voor deze nieuwkomer en kijkt KRUIMELTJE geringschattend aan.

BUIKIE:

Jij bent zeker een Dankiemeneertje.

KRUIMELTJE:

Een wat?

BUIKIE:

Een Dankiemeneertje. Iemand die z'n hand ophoudt voor de liefdadigheid. *(kijkt nu met opgehaalde neus in het rond)*
Zoals iedereen hier aan deze tafel. Behalve ik... Ik ben de enige hier voor wie betaald wordt: door mijn vader, die heel rijk is.

KRUIMELTJE:

Maar jou liever kwijt is...

107. EXT. STRAAT GESTICHT. DAG.

De COMMISSARIS trekt een hevig tegenspartelende MOOR aan een lijn met zich mee. Hij probeert zich zo snel mogelijk van het gesticht te verwijderen.

108. INT. EETZAAL. DAG.

Een dampende soepterrine staat midden op tafel. De TWINTIG JONGENS kijken hongerig toe. MOEDER KEYZER komt nu met een grote schaal brood binnen, die ze naast de soep zet. BUIKIE doet onmiddellijk een aanval op het brood. KRUIMELTJE, die niet beter weet, volgt zijn voorbeeld. MOEDER KEYZER tikt KRUIMELTJE op de vingers.

MOEDER KEYZER:

Ho-ho... allemaal wachten tot ik je geef.

KRUIMELTJE: *(op BUIKIE wijzend)*
Maar hij neemt toch ook?

MOEDER KEYZER: *(terwijl ze BUIKIE met rust laat)*
Doet er niet toe, allemaal wachten.

BUIKIE mag als eerste soep opdienen en houdt niet op met scheppen. Als zijn bord helemaal vol is, valt hij op het eten aan. Nu worden de andere kinderen bediend. Een zuinig schepje dat in de grote soepborden lijkt te verdwijnen. KRUIMELTJE kijkt verwonderd naar deze gang van zaken. Maar niemand protesteert. KRUIMELTJE kijkt nu naar BUIKIE die enorm zit te slurpen.

KRUIMELTJE:
Zeg... heb jij wel es een stoomgemaal gehoord?

BUIKIE: *(kijkt verstoord op)*
Hè-watte?

KRUIMELTJE:
Heb je wel es een stoomgemaal gehoord?

BUIKIE:
Nee. Hoezo?

KRUIMELTJE:
Dat maakt nog niet half zo'n herrie als jij.
Je vreet als een nijlpaard.

Sommige JONGENS beginnen onderdrukt te grinniken. Voor het eerst verschijnt er een flauwe glimlach op SPIJKERS gezicht. HENKIE roept geschokt:

HENKIE:
Buikie wordt voor nijlpaard uitgemaakt.

KRUIMELTJE: *(uitgestreken)*
Buikie? Heet ie Buikie?

BUIKIE:
Ik heet Daan.

De JONGENS houden abrupt op met lachen als de VADER binnenkomt.

VADER KEYZER:
Wat valt er te lachen?

Niemand durft te antwoorden.

KRUIMELTJE:
Ik zei dat Buikie vreet als een nijlpaard en nog meer lawaai maakt dan een stoomgemaal.

VADER KEYZER:
Dergelijke taal dulden we hier niet. Als je weer zoiets zegt, stuur ik je zonder eten naar boven.

KRUIMELTJE neemt snel een paar happen soep.

KRUIMELTJE:
Zeg, waar is me hond?

VADER KEYZER:
Zeg 'vader'...

KRUIMELTJE:
Huh? Vader...? Ik ben een kind.

Weer speelt er een flauwe glimlach om SPIJKERS lippen.

VADER KEYZER:
Je moet vader tegen me zeggen. Zeg: vader waar is m'n hond?

KRUIMELTJE:
Nou, waar is-ie?

VADER KEYZER:
Zeg vader...

KRUIMELTJE kijkt een beetje schaapachtig om zich heen. Moet hij de man nu werkelijk "vader" gaan noemen? Dat woord heeft hij z'n hele leven nog tegen niemand gezegd. Maar als hij ziet dat de JONGENS ernstig en vol afwachting toekijken, begrijpt hij wat er van hem verwacht wordt.

KRUIMELTJE: *(schraapt zijn keel, ongemakkelijk)*
Zeg "vader"... zeg vader, waar is me hond...

VADER KEYZER: *(zelfgenoegzaam)*
Buiten.

KRUIMELTJE vertrouwt het niet en kijkt onrustig om zich heen.

109. INT. SPEELZAAL. DAG.

De JONGENS van het gesticht zijn nu in de speelzaal. Dit is nieuw voor KRUIMELTJE. Hij bekijkt verwonderd een paar stukken gebrekkig speelgoed en observeert hoe de JONGENS ermee spelen. Maar het interesseert hem niet lang. Hij wil naar buiten. Hij loopt naar het raam. SPIJKER zit in de buurt met een knikkerspel te spelen.

KRUIMELTJE:
Kenne we niet buite spele?

SPIJKER: *(zonder op te kijken)*
Kan niet... Behalve de voordeur zit alles hier op slot.

KRUIMELTJE opent nu het raam (op de eerste verdieping) en hangt naar buiten.

KRUIMELTJE:
Moor! *(fluit)* Moor...! *(fluit)*
(als er geen reactie komt, sluit hij het raam weer)
Ik wil me hond. Waar is-ie...

SPIJKER:
Waar denk je dat-ie is?

KRUIMELTJE: *(snel van begrip)*
... Denk je dat ze 'm hebbe weggebracht?

SPIJKER knikt.

KRUIMELTJE: (*verontwaardigd*)
Wat een stinkstreek... Ik moet hier weg.

SPIJKER staat nu op en loopt naar hem toe. Hij laat KRUIMELTJE iets zien, wat verder voor anderen verborgen blijft. Het is de sleutel.

110. INT. HAL GESTICHT. DAG.

SPIJKER loopt voorop, KRUIMELTJE volgt. Ze lopen naar de grote voordeur die SPIJKER zachtjes opent. KRUIMELTJE is van zijn stuk gebracht door deze onverwachte solidariteit en aarzelt even om te gaan.

KRUIMELTJE:
Je krijgt op je kop...

SPIJKER: (*negeert dit*)
Ga je hond zoeken.

KRUIMELTJE:
Dank je wel, Spijker.

SPIJKER:
Dag Harry...

KRUIMELTJE stapt de voordeur uit, maar draait zich na een paar passen nog een keer om.

KRUIMELTJE:
Iedereen noemt me Kruiملتje...

En dan maakt KRUIMELTJE zich hollend uit de voeten. SPIJKER kijkt hem even na en sluit dan zacht de deur. Hij glimlacht.

SPIJKER:
Kruiملتje...

111. EXT. STRATEN BUURT GESTICHT. SNEEUW.

KRUIMELTJE rent over straat, hoek om, steeg door, andere straat in.

112. EXT. BOMENLAAN LANGS KANAAL. SNEEUW.

KRUIMELTJE rent onvermoeibaar langs het kanaal.

113. EXT. POORT HONDENPARK. VALLENDE AVOND. SNEEUW.

We zien de toegangspoort waarop met grote letters "HONDENPARK" staat. Het is het asiel, waar gevangen genomen, loslopende (straat)honden naar toe worden gebracht. Op het open terrein staan drie lage gebouwen op enige afstand van elkaar. *Barak A*, *barak B*, en *barak C*. KRUIMELTJE komt buiten adem aanrennen, klampt zich met zijn handen aan het hekwerk van de poort vast en kijkt naar binnen. Uit een klein bewakershuisje komt juist de BEWAKER gestapt. Het is een oudere man van zo'n 65 jaar die zijn ronde wil gaan doen. Aan zijn broekriem bungelt een grote ring met sleutels. KRUIMELTJE opent het hek, dat enorm piept. De BEWAKER kijkt op. KRUIMELTJE loopt naar hem toe.

BEWAKER:
Zo jochie... waar gaat de reis naar toe?

KRUIMELTJE:
Ik weet niet... 't wordt al donker...

BEWAKER:
Moet je niet thuis zitten? Het is eerste Kerstdag...

KRUIMELTJE:
Ik kan nergens heen...

BEWAKER:
Ah... een zwerver... Net als de honden hier...

KRUIMELTJE: *(speelt verbazing)*
Honden? Heb je hier honden?

BEWAKER:
(pakt zinken emmers en begint er stukken roggebrood in te doen)
Ben je soms doof? We hebben massa's honden.
Ik ga ze juist eten geven... Je kan me wel een handje helpen.

114. EXT. TERREIN HONDENPARK. NACHT. SNEEUW.

KRUIMELTJE loopt naast de BEWAKER. Ze dragen allebei een grote emmer vol stukken roggebrood.

BEWAKER:
Kijk, dit is barak A. Daar komen de nieuw aangekomen honden in. Daar blijven ze één dag. De tweede dag breng ik ze naar barak B en de laatste dag gaan ze naar C.

Ze lopen langs barak A, maar de BEWAKER loopt de deur voorbij. KRUIMELTJE zou hem wel tegen willen houden, maar weet niet hoe. De BEWAKER opent met een sleutel de deur van barak C en gaat naar binnen.

115. INT. BARAK C. NACHT.

De BEWAKER gooit vanuit zijn emmer stukken roggebrood in de hondenhokken. KRUIMELTJE kan nauwelijks zijn afkeer verbergen. Vele HONDEN zitten, met een paar tegelijk, in hokken opgesloten. Kleine en grote HONDEN, straat- en rashonden.

BEWAKER:
Dit zijn de echte stumpers. Hun laatste uur is geslagen...
Heeft de eigenaar zich voor morgen nog steeds niet gemeld,
dan gaan ze de gaskamer in.

KRUIMELTJE:
De gaskamer?

BEWAKER:
(terwijl hij de deur van de gaskamer opent)
De gaskamer...

116. INT. GASKAMER. NACHT.

KRUIMELTJE stapt vol afgrijzen de gaskamer binnen. Het is een klein, grijs vertrek, opgetrokken uit cement. In het midden staat een luchtdichte glazen kooi aan de vloer vastgemetseld. Een luik dat in verbinding staat met barak C en een getraliede tunnel geven toegang tot de glazen bak.

BEWAKER:

Kijk, hier worden de honden afgemaakt. We drijven er twee of drie in de glazen kist en laten er dan gas in stromen. Hier loopt de gaspijp en dit is de gaskraan. De honden gaan liggen, worden duizelig en vallen in slaap. Ze worden alleen nooit meer wakker...

KRUIMELTJE: *(met dichtgeknepen keel)*

Hebben ze helemaal geen pijn?

BEWAKER:

Helemaal niet. Ze beseffen niet wat er gebeurt.

KRUIMELTJE:

Ik vind het toch wel net als vermoorden...

BEWAKER:

...Je moet niet vergeten dat te veel loslopende honden in een stad niet veilig zou zijn. Sommige honden kunnen heel gevaarlijk worden. Ze zijn ziek of verwaarloosd of ze hebben ongedierte. Zo bedreigen ze de gezondheid van de stad. Nee, het is beter om die arme dieren uit de weg te ruimen...

De BEWAKER loopt de gaskamer uit. KRUIMELTJE kijkt nog eenmaal naar het schrikbeeld dat Moor te wachten staat.

117. EXT. BARAK A. HONDENPARK. NACHT. SNEEUW.

Eindelijk loopt de BEWAKER naar de deur van barak A. KRUIMELTJE kan niet wachten tot het slot wordt omgedraaid.

KRUIMELTJE:

Zitte hier de honde van vandaag?

BEWAKER:

Ja, deze zijn vanmiddag binnengebracht.

118. INT. BARAK A. NACHT.

KRUIMELTJE en de BEWAKER komen barak A binnen. KRUIMELTJE geeft nu uit zijn emmer de diverse HONDEN hun stukken roggebrood. MOOR begint wild te blaffen en uit herkenning tegen de kooi op te springen, waarin hij met nog een paar honden opgesloten zit. Maar KRUIMELTJE mag zichzelf niet verraden en hoewel hij verheugt is om zijn hond aan te treffen, negeert hij de aandachttrekkerij van MOOR.

KRUIMELTJE:

Blaffe de honde altijd zo?

BEWAKER:

Ja, er zijn er altijd een paar, die hun mond niet kunnen houden.

KRUIMELTJE:

Ik zou er niet van kunnen slape...

BEWAKER:

O, dat went wel. Ik slaap er vierkant doorheen.

KRUIMELTJE:

Zelfs als ze allemaal tegelijk zoude blaffe?

BEWAKER:

Dat zou ik niet weten hoor, volgens mij doen ze dat nooit.

MOOR begint nu hartverscheurend te janken. KRUIMELTJE blijft hem uit alle macht negeren, maar krijgt er tranen van in zijn ogen. Als hij bij de kooi aanbeldt om de honden te voeren, let hij op of de BEWAKER niet kijkt en geeft MOOR stiekem wat extra stukken roggebrood. Daar moet MOOR, die er niets van begrijpt, het mee doen.

119. INT. HUISJE BEWAKER. NACHT.

De BEWAKER ruimt de tafel af, waaraan KRUIMELTJE en hij een eenvoudige broodmaaltijd hebben genuttigd. KRUIMELTJE neemt nog snel de laatste paar happen van zijn brood.

BEWAKER:

Je kan vannacht op de bank slapen... Dan kun je me morgen helpen met de kadavers opruimen.

KRUIMELTJE: *(heeft er nog nooit van gehoord)*

De kadavers opruime?

BEWAKER:

De dooie honden ... het zwaarste werk...

KRUIMELTJE kijkt de man ontsteld aan.

TIMELAPSE.

KRUIMELTJE ligt met open ogen op de bank te luisteren naar het geblaf van de honden en het gesnurk van de BEWAKER, die in zijn bed ligt te slapen. Hij kijkt naar de broek van de man die over de stoel hangt. De grote sleutelbos glanst in het maanlicht. KRUIMELTJE staat op en loopt op zijn tenen naar de stoel. Uiterst voorzichtig probeert hij de sleutelbos los te maken. De BEWAKER draait zich om in zijn slaap. KRUIMELTJE schrikt. Wordt hij wakker? Gelukkig, hij slaapt weer verder. Het lukt KRUIMELTJE om de sleutelbos van de broekriem af te krijgen. Hij loopt naar de deur en opent deze zo stil mogelijk.

120. EXT. TERREIN HONDENPARK BARAKKEN. NACHT. SNEEUW.

KRUIMELTJE loopt in de schaduw van de barakken naar barak A. De honden beginnen al wat meer aan te slaan. Bij barak A probeert hij voorzichtig de juiste sleutel te vinden. De derde sleutel is de juiste. De deur gaat open. KRUIMELTJE laat de bos aan de deur hangen.

121. INT. BARAK A. NACHT.

KRUIMELTJE spoedt zich naar de kooi van MOOR. Deze is door het dulle heen. Maar helaas, alle HONDEN zijn door het dulle heen en blaffen oorverdovend. KRUIMELTJE opent de kooi van MOOR, die dol van vreugde in zijn armen springt. Twee vriendjes die elkaar hervinden. KRUIMELTJE knuffelt MOOR, die niet weet hoe hij het heeft.

122. INT. HUISJE VAN DE BEWAKER. NACHT.

De BEWAKER wordt wakker van het luide hondengeblaf. Hij kijkt naar de bank en ziet dat Kruiملتje verdwenen is. Hij springt op.

BEWAKER:
Wel verdraaid...

Snel schiet hij in de kleren; hij merkt onmiddellijk dat zijn sleutelbos ontbreekt.

123. INT. BARAK A. NACHT.

KRUIMELTJE heeft geen tijd te verliezen. Samen rennen ze naar de deur, naar buiten. De overige HONDEN willen ook hun vrijheid en springen tegen de hokken. KRUIMELTJE aarzelt. Dan maakt hij nog een run door de barak en opent in wilde vaart alle hokken. De HONDEN zijn nu absoluut door het dulle heen. KRUIMELTJE fluit naar MOOR en wil de deur uit, maar het is zo'n chaos dat de HONDEN de uitgang belemmeren.

KRUIMELTJE:
(wild met zijn armen de honden naar buiten drijvend)
Ga! Ga! Lopen! Lopen! Stomme honden! Rennen!

Hij fluit wederom naar MOOR en deze weet vrij baan te maken voor zijn baasje. Eindelijk kunnen ze naar buiten.

124. EXT. TERREIN HONDENPARK. NACHT. SNEEUW.

KRUIMELTJE rent met MOOR tussen nog meer losgebroken HONDEN over het terrein van het hondenpark op weg naar de poort. De BEWAKER, die zich haastig heeft aangekleed, komt zijn huis uitrennen. Het gaat erom spannen wie eerder bij de poort is: KRUIMELTJE op weg naar de vrijheid of de BEWAKER om hem dat te beletten. MOOR ziet dat KRUIMELTJE dreigt te verliezen. Hij rent terug, op de BEWAKER af en hapt in zijn broekspijp. Dit geeft KRUIMELTJE op het nippertje de gewenste voorsprong. Als MOOR ziet dat zijn baasje op veilige afstand is, laat hij de woeste BEWAKER los, die verbijsterd naar de rondrennende, ontsnapte HONDEN kijkt. MOOR neemt een sprint en voegt zich bij KRUIMELTJE.

BEWAKER:
Hé daar! Kom hier... kom hier... zeg ik je...
Lelijke aap. Kom hierrr!!!

Maar KRUIMELTJE en MOOR zijn vrij en al veel te ver weg. Een vrolijk geblaf klinkt op en een triomfantelijke strijdkreet.

KRUIMELTJE:
Hooliaadiéééé...! Hooliaadiéééé...!

125. INT. ZIEKENHUISZAAL. DAG.

WILKES ligt te slapen in zijn ziekenhuisbed. Hij wordt zachtjes geroepen.

KRUIMELTJE:
Wilkes... Wilkes! Slaap je?

WILKES wordt langzaam wakker uit een verkwikkende slaap en glimlacht als hij KRUIMELTJE aan zijn bed ziet staan.

WILKES:
Goh, Kruimeltje... Wat goed om jou te zien. Ik begon me al zorgen te maken... Ik had je gisteren wel eventjes verwacht. Waar was je?

KRUIMELTJE:
Nou weet je... Ik uh... werd uitgenodigd door zulke aardige mensen... Ze hadden van alles te eten... en een kerstboom, zóó groot en een lekkere kluit voor Moor...

WILKES:
...En wie waren die mensen dan?

KRUIMELTJE:
Nou... die ik nog ken van vroeger... vriende van vrouw Koster...

WILKES: (*glimlacht*)
Het is fijn om goeie vrienden te hebben, Kruimeltje...

KRUIMELTJE: (*slaat zijn ogen neer*)
...Ja, Wilkes...

WILKES:
De dokter is vanmorgen langs geweest en hij zei dat het het een stuk beter met me ging.

KRUIMELTJE:
Echt waar?

WILKES:
Waarschijnlijk mag ik nog voor het nieuwe jaar het ziekenhuis uit.

KRUIMELTJE:
Zo lang kan ik het nog wel uithouwe...

WILKES:
Je bent een slim ventje, Kruimeltje.

126. EXT. PARK. NACHT. SNEEUW.

KRUIMELTJE en MOOR sjokken langs het park op zoek naar een geschikte slaappleats. Ze komen langs een MAN die grote aanplakbiljetten op een zuil aan het plakken is. Het betreft een aankondiging van het nieuwjaarsconcert van de beroemde pianiste *Vera di Borboni*.

Haar gezicht is ook afgebeeld op het affiche, een geraffineerde glamourfoto, zodanig belicht dat we haar niet zouden herkennen als ze gewoon over straat liep. KRUIMELTJE kijkt geïnteresseerd toe hoe de PLAKKER het ene affiche na het andere moeiteloos opplakt.

KRUIMELTJE:

... Een mooie dame plak je op... Wie is het?

PLAKKER: *(gaat gewoon door met zijn werk)*

Een Italiaanse dame... Ene Vera di Borboni... een beroemde pianiste... Maar verder weet ik 't ook niet...

KRUIMELTJE kijkt nog even naar de werkzaamheden van de PLAKKER. Maar bovenal is hij geïnteresseerd in de grote stapel affiches die op de handkar ligt. Dat grote formaat papier zou een prima deken vormen tegen de kou. KRUIMELTJE geeft MOOR een seintje. De HOND begint de PLAKKER nu af te leiden door, precies in tegenovergestelde richting van de handkar, enorm te gaan blaffen, alsof er iets aan de hand is. De PLAKKER raakt erdoor afgeleid en loopt naar het parkhek en speurt met zijn ogen in het rond of hij iets kan ontdekken. Ondertussen lukt het KRUIMELTJE om ongemerkt een deel van de stapel affiches van de handkar te grijpen en zich uit de voeten te maken. Als MOOR het bekende fluitje hoort, houdt hij abrupt op en rent in de richting van KRUIMELTJE. De PLAKKER heeft niet door dat hij is beetgenomen.

127. EXT. BESCHUT PARKBANKJE. NACHT. SNEEUW

KRUIMELTJE vindt zijn slaapplek bij een beschut parkbankje, dat omringd wordt door struikgewas. Terwijl hij zijn bed installeert, raakt hij gefascineerd door het voordelig uitgelichte mooie gezicht van de pianiste. Hij begint tegen MOOR te praten.

KRUIMELTJE:

Kijk Moor, deze Vera de Bonbon is heel beroemd omdat ze zo mooi piano kan spele... Ik geloof dat me moeder ook een aardig moppie kon spele...
(zwijgt even in gedachten) Als deze Vera de Bonbon een kind zou krije, zou ze 'm nooit in de steek late. Ze zou een goeie moeder zijn, dat kan je zo zien... Ze zou haar kind elke nacht toedekke... als ie ging slape.

En KRUIMELTJE dekt zichzelf en MOOR toe met het gezicht van de pianiste.

128. MONTAGESEQUENTIE. STAD ROTTERDAM DAG. DOOI.

Het dooit. Ijspegels smelten, en breken af van de daken. Sneeuw valt van de kale takken. Eenden en zwanen kunnen weer zwemmen in de steeds groter wordende wakken in het ijs. MENSEN lopen door de blubberige, smeltende sneeuw.

129. EXT. ZIEKENHUIS. DAG.

WILKES komt met een jas en een kleine tas uit het ziekenhuis, waar hij ontslagen is. Buiten wordt hij opgewacht door KRUIMELTJE en MOOR, die hem enthousiast begroeten.

130. EXT. RESTAURANT. DAG.

WILKES en KRUIMELTJE zitten aan een tafeltje voor het raam in een restaurant te eten. We horen niet wat ze zeggen, maar we kunnen zien dat KRUIMELTJE straalt en zich de maaltijd goed laat smaken.

131. EXT. STRATEN. DAG.

WILKES, KRUIMELTJE en MOOR lopen op de stoep van een drukke straat.

KRUIMELTJE:

Ik had nog nooit in een restaurant gegeten... Ik plof.

WILKES: *(moet lachen)*

Dan zeg je: ik ben geheel voldaan.

KRUIMELTJE:

O. Nou, dat dan.

WILKES:

(legt hierbij zijn hand op KRUIMELTJES schouder)

We gaan eens wat regelmaat in jouw leven brengen.

We zoeken een kamer, kopen wat kleren, leren wat manieren en dan ga je naar school.

KRUIMELTJE heeft geen tijd om te antwoorden, want op dat moment lopen ze de COMMISSARIS tegen het lijf, die KRUIMELTJE zonder pardon staande houdt.

COMMISSARIS:

Aha... Wat doe jij hier op straat? Jij hoort in het gesticht te zitten.

WILKES: *(heel verbaasd)*

Het gesticht?

COMMISSARIS: *(nog steeds tegen KRUIMELTJE)*

En je kan meteen mee naar het politiebureau. Er is een aanklacht tegen je ingediend door de bewaker van het hondenpark.

WILKES:

Ho ho ho, wacht eens even. Ik ben er zeker van dat dit berust op een misverstand.

COMMISSARIS:

Ik heb al eens eerder naar u geluisterd. Maar dit joch geeft alleen maar problemen. Dakloze kinderen doen de samenleving geen goed.

KRUIMELTJE: *(opstandig)*

Misschien kan je beter een plekkie bouwe, om ze te vergasse. Net als de zwerfhonde... waar je Moor naartoe heb gebracht!

Deze opmerking is raak, maar WILKES vindt het geen toon om aan te slaan.

WILKES: *(vermanend)*

Kruimeltje.

KRUIMELTJE: *(fel tegen de COMMISSARIS)*

Je moet niet denke dat ik terug ga naar dat gesticht. Ik slaap liever honderd nachte buite dan één nacht in die dooie tent.

Hij rukt zich nu los en zet het op een lopen, gevolgd door zijn trouwe vriend. De COMMISSARIS wil hem achterna gaan, maar WILKES houdt hem tegen.

WILKES:

Ik kom wel even mee, dan kan ik het uitleggen.

Samen lopen ze de andere kant op dan waar KRUIMELTJE naar toe is gevlucht.

132. EXT. POLITIEBUREAU. DAG.

WILKES en de COMMISSARIS gaan het politiebureau in. Vanaf de overkant van de straat, verscholen achter een auto, kijkt KRUIMELTJE toe.

TIMELAPSE.

WILKES komt het politiebureau weer uit, ditmaal alleen. Hij kijkt om zich heen en begint dan te lopen. Niet veel later wordt er naar hem gefloten. WILKES kijkt op en speurt met zijn ogen de omgeving af. Dan ziet hij KRUIMELTJE, die veiligheidshalve aan de overkant van de straat blijft lopen.

WILKES: *(loopt gewoon door)*

Hé! Waarom kom je niet hier?

KRUIMELTJE:

... Als je me naar 't gesticht brengt, kom ik niet.

WILKES:

Wees maar niet bang en kom hier. *(KRUIMELTJE schudt nee)*

Ik breng je niet naar het gesticht, je gaat met mij mee naar huis.

KRUIMELTJE:

Welk huis?

WILKES:

Dat we gaan zoeken.

133. INT. HUURWONING. DAG.

WILKES opent de deur van een gemeubileerde huurwoning, die twee slaapplekken biedt. De woning ademt een sobere, maar toch gezellige sfeer uit. WILKES kijkt goedkeurend rond. KRUIMELTJE en MOOR volgen hem de kamer in. KRUIMELTJE probeert meteen enthousiast elk meubelstuk uit. WILKES pakt een tas met boodschappen uit en zet zijn zojuist tweedehands gekochte "nieuwe" typemachine op een klein bureautje. Hij draait er een velletje papier in en tikt vrolijk een paar woorden. KRUIMELTJE gaat achter WILKES staan en ziet hoe oud de typemachine eigenlijk is.

KRUIMELTJE:

Niet zo'n best ding, hè Wilkes. Sommige letters hapere.

WILKES:

Als ie het maar doet... *(typt wat verder)*

Trouwens... Het echte werk zit allemaal hier.

Hij tikt met zijn vinger tegen de zijkant van zijn eigen hoofd.

134. EXT. PLEIN. MIDDERNACHT. VUURWERK

KRUIMELTJE, WILKES en MOOR wachten tezamen met een heleboel andere ROTTERDAMMERS het magische moment af. De kerkklok slaat twaalf uur. Daarna barst een indrukwekkend vuurwerk los. De MENSEN wensen elkaar gelukkig nieuwjaar.

135. INT. CONCERTZAAL. DAG.

Pianiste VERA DI BORBONI (28 jaar) geeft een nieuwjaarsconcert. Het publiek, bestaande uit de GEGOEDE BURGERIJ, luistert ademloos. Als ze de laatste akkoorden op haar vleugel speelt, geeft het publiek haar een staande ovatie. VERA DI BORBONI neemt dankbaar tot twee keer toe het applaus in ontvangst. Haar lippen vormen het woord "merci". Bloemen worden haar in het Frans aangeboden. Maar ze heeft haast. Zodra ze zich van het PUBLIEK kan losmaken verdwijnt ze van het toneel.

136. INT. KLEEDKAMER CONCERTGEBOUW. DAG.

Achter een fraai kamerscherm ontdoet VERA DI BORBONI zich van haar prachtige concertjapon. Ze komt tevoorschijn in een veel eenvoudigere jurk. Ze doet een gewone jas aan en zet een eenvoudig hoedje op.

137. EXT. GANG KLEEDKAMERS CONCERTGEBOUW. DAG.

Even later steekt een incognito VERA DI BORBONI haar hoofd om de deur van haar kleedkamer. De kust is veilig. Via een achteruitgang verlaat ze het theater.

138. EXT. STRAAT CONCERTGEBOUW. DAG.

VERA DI BORBONI houdt op straat een taxi aan en stapt in.

139. INT. TAXI. DAG.

De TAXICHAUFFEUR kijkt vragend om naar VERA. Waar moet ze heen?

VERA: *(in onvervalst Nederlands)*
Ik wil naar de Doelensteeg.

De TAXICHAUFFEUR herhaalt het adres en rijdt weg.

140. EXT. KRUISING ZIJSTRAAT DOELENSTEEG. DAG.

De taxi stopt op een kruispunt van een zijstraat en de Doelensteeg. VERA stapt uit en buigt dan naar de TAXICHAUFFEUR.

VERA:
Zou u hier om mij willen wachten?

Ze geeft hem een flinke tip. Dan loopt ze heel gespannen de Doelensteeg in.

141. EXT. HUIS VROUW KOSTER. DAG.

VERA komt aan voor het huis van vrouw Koster. Daar kijkt ze omhoog, naar het raam waar ze de woning vermoedt. Ze loopt het trapje op en trekt aan de bel. Maar die doet het niet. Dan ziet ze dat de deur half open staat. Ze gaat ze naar binnen.

142. INT. TRAPPENHUIS VROUW KOSTER. DAG.

VERA loopt nerveus de trap op. Ze kijkt naar de nummers. Bij het nummer van vrouw Koster blijft ze aarzelend staan. Dan klopt ze aan. Even later wordt er opengedaan door een DIKKE, VOLKSE VROUW met TWEE jengelende KINDEREN aan haar rokken en een BABY op haar arm.

VERA:

Woont vrouw Koster hier?

DIKKE VROUW:

Vrouw Koster? Nee, die ken ik niet.

(tegen haar zoontje) Hou je kop!

(tegen VERA) We wonen hier net.

(tegen haar dochter) Door dat geblèr kan mezelf niet eens verstaan!

(tegen VERA) De vrouw die hier vroeger woonde is dood.

Was dat vrouw Koster?

De BABY begint te huilen. Ze wipt het kind op en neer en haar armen.

VERA: *(geschokt door het nieuws)*

... En dat jongetje?

DIKKE VROUW: *(tegen zoontje)*

Kijk nou eens wat je gedaan hebt! De baby aan 't huilen gemaakt.

(tegen VERA) Ik weet niks van een jongetje.

Ik heb m'n handen vol aan m'n eigen kinderen.

(tegen kinderen) Als je nou je kop niet houdt, sla ik 'm eraf.

(tegen VERA) Ze zijn niet te genieten, weet u. Het is gisteravond een beetje laat geworden. Vraag het aan de burens.

En ze duwt de deur voor VERA's neus dicht. Daar staat VERA, verbijsterd op de gang. VERA draait zich om en klopt aan bij de tegenoverliggende woning. Maar daar is niemand thuis. Teleurgesteld wil ze naar beneden gaan, als een OUDE BUURMAN naar beneden komt sjokken, een uitvallende kerstboom achter zich aan slepend.

VERA:

Mag ik u wat vragen, meneer? Weet u ook of hier een jongetje gewoond heeft?

OUDE BUURMAN: *(ongeïnteresseerd)*

Mevrouw, de afgelopen jaren hebben hier wel tientallen verschillende kinderen gewoond.

VERA:

Een jongetje, Harry. Harry van Dien. Bij vrouw Koster.

OUDE BUURMAN: *(terwijl hij alweer verder sjouwt)*

Van die naam heb ik nog nooit gehoord en vrouw Koster is dood.

VERA blijft verslagen achter en kijkt naar het spoor van dennennaalden. VERA loopt langzaam de trap af, het huis uit.

143. EXT. HUIS VROUW KOSTER / DOELENSTEEG. DAG.

Helemaal teneergeslagen loopt VERA door de Doelensteeg, op weg naar de wachtende taxi. Daar stapt ze in. Ze wil nog maar een ding: weg.

VERA:
Ik wil hier weg. Hotel l'Europe.

Als de taxi de hoek omslaat, komt KEESIE net de straat in lopen.

144. INT. TAXI STRATEN ROTTERDAM DAG.

VERA zit in de taxi en denkt na over wat er 10 jaar geleden gebeurd is.

145. FLASH BACK. INT. RECEPTIERUIMTE 1911. NACHT.

HARRY VOLKER komt aan op een drukbezochte nieuwjaarsreceptie. De jonge LIZE van 18 speelt piano op een drukbezochte nieuwjaarsreceptie. HARRY VOLKER probeert een stoel te bemachtigen, maar omdat hij iets te laat is, gaat dit niet onopgemerkt. Hij gaat zitten en kijkt gebiologeerd naar LIZE. Wat speelt ze mooi piano. Hij kijkt om zich heen. Iedereen luistert als betoverd. LIZE kijkt op van haar spel, recht in de ogen van HARRY. Een vonk springt over. Ze slaat een paar tonen mis, maar herstelt zich snel.

TIMELAPSE

HARRY en LIZE zijn in een geanimeerd gesprek op de receptie. Het lijkt geen twijfel. HARRY is helemaal weg van haar.

146. FLASH BACK. EXT. SCHIP HAVEN ROTTERDAM 1911.

HARRY en de jonge LIZE nemen hartstochtelijk afscheid van elkaar op de kade vlak bij het grote passagierschip dat HARRY naar Amerika zal brengen.

HARRY VOLKER:
Lize, ik ga je niet vragen om op mij te wachten.
Dat zou niet eerlijk zijn.

LIZE:
Maar ik wil wachten, ik wil mee, ik wil... ik h-

HARRY:
(met zijn mond tegen haar voorhoofd onderbreekt hij haar)
Ssst. Niet zeggen. Dat kun je niet weten. Je kent me pas drie weken. Ik ben een arme sloeber, ik heb niks te bieden.
Jij verdient beter...

Hij kust haar, een stoomfluit klinkt. Met tegenzin maken ze zich van elkaar los.

HARRY:
De boot vertrekt.

Hij kijkt LIZE nog een keer diep in de ogen en draait zich dan abrupt om en verdwijnt snel in de MENIGTE richting treeplank. LIZE kan het niet verdragen dat hij vertrekt. Ze probeert hem achterna te gaan, maar de mensenmassa dringt haar terug.

LIZE:
Harry, Harry... Harry...!!

Maar HARRY kijkt niet meer om. LIZE kan niet zien dat hij het zelf ook te kwaad heeft. LIZE begrijpt dat ze hem niet meer kan bereiken. Ze fluistert met tranen in haar ogen.

LIZE:
Ik hou van je...

147. INT. TAXI STRATEN ROTTERDAM.

VERA prevelt geluidloos de woorden mee:

VERA:
Ik hou van je...

148. FLASH BACK. SLECHTE HUURWONING LIZE. DAG.

LIZE verdient haar geld met verstel- en naaiwerk. Ze ziet er erg slecht uit en moet veel hoesten. Ze prikt met de naald in haar vinger. Kwaad gooit ze het kledingstuk op tafel, staat op en kijkt gefrustreerd naar haar gewonde vinger, vervolgens naar haar handen, die piano zouden moeten spelen. We zien nu dat ze zo'n zeven maanden zwanger is. Kennelijk roert de baby zich, want ze legt liefdevol een hand op haar zwangere buik. Er komt een hele zachte blik in haar ogen. Dan slaat haar stemming om, ze verbergt haar gezicht in haar handen en huilt.

149. FLASHBACK VERA. INT. HUIS VROUW KOSTER. DAG.

De jonge, zieke LIZE overhandigt haar huilende baby aan VROUW KOSTER, die hem probeert te sussen. Ze doet het gouden medaillon dat ze draagt af en legt het boven op het dekentje van haar baby. Het valt VROUW KOSTER op hoe mooi haar handen zijn.

150. INT. TAXI STRATEN ROTTERDAM. DAG.

We keren weer terug bij VERA die het nu te kwaad krijgt. Ze snikt en probeert dat tegelijkertijd uit alle macht te beheersen.

VERA:
(fluisterend)
O, mijn God, 't spijt me zo...

De TAXICHAUFFEUR gluurt in zijn achteruitkijkspiegel naar VERA bij wie de tranen over haar wangen rollen.

151. INT. KAPPERZAAK. DAG.

In een snelle montage zien we hoe van KRUIJELTJE een net jongetje gemaakt wordt. KRUIJELTJES haren worden vakkundig onder handen genomen door een KAPPER.

152. INT. KLEDINGZAAK. DAG.

KRUIJELTJE wordt door WILKES in de nieuwe kleren gestoken. (Snelle beelden, meerdere outfits) Hij krijgt ook een nieuwe pet, die qua vorm erg op zijn oude vertrouwde pet lijkt. Ook krijgt hij nieuwe schoenen. KRUIJELTJE haalt het medaillon uit de binnenzak van zijn oude jas. Hij wil het in de binnenzak van zijn nieuwe jasje stoppen. Maar WILKES pakt het medaillon uit zijn handen en doet het om KRUIJELTJES nek.

De enige juiste plaats voor een medaillon. De DEFTIGE VERKOPER gooit met opgetrokken neus, en alles tussen twee vingers beetpakkend, de lompen van KRUIMELTJE weg in de vuilnisbak.

153. INT. DIERENZAAK. DAG.

MOOR krijgt een halsband om met een hondenpenning.

154. EXT. SCHOOLPLEIN. DAG.

WILKES loopt met KRUIMELTJE naar de school die KRUIMELTJE gaat bezoeken. De kinderen zijn al binnen. TWEE LAATKOMERS rennen naar de ingang. KRUIMELTJE kijkt benauwd. Gewoontegetrouw zet hij de klep van zijn (nieuwe) pet opzij.

WILKES:

En denk eraan: je heet Harry Volker. En je spreekt netjes met twee woorden...

De stem van WILKES ebt weg, als ze samen het schoolgebouw binnen lopen.

155. INT. KLAS LEENTVAAR. DAG.

WILKES en KRUIMELTJE gaan bij klas 2A naar binnen. Het is de klas van MEESTER LEENTVAAR. Het is een lange, magere man, met rossig sprieterig haar, dat alle kanten op piekt. Bovendien draagt hij een bril met dikke ronde glazen. KRUIMELTJE kijkt onwennig rond in de klas. Omdat hij zo klein van stuk is, valt het leeftijdsverschil nauwelijks op. LEENTVAAR komt zijn nieuwe leerling begroeten.

MEESTER LEENTVAAR:

Ik ben meester Leentvaar en jij bent...

WILKES seint bijna onmerkbaar naar KRUIMELTJE: zeg wat we hebben afgesproken.

KRUIMELTJE:

uh... Harry Volker.

MEESTER LEENTVAAR:

Zo-zo, ben jij nou Harry Volker? En hoe bevalt het je hier?

KRUIMELTJE:

Goed.

MEESTER LEENTVAAR:

Kun je niet met twee woorden spreken?

KRUIMELTJE:

Heel goed. Het lijkt wel koplampe.

MEESTER LEENTVAAR:

Pardon?

KRUIMELTJE:

Je bril...

WILKES:

Uw bril, Kruiemtje. Ik bedoel Harry, ik bedoel, neemt u me niet kwalijk.

LEENTVAAR gebaart dat WILKES beter de klas kan verlaten en de zaak verder aan hem moet overlaten.

MEESTER LEENTVAAR:

Je hoort te zeggen: Goed meester.

KRUIMELTJE:

Goed, meester.

MEESTER LEENTVAAR:

Juist, met twee woorden spreken, da's al veel beter.

TIMELAPSE.

KRUIMELTJE heeft de beurt. Er hangt een kaart met het alfabet aan het schoolbord. MEESTER LEENTVAAR wijst achtereenvolgens de letters ABC aan.

KRUIMELTJE:

A... B... C...

MEESTER LEENTVAAR: *(verrast)*

Heel goed, Harry, ik dacht dat je niet kon lezen.

KRUIMELTJE:

Die letters ken ik heel goed ... van de hondbarakke.
Zo gemene mense- Ze make zomaar honde dood. Omdat ze op
straat leve. De straat is leuk, veel leuker dan school.
Ik heb een hond, Moor heet-ie. Hou jij van honde?

MEESTER LEENTVAAR:

Moet je eens goed luisteren, Harry. Als ik een vraag stel,
geef je antwoord op die vraag en verder niet. Bovendien
spreekt een kind de onderwijzer nooit aan met jij, maar met-

KRUIMELTJE:

Jou.

MEESTER LEENTVAAR:

Nee, vriendje, met u.

KRUIMELTJE:

Gesnapt, ome.

MEESTER LEENTVAAR:

Ome? Gesnapt ome... Wat is dat nu weer voor gekheid?
Verbeter dat onmiddellijk en zeg: Begrepen meester.

KRUIMELTJE:

Ol rijt, kokkie.

MEESTER LEENTVAAR: *(verliest zijn geduld)*

Zeg: begrepen meester, anders gooi ik je in de hoek.

KRUIMELTJE:

Begrepen meester, anders gooi ik je in de hoek.
Ha ha, da's grappig.

De KINDEREN in de klas schateren het uit. MEESTER LEENTVAAR bewaart zijn geduld en wijst een willekeurige letter aan van het alfabet.

MEESTER LEENTVAAR:
Ga maar verder.

KRUIMELTJE denkt diep na maar weet het antwoord niet.

MEESTER LEENTVAAR:
Nou? Weet je het niet? of zit je me voor de gek te houden?

KRUIMELTJE:
Ik zou niet durve, meester Peenhaar.

De kinderen schateren het wederom uit. De MEESTER heeft moeite de orde te herstellen.

MEESTER LEENTVAAR:
De naam is Leentvaar. Niet Peenhaar.
En daar wordt niet om gelachen.

TIMELAPSE: OVERVLOEIERS

Het is een week later. De KINDEREN hebben nu andere kleren aan. KRUIMELTJE zit moeizaam woordjes te schrijven en fluistert ze hardop mee: *Oom, stoom, boom, boot,*

TIMELAPSE: OVERVLOEIERS

Het is nu twee maanden later. MEESTER LEENTVAAR wijst een zin aan op het bord. KRUIMELTJE heeft de beurt. Hij kan nu al eenvoudige zinnen lezen.

KRUIMELTJE:
De hond zit in het hok. Het schaap loopt in
de wei. De boot ligt in de haven.

MEESTER LEENTVAAR is tevreden over zijn prestatie.

156. INT. WONING WILKES. DAG.

KRUIMELTJE komt vrolijk thuis van school. Hij wordt enthousiast begroet door MOOR. KRUIMELTJE aait het dier in zijn nek. WILKES zit achter zijn typemachine te werken maar staat nu op. Als KRUIMELTJE zijn schoeltas op tafel gooit, legt WILKES met een ernstig gezicht een reisticket neer, duidelijk herkenbaar aan het passagiersschip dat op de voorkant staat afgedrukt. KRUIMELTJE begrijpt onmiddellijk dat het voor de overtocht naar Amerika is. Hij kijkt WILKES meteen gespannen aan.

KRUIMELTJE:
Gaan we me vader zoeken?

WILKES:
Ik heb maar één overtocht. Helaas kan ik niet meer betalen...

KRUIMELTJE laat de boodschap tot zich doordringen.

WILKES:
Het spijt me...

KRUIMELTJE:
(slikt manmoedig zijn teleurstelling weg)
't Geeft niks, Wilkes... Ik ben al blij dat je 'm
voor mij wil gaan zoeken.

WILKES:
Ik kom sowieso terug, Harry, met of zonder vader.

KRUIMELTJE: *(met een scheve grijns)*
Liever met.

WILKES:
Als hij nog leeft... Je begrijpt toch, dat 't heel moeilijk
wordt, Kruimeltje... Het is zoeken naar een naald in een
hooiberg. Het kan heel lang duren...

KRUIMELTJE: *(recht z'n rug)*
Ik zal hier zolang op je wachte. Met Moor same.

WILKES:
Ik ben bang dat dat niet zal gaan, Kruimeltje...
Je kan hier niet blijven.

KRUIMELTJE:
...Waar moet ik dan heen?

WILKES:
Je zult er niet al te blij mee zijn...

157. EXT. HAVEN ROTTERDAM. GROOT PASSAGIERSCHIP. DAG.

WILKES neemt op de kade afscheid van KRUIMELTJE, MOOR en de COMMISSARIS. Ze staan tussen veel ANDERE MENSEN die eveneens en vaak emotioneel afscheid nemen van de PASSAGIERS van het grote schip: "De Rotterdam". Tot WILKES bagage behoort o.a. zijn typemachine. Tussen het gewoel van de mensen lijkt KRUIMELTJE zich groot te houden.

KRUIMELTJE:
Zal je me schrijven over je reis?

WILKES:
Ik zal je stap voor stap op de hoogte houden...
Beloof je me dat je het probeert vol te houden in het gesticht, hé,
tanden op elkaar, doorzetten maar. Beloof je dat?

KRUIMELTJE:
Dat beloof ik, Wilkes. *(dan ineens emotioneel)*
Zal je veilig terugkome, Wilkes... Ik heb net zo lief
geen vader, dan dat ik jou moet misse.

WILKES drukt KRUIMELTJE een paar seconden ontroerd tegen zich aan. Dan laat hij hem los en kijkt hem diep in de ogen.

WILKES:
Jouw vader is een veel betere vent dan ik, Kruimeltje.
Alleen al omdat hij jouw vader is... Hou je taai jochie...

Hij drukt hem nog eens tegen zich aan. Dan schudt hij de COMMISSARIS de hand.

WILKES: *(met ontroerde stem)*
Bedankt voor je hulp bij het visum.
Ik verzeker je dat deze jongen het verdient.

KRUIMELTJE houdt zich groot. Als WILKES de trap op loopt glimlacht hij en zwaait.

KRUIMELTJE:
Zet 'm op, Wilkes!

WILKES knikt en zwaait terug. De stoomfluit klinkt. Hier scheiden hun wegen.

158. EXT. STRAAT GESTICHT . DAG.

DE COMMISSARIS, KRUIMELTJE en MOOR lopen over straat. DE COMMISSARIS draagt KRUIMELTJES plunjezak met kleding. KRUIMELTJE maakt een gelaten indruk, alsof hij berust in zijn lot. Hij loopt het trapje op en staat met zijn neus voor het bordje: "*Gesticht voor onverzorgde kinderen*". De COMMISSARIS belt aan. SPIJKER doet open. Deze is verrast KRUIMELTJE te zien, maar toont dat zuinigjes.

KRUIMELTJE:
Dag Spijker... goed om je terug te zien.

SPIJKER: *(formeel, robotachtig)*
Honden worden hier niet toegelaten.

KRUIMELTJE:
Beetje roestig vandaag?

COMMISSARIS:
Ik praat wel even met de directeur.

SPIJKER kijkt nu naar KRUIMELTJE. Weet hij niet beter? Maar dan is hij weer in zijn rol. Hij gaat de COMMISSARIS voor naar het kantoor van vader Keyzer.

159. INT. KANTOOR VADER. DAG.

KRUIMELTJE en MOOR staan voor het bureau van VADER KEYZER.

VADER KEYZER:
Ik wil je even zeggen, dat je niet moet proberen om nog eens weg te lopen. Je ziet er nu heel wat beter uit, maar je bent geen haar beter dan de armste sloeber hier. Wat de hond betreft, die kan in het schuurtje achterin de tuin blijven. Maar o wee, als je dat smerige beest in huis brengt, dan ben je nog niet jarig!

KRUIMELTJE voelt de oude vijandschap opduiken, maar hij zegt geen woord.

VADER KEYZER:
Ga nu eerst je handen wassen, dan kun je straks meeëten.

KRUIMELTJE:
Waar moet ik dat doen?

VADER KEYZER:
Ik wijs je wel even de weg.

Hij staat op en loopt voor KRUIMELTJE uit het kantoor uit.

160. INT. WASLOKAAL. DAG.

VADER KEYZER en KRUIMELTJE komen het waslokaal binnen, op de voet gevolgd door MOOR. Als VADER KEYZER de hond over de tegels ziet lopen geeft hij hem een schop.

VADER KEYZER: (*hysterisch*)
Niet die hond hier! Niet die hond hier! Breng hem naar de tuin!

MOOR maakt zich piepend uit de voeten. KRUIMELTJES ogen flitsen van boosheid. VADER KEYZER pakt zijn enorme sleutelbos, pakt de juiste sleutel en geeft de bos aan KRUIMELTJE. Deze opent de tuindeur en zet MOOR buiten. Vervolgens doet hij net of hij weer afsluit, maar niets is minder waar. Hij laat de deur stiekem op een kier. Na de sleutelbos weer terug te hebben gegeven, klimt KRUIMELTJE op een omgekeerde houten kist om bij een van de kranen van de lange zinken wasbak te kunnen. Hij wast zijn handen. Als hij ze wil afdrogen, blijkt er geen handdoek te hangen.

VADER KEYZER: (*ontstemd*)
Die verdraaide jongens laten ook nooit de handdoek hangen.

Hij verlaat mopperend het waslokaal. Hij is nog maar nauwelijks weg, of MOOR krabt aan de deur en maakt deze open. Hij komt naar binnengelopen, juist als de VADER weer terugkeert met een handdoek. Vliegenvlug tilt KRUIMELTJE de houten kist op en verstopt MOOR daar onder. Hij springt er net op, als de VADER naar hem kijkt. De VADER gooit de handdoek over de rand van de wasbak en loopt naar het raam om naar buiten te kijken, naar de achtertuin. KRUIMELTJE zal van zijn kist af moeten om de handdoek te pakken. Maar zodra hij op de grond staat, begint de kist over de vloer te schuiven.

VADER KEYZER:
Ik zie je hond nergens.

KRUIMELTJE:
(*ziet de kist bewegen en hoort het schuivende geluid*)
Uh... hij verstopt zich graag... in de bosjes...

De VADER draait zich met opgetrokken wenkbrauwen om, juist op het moment dat KRUIMELTJE op de kist springt.

VADER KEYZER:
Wat is er?

KRUIMELTJE:
Niks, ik viel haast.

VADER KEYZER:
Nou schiet op, dan kun je naar de eetzaal.

KRUIMELTJE wacht net zolang tot VADER KEYZER hem voorgaat naar de deur.

161. INT. EETZAAL GESTICHT. DAG.

De KINDEREN lijken wel precies hetzelfde te zitten, als de laatste keer dat KRUIMELTJE ze gezien heeft. Dezelfde gedwee' houding. Dezelfde armoedige kleding. Verschrikte blikken, maar ook verbazing hem terug te zien. MOEDER KEYZER loopt heen en weer om het eten op tafel te zetten. Ze begroet KRUIMELTJE vriendelijk.

MOEDER KEYZER:

Ben je daar weer, jongen. Je bent van harte welkom hoor.
Ga maar op je oude plek zitten. Tussen Daan en Jasper.

KRUIMELTJE gaat tussen BUIKIE en SPIJKER zitten. Zodra MOEDER KEYZER de eetzaal verlaten heeft, doet BUIKIE een flinke greep in de schaal met stukken worst. Maar hij krijgt niet de kans ze op zijn bord te leggen, want KRUIMELTJE pakt zijn arm vast.

KRUIMELTJE:

Afblijve...

De KINDEREN moeten hierom grinniken en vinden hem een held.

BUIKIE: *(smalend)*

Wie zegt dat?

KRUIMELTJE:

Ik, dat hoor je toch. Ben je soms doof?

BUIKIE: *(steekt alweer zijn hand uit)*

Bemoei je er niet mee.

KRUIMELTJE: *(grijpt weer zijn hand vast)*

Je moet gewoon op je beurt wachte.

De MOEDER komt met een pan hutspot binnen.

MOEDER KEYZER:

Wat is er aan de hand?

KRUIMELTJE:

Niks.

MOEDER KEYZER:

Niks, wát.

KRUIMELTJE:

Niks... mevrouw

MOEDER KEYZER: *(vriendelijk)*

Het is "Moeder", Harry, de kinderen zeggen allemaal "moeder"

KRUIMELTJE kijkt haar aan. Ze kan lang wachten. Gelukkig komt op dat moment VADER KEYZER binnen. Hij zet zich aan het hoofd van de tafel.

VADER KEYZER:

Bidden, kinderen.

Alle KINDEREN slaan een kruisteken en sluiten de ogen. Het “Onze Vader” wordt opgedreund. KRUIMELTJE gluurt naar BUIKIE, die met een snelle greep drie grote stukken worst op zijn bord legt en vervolgens schijnheilig mee bidt. KRUIMELTJE pakt, eveneens in een snelle greep, de worst van zijn bord en gooit deze onder zijn stoel en knijpt dan ook zijn ogen stijf dicht. Als de VADER bij “Amen” is aanbeland, vindt BUIKIE tot zijn verbazing zijn bord leeg. Achterdochtig kijkt hij naar zijn buurman. KRUIMELTJE kijkt naar het plafond en speelt de heilige onschuld. Onder KRUIMELTJES stoel eet MOOR van de worst.

162. INT. SCHUUR GESTICHT. SCHEMERING.

KRUIMELTJE maakt voor MOOR een bedje van stro in de schuur.

KRUIMELTJE:

Zo, ouwe jongen. Nou. kan je lekker slape hier.
En als die ouwe brombeer je komt lastig valle,
bijt je ‘m maar in z’n hand, met de groeten van mij.

MOOR kijkt KRUIMELTJE met zielige ogen aan. KRUIMELTJE geeft hem nog een laatste aai en verlaat dan het schuurtje.

163. INT. SLAAPZAAL. NACHT.

In de slaapzaal staan twintig bedden, tien aan elke kant. Naast elk bed staat een kastje en een stoel. De KINDEREN liggen in hun bedden. Het licht is uit, maar de maan schijnt naar binnen. De meesten liggen nog met hun ogen open. Ook KRUIMELTJE. Hij tilt zijn hoofd op en kijkt langs de bedden. Daar ligt SPIJKER, lang en mager. En BUIKIE kan hij duidelijk onderscheiden aan de dikke buik die uitsteekt. Wat zijn de kinderen stil en mak, net of er helemaal geen fut in ze zit, geen leven. Dan hoort KRUIMELTJE geschraap aan de deur.

Of verbeeldt hij het zich? De deur gaat langzaam open, maar hij ziet niemand binnenkomen. Het zal de tocht wel zijn. KRUIMELTJE gaat weer liggen. Dan springt MOOR plotseling bovenop hem. KRUIMELTJE geeft een gil van schrik. Enkele JONGENS schieten geschrokken overeind. SPIJKER kruipt uit zijn bed en knipt het licht aan.

KRUIMELTJE:

Kijk nou, het is mijn hond! Stoute jongen, jij mag hier
niet komen, weet je dat niet? ...Doe de deur dicht
jongens, dan zal ik je eens wat laten zien. Moor kan
prachtige kunstjes doen. Kom hier, Moor.

De JONGENS komen nu allemaal hun bed uit en scharen zich om dat van KRUIMELTJE.

KRUIMELTJE:

Mooi zitten, mooi zitten, Moor.

MOOR gaat gehoorzaam op zijn achterpoten zitten.

KRUIMELTJE:

Nou netjes bidden.

De HOND houdt zijn voorpoten tegen elkaar en beweegt ze smekend op en neer.
De JONGENS moeten erom lachen.

KRUIMELTJE:

Nou dood liggen, Moor. Dood liggen.

MOOR gaat op zijn rug liggen, met zijn poten de lucht in. De JONGENS vinden het prachtig. Er klinkt rumoer op de trap.

HENKIE:

Pas op... daar komt iemand aan.

Alle JONGENS vliegen naar hun bed, trekken de dekens over zich heen en doen alsof ze slapen. SPIJKER doet snel het licht uit. Sommigen laten gesnurk horen. Wat anderen weer onderdrukt doet lachen. De deur wordt open gedaan en daar staat de MOEDER.

MOEDER KEYZER:

Is er iemand wakker?

Ze krijgt uiteraard geen antwoord. Ze loopt langs de bedden om ze te inspecteren. Bij het bed van KRUIMELTJE blijft ze staan. Ze ziet iets vreemds. Er ligt een bult onder de deken en er steekt een zwarte staart uit, die vrolijk kwispelt. Ze loopt op de zich slapende houdende KRUIMELTJE toe en trekt zijn deken eraf.

MOEDER KEYZER:

Harry, je weet toch dat je hond niet binnen mag!
Als de vader het ziet, zwaait er wat!

KRUIMELTJE:

Alsjeblieft, laat hem toch hier. Hij doet geen vlieg kwaad.

MOEDER KEYZER:

Dat weet ik wel, maar je mag geen hond in bed.

KRUIMELTJE:

Ik zal hem op de grond laten slapen en morgen vroeg weer naar de schuur brengen. Als je maar niks tegen de vader zegt.

MOEDER KEYZER: *(aarzelt zichtbaar)*

Nou... voor deze ene keer dan...

Ze loopt de zaal weer uit en moet glimlachen als ze de deur dicht doet.

TIMELAPSE.

MOOR ligt op KRUIMELTJES kussen te slapen. KRUIMELTJE is nog steeds niet in slaap. Hij woelt met zijn hoofd, hij ligt niet lekker. Er is zoveel om over na te denken. Waar zou Wilkes nou zijn?

164. EXT. ZEE. PASSAGIERSSCHIP "DE ROTTERDAM". NACHT.

Het is nacht. WILKES staat aan de reling van het schip dat hem naar Amerika voert.

165. INT. SLAAPZAAL GESTICHT. NACHT.

KRUIMELTJE staat op en loopt naar het bed van BUIKIE die ligt te snurken, maar nu echt. Heel voorzichtig trekt KRUIMELTJE het kussen onder zijn hoofd vandaan. BUIKIE blijft gelukkig door slapen. KRUIMELTJE keert terug naar zijn bed. Hij wil z'n hoofd neerleggen, maar ruikt dan aan het kussen. Dat ruikt bepaald niet fris. Met een vies gezicht draait KRUIMELTJE het kussen om en gaat liggen.

166. INT. HAL GESTICHT. DAG.

BUIKIE glipt stiekem uit het kantoor van VADER KEYZER. Hij let goed op of niemand hem ziet. Dan klimt hij met een uitgestreken gezicht de trap op.

167. INT. SPEELZAAL. DAG.

Achter een paar houten schotten in de speelzaal, ontdekt KRUIMELTJE een oude piano. Hij schuift de schotten met veel moeite weg en kijkt blij verrast naar het gammele, maar voor hem prachtige muziekinstrument. Hij maakt de klep open en laat zijn vingers over de toetsen gaan. Sommige toetsen blijven steken of klinken vals. Dan klinkt opeens de bulderende stem van de VADER.

VADER KEYZER:

Harry Volkers. Onmiddellijk hier komen!

Van schrik slaat KRUIMELTJE met zijn hand op de toetsen. Langzaam loopt hij op de VADER af. Als hij dicht genoeg genaderd is, grijpt deze KRUIMELTJE bij zijn oor en sleurt hem de hal op. De JONGENS in de speelzaal begrijpen dat KRUIMELTJE verraden is. Maar door wie? Door de MOEDER?

168. INT. KANTOOR VADER KEYZER. DAG.

KRUIMELTJE staat voor het bureau van VADER KEYZER. VADER KEYZER is woedend en ziet er zeer angstaanjagend uit achter zijn bureau.

VADER KEYZER:

Je bent een jongen van de laagste soort, direct uit de goot, zonder manieren, zonder discipline, zonder gehoorzaamheid. Je hebt die hond binnengelaten, terwijl ik het je ten strengste verboden had. Je hebt hem zelfs in je bed laten slapen!

KRUIMELTJE:

...Onder het bed.

VADER KEYZER: *(wil dat hij met twee woorden spreekt)*

Vader.

KRUIMELTJE zwijgt, maar er verandert iets in zijn blik. Trots verdrijft zijn angst. Dit wakkert de woede van de VADER alleen nog maar meer aan. Hij staat op, loopt naar een hoek en pakt een stok. Hij komt dreigend op KRUIMELTJE aflopen.

VADER KEYZER:

Zeg 't. Zeg vader tegen me.

Maar KRUIMELTJE klemt zijn kaken op elkaar.

VADER KEYZER:

Je bent een rioolrat... en die kan je maar 't beste uitroeien. Maar ik krijg jou wel klein... Die brutaliteit van jou sla ik er wel uit. Knoop je bloes open.

KRUIMELTJE, die wel begrijpt wat hem te wachten staat, begint langzaam zijn bloes open te knopen.

169. INT. HAL GESTICHT. DAG.

Van achter de deur van het kantoor van vader Keyzer klinken de slagen op de rug van Kruiemtje, maar hij geeft geen kik.

170. INT. SLAAPZAAL. NACHT.

Die nacht ligt KRUIEMELTJE net zo lamgeslagen als de rest van de JONGENS op zijn bed in de slaapzaal. Hij ligt op zijn zij. Een stille traan van pijn biggelt over zijn wang. Er komt een schim naar binnen. Hij loopt muisstil naar het bed van KRUIEMELTJE en bukt bij hem neer. Het is SPIJKER. Hij begint te fluisteren.

SPIJKER:

... Ik heb Moor eten gegeven.

KRUIEMELTJE: *(nauwelijks in staat om te praten)*

... Dank je ...

SPIJKER:

Een gróót stuk worst...

KRUIEMELTJE glimlacht door z'n pijn heen.

SPIJKER:

Probeer te slapen. Over een week kun je weer op je rug liggen. We weten hoe je je voelt. Hij slaat ons allemaal.

KRUIEMELTJE:

(moet nu huilen, maar probeert zijn snikken krampachtig te beheersen) ... Ik heb 't niet gezegd...

SPIJKER:

Wat?

KRUIEMELTJE:

...ik heb hem geen vader genoemd...

SPIJKER: *(aait over zijn haar)*

Groot gelijk. Zo'n man als Keyzer verdient het niet om zo genoemd te worden.

KRUIEMELTJE:

(met een lichte huivering door zijn lichaam)

...Nee...

171. INT. SCHUURTJE TUIN GESTICHT. DAG.

KRUIEMELTJE zit stilletjes met MOOR in zijn armen op de grond van het schuurtje. Hij aait het dier, terwijl hij in gedachten voor zich uitstaart.

KRUIEMELTJE: *(in zichzelf)*

...Tanden op elkaar, doorzetten maar...

172. INT. SPEELZAAL. DAG.

KRUIMELTJE komt de speelzaal binnen. De JONGENS van het gesticht zijn er aan het spelen. Ze kijken op als KRUIMELTJE binnenkomt en volgen hem met hun blik als hij lusteloos naar de piano slentert en de klep open slaat. Maar niemand zegt wat tegen hem.

Ze respecteren zijn aanpassingsmoeilijkheden en laten hem met rust. KRUIMELTJE slaat een paar toetsen aan. Met enig gezoek vindt hij al snel de noten van een eenvoudig kinderliedje. MOEDER KEYZER komt de speelzaal binnen met een pot dampende thee. Ze hoort KRUIMELTJES gepingel en nadat ze het dienblad op tafel heeft gezet, loopt ze naar hem toe en wil naast hem gaan zitten op de brede pianokruk.

MOEDER KEYZER: *(vriendelijk)*

Dat doe je heel aardig, Harry... ik zal je een liedje leren.

Ze begint meteen te spelen. Maar KRUIMELTJE schuift als door een wesp gestoken van haar weg en kijkt haar vol wrok aan.

KRUIMELTJE:

...Ik wil niks van je lere... Je heb Moor verraje...

MOEDER KEYZER:

(op gedempte toon nu, terwijl ze doorspeelt)

Denk je nou echt dat ik dat gedaan heb?

Wees wijzer, jongen... en kijk om je heen...

KRUIMELTJE kijkt nu de groep rond. Zijn blik dwaalt langs de gezichten van de JONGENS. Op BUIKIE blijft zijn blik langer rusten. Hij begint iets te vermoeden.

KRUIMELTJE:

... Was 't Buikie?

MOEDER KEYZER:

... Zoals ik al zei: ik ben geen verrader...

KRUIMELTJE:

(drukt een paar akkoorden in, om zijn woorden kracht bij te zetten)

... Je bent getrouwd met een gemene vent.

MOEDER KEYZER:

(moet nu hardop lachen, maar vervolgt op zachte toon)

Dacht je nu werkelijk dat Keyzer mijn man is?

... Hij is mijn broer... En ik ken hem goed, héél goed.

Er is maar één antwoord op dat probleem: wees ongrijpbaar.

KRUIMELTJE kijkt haar een moment intens aan. Dan komt hij in het geweer.

KRUIMELTJE: *(heftig)*

En dan zeker net zo duf worde als dit zootje hier.

Mooi niet.

MOEDER KEYZER kijkt deze vrije, ongebroken geest met respect aan.

MOEDER KEYZER: *(glimlacht uitdagend)*

Nou, kom op. Speel na.

KRUIMELTJE volgt haar voorbeeld en komt weer wat tot leven. Tot vreugde van SPIJKER.

173. INT. TRAPPENHUIS. NACHT.

Onder fluitsignaal van VADER KEYZER marcheren de kinderen in hun nachthemden naar boven, naar de slaapzaal. KRUIMELTJE loopt pal achter BUIKIE. Hij brengt zijn mond naar diens oor en fluistert op dreigende toon:

KRUIMELTJE:
Iemand... iemand heeft me verteld dat jij het was.

BUIKIE: *(verstoord)*
Watte?

KRUIMELTJE:
Dat jij Moor verraje heb aan de vader.

BUIKIE: *(is zo verrast, dat hij toegeeft)*
Je verdiende loon.

KRUIMELTJE:
Vuile verrajer.

174. INT. TRAPPENHUIS GESTICHT. NACHT.

KRUIMELTJE sluipt in alle stilte de trap af. Het is diep in de nacht en erg donker in huis.

175. INT. KEUKEN GESTICHT. NACHT.

KRUIMELTJE zoekt geheimzinnig in diverse keukenkastjes en in de voorraadkast. Dan hoort hij opeens de keukendeur krakerig piepen. Hij schrikt ontzettend. Betrapt, denkt hij. Maar tot zijn opluchting blijkt het SPIJKER te zijn.

SPIJKER: *(op gedempte toon)*
Wat zoek je?

KRUIMELTJE:
Wonderolie...

SPIJKER:
Misschien staat 't hier.

Hij opent een kast waar KRUIMELTJE nog niet geweest is. KRUIMELTJE kijkt en ziet tussen een aantal flesjes o.a. wonderolie staan.

176. INT. EETZAAL GESTICHT. DAG.

De JONGENS zitten allemaal in de eetzaal op hun avondmaal te wachten. SPIJKER en KRUIMELTJE ontbreken.

177. INT. KEUKEN GESTICHT. DAG.

De MOEDER legt de laatste hand aan de maaltijd en loopt met een paar schalen de keuken uit. De jus-kom staat op het aanrecht. KRUIMELTJE pakt vliegensvlug een apart kommetje en schenkt daar wat jus in. SPIJKER gooit er een fikse scheut wonderolie bij. KRUIMELTJE loopt met het wonderoliekommetje de keuken uit. SPIJKER volgt met de gewone jus.

178. INT. EETZAAL GESTICHT. DAG.

KRUIMELTJE en SPIJKER volgen de MOEDER naar tafel. De MOEDER rangschikt alles op tafel. KRUIMELTJE houdt zijn kommetje jus bij zich en zet het vlak voor BUIKIE neer.

TIMELAPSE:

Het eten is opgeschept. KRUIMELTJE pakt het juskommetje en doet alsof hij wil opscheppen.

SPIJKER:
Mag ik even de jus?

BUIKIE: *(pakt zonder pardon het kommetje af)*
Ik eerst.

BUIKIE denkt hun dwars te zitten en schept zowat alle jus op zijn bord. Vals grijnzend zet hij het lege kommetje voor KRUIMELTJE neer.

KRUIMELTJE: *(doet alsof hij uit zijn buneur is)*
Wat ben je toch een vreetzak.

BUIKIE begint enorm te bunkeren van de maaltijd. KRUIMELTJE en SPIJKER wisselen een blik van verstandhouding. Hun plan lijkt te slagen.

TIMELAPSE:

De borden zijn nu bijna helemaal leeg. BUIKIE voelt het in zijn darmen rommelen en krijgt opeens geweldige hoge nood. Hij springt op en rent met dichtgeknepen billen weg.

BUIKIE: *(paniekerig gillend)*
Oooohooooh...!

VADER KEYZER: *(streng)*
Niemand gaat zonder mijn toestemming van tafel af.

BUIKIE: *(kreunend, in bijzonder hoge nood)*
Oooo, ik hou 't niet meer...! Ik moet poepen!!!

En hij rent gillend de eetzaal uit. De JONGENS aan tafel beginnen te lachen. Zoiets hebben ze nog nooit meegemaakt.

179. INT. WASLOKAAL. NACHT.

De JONGENS van het gesticht zijn zich aan het wassen. Hun bovenlijven zijn ontbloot. We kunnen zien dat de striemen op KRUIMELTJES rug zo goed als geheeld zijn. Achter een dichte WC deur zit BUIKIE enorm te kreunen. We zien nog net zijn afgezakte broek op zijn enkels hangen, omdat de deur niet helemaal tot op de grond komt. KRUIMELTJE gebaart dat de JONGENS stil moeten zijn. Ze gehoorzamen onmiddellijk. Het wordt doodstil. BUIKIE voelt dat er iets gaande is. Telkens als hij zijn darmen ontlast, begint hij er enorm bij te hoesten om het geluid te camoufleren. De JONGENS stikken haast van het ingehouden lachen. KRUIMELTJE loopt op zijn tenen naar de deur van het waslokaal en doet deze open en dicht, alsof er iemand weggaat. BUIKIE trapt erin, want niet veel later opent hij de WC-deur om te kijken of ze soms allemaal weg zijn. De JONGENS schateren het uit van het lachen en BUIKIE voelt zich goed voor gek staan op de WC.

BUIKIE: *(om zich een houding te geven)*
Ga vader halen... Laat iemand vader halen.

KRUIMELTJE:
Voor zover ik weet, is je vader op reis.

Weer schateren de JONGENS het uit.

BUIKIE: *(jammerend)*
't Is allemaal jouw schuld.

180. INT. KANTOOR VADER KEYZER. DAG.

VADER KEYZER zit achter zijn bureau en sorteert de post. BUIKIE is weer hersteld en staat voor zijn bureau te wachten. VADER KEYZER overhandigt hem twee brieven.

VADER KEYZER:
Hier, twee brieven. Een voor jou en een voor Harry.
Breng jij 'm even?

BUIKIE glimlacht slaafs en loopt met de brieven de kamer uit.

181. INT. SLAAPZAAL. DAG.

BUIKIE ziet zijn kans schoon om wraak te nemen en verstopt de brief voor Kruiملتje, afkomstig uit Amerika van Wilkes, in het kastje naast zijn bed tussen wat spulletjes. Met zijn eigen brief in de hand loopt hij de slaapzaal uit.

182. INT. SPEELZAAL. DAG.

KRUIMELTJE zit het liedje van MOEDER KEYZER op de piano te oefenen, als BUIKIE binnenkomt met een brief. BUIKIE zorgt ervoor dat vooral KRUIMELTJE een goed zicht op hem krijgt. En dat lukt, want KRUIMELTJE stopt met spelen en kijkt alleen nog maar naar BUIKIE die op de sofa neer ploft en met veel omhaal de brief opent.

BUIKIE: *(voor iedereen goed hoorbaar)*
Ik heb een brief... van mijn vader...

KRUIMELTJE wendt zijn gezicht van hem af. Wat zou hij graag een brief van Wilkes ontvangen.

183. INT. RAAM BOVENVERDIEPING GESTICHT. DAG.

VADER KEYZER staat voor het raam en kijkt naar buiten. Hij heeft een kille, onaangename blik in zijn ogen.

184. POV VADER KEYZER. EXT. TUIN GESTICHT. DAG.

KRUIMELTJE en de overige JONGENS van het gesticht (behalve Buikie) zijn vrolijk in de tuin aan het spelen met MOOR. Om beurten gooien ze een stok die MOOR terugbrengt. SPIJKER komt helemaal los en geniet van het spel.

185. INT. RAAM BOVENVERDIEPING GESTICHT. DAG.

BUIKIE komt naast VADER KEYZER staan en kijkt ook naar buiten. VADER KEYZER aait hem over het hoofd.

VADER KEYZER:
Jij bent de enige verstandige...

BUIKIE is ingenomen met dit compliment.

186. INT. SPEELZAAL. DAG.

KRUIMELTJE zit naast MOEDER KEYZER op de pianokruk. Ze heeft een muziekboek neergezet en leert hem de noten van de toonladder C. KRUIMELTJE doet haar zo goed mogelijk na.

TIMELAPSE OVERVLOEIERS (Een maand of twee later)

KRUIMELTJE (met andere kleren aan) zit achter de piano en kan al een moeilijker stuk spelen. MOEDER KEYZER zit naast hem en slaat in haar handen van trots.

MOEDER KEYZER:
Jongen, wat leer jij snel. Wat jij in twee maanden geleerd hebt! Probeer het volgende stuk maar.

KRUIMELTJE leest en speelt de noten van het nieuwe muziekstuk. Dit gaat wat moeizaam.

187. INT. KANTOOR VADER KEYZER. DAG.

VADER KEYZER kijkt geërgerd op van zijn werk als hij het gepingel van Kruimeltje op de piano hoort.

188. EXT. GESTICHT. DAG.

De POSTBODE loopt met zijn posttas over straat en gooit de bundel brieven voor het gesticht door de brievenbus.

189. INT. GROTE HAL GESTICHT. DAG.

KRUIMELTJE rent de grote trap af, omdat de post is geweest, maar halverwege houdt hij in: hij ziet dat iemand hem voor is. BUIKIE is al bezig de post op te rapen. Zonder dat KRUIMELTJE het ziet, drukt hij een brief van Wilkes achterover. Dan staat hij op, loopt naar KRUIMELTJE toe, terwijl hij achteloos de brieven begint te bekijken. Hij haalt er een brief van zijn eigen vader uit.

BUIKIE: *(op hem toelopen)*
Ha, die is voor mij. Een brief van m'n vader. Jij krijgt nooit post, hè? Of dacht je soms dat er wat tussen zou zitten?

Hij staat nu bij KRUIMELTJE en geeft hem plotseling de bundel post.

BUIKIE:
Hier, kijk zelf maar.

KRUIMELTJE begint ondanks BUIKIE's woorden toch de brieven te bekijken. Dan geeft hij de stapel teleurgesteld terug. Wederom geen brief van Wilkes. BUIKIE loopt nu met de post naar het kantoor van Vader Keyzer. Wat heeft hij KRUIMELTJE tuk.

190. INT. SPEELZAAL. DAG.

De JONGENS (behalve Buikie) zijn in de speelzaal. Ze spelen wat met elkaar. Er hangt een bedrukte sfeer. KRUIMELTJE komt binnen. Hij loopt automatisch naar het enige instrument waar hij plezier aan beleeft: de piano. Maar als hij de klep wil openslaan, blijkt deze op slot te zitten. Hij kijkt in het rond op zoek naar een antwoord op een van de gezichten. De JONGENS kijken bijna stuk voor stuk zijn kant op, maar niemand zegt wat. SPIJKER slaat beschaamd z'n ogen neer. KRUIMELTJE rent de speelzaal uit.

191. INT. KEUKEN GESTICHT. DAG.

KRUIMELTJE komt de keuken inrennen, waar hij MOEDER KEYZER aantreft, die bezig is met koken.

KRUIMELTJE:
De klep zit dicht.

MOEDER KEYZER: *(zelf ook aangeslagen)*
Ik mag je geen les meer geven. De vader wil het niet hebben.

KRUIMELTJE kijkt haar vol verbijstering aan. Hoe ver zal die man nog gaan?

192. INT. SLAAPZAAL. DAG.

BUIKIE verstopt de brief van Wilkes bij de andere vier brieven die hij achterover gedrukt heeft in het kastje naast zijn bed.

193. INT. EETZAAL. AVOND.

KRUIMELTJE en de ANDERE JONGENS zitten zwijgend te eten. Er hangt een bedrukte sfeer in de eetzaal. Alleen VADER KEYZER geniet ervan. Hij heeft de JONGENS zo tam als hij ze hebben wil. Hij kijkt naar KRUIMELTJE, KRUIMELTJE krijgt het door en staart de man onverschrokken aan met een "mij krijg je er niet onder" blik. Een lange blikwisseling, vol wederzijdse haat. VADER KEYZER slaat als eerste zijn ogen neer. BUIKIE heeft de blikwisseling opgemerkt.

194. INT. SLAAPZAAL. NACHT.

KRUIMELTJE ligt met open ogen in bed. Hij staart ongelukkig voor zich uit.

195. INT. SLAAPZAAL. OCHTEND.

Die ochtend worden de KINDEREN gewekt door een agressief fluitsignaal van de VADER. Ze schrikken wakker en springen allemaal halsoverkop het bed uit om in het gelid te staan. De VADER ziet er bijzonder boosaardig uit, vanmorgen. Waarom zullen ze weldra begrijpen.

VADER KEYZER:

Er is geld gestolen! Uit mijn laatje in mijn kantoor!
De dader kan nu naar voren stappen en zich bekend maken.

Er gebeurt niks. De JONGENS proberen strak voor zich uit te blijven kijken, maar vragen zich toch af, wie de schuldige is. Niemand stapt naar voren. VADER KEYZER loopt als een generaal langs de rij.

VADER KEYZER:

Nou! Komt er nog wat van? Of moet ik het eruit slaan?! Wie heeft dat geld gestolen?!

Iedereen zwijgt. Bij KRUIMELTJE blijft de VADER extra lang staan. Hij brengt zijn gezicht intimiderend dicht bij dat van KRUIMELTJE.

KRUIMELTJE:

...Ik heb 't heus niet gedaan, hoor, als je dat soms denkt.

VADER KEYZER:

En waarom niet? Er is hier nog nooit wat gestolen. En jij bent 't laatste hier gekomen. Maar je hoeft niets te zeggen...
Ik kom er toch wel achter... Ik doorzoek gewoon deze kamer...

Hij begint nu langs de rijen bedden te lopen en bukt af en toe om onder de bedden te kijken. Bij KRUIMELTJES bed bukt hij zich langer en dieper. Hij raapt wat op en houdt het even later triomfantelijk omhoog om het de bange kinderen te tonen.

VADER KEYZER:

Kijk eens wat ik gevonden heb? Een gulden. Een G-U-L-D-E-N! Onder het bed. Van wie is dat bed?

Alle JONGENS kijken nu naar KRUIMELTJE. Deze voelt zich in het nauw gedreven, maar bovenal onschuldig.

KRUIMELTJE:

Ik heb het niet gedaan.

VADER KEYZER begint nu het matras te onderzoeken. Hij vindt al gauw een zak met geld. Zijn gestolen geld. Triomfantelijk houdt hij de zak omhoog en leegt de inhoud voor KRUIMELTJES gezicht.

196. INT. KANTOOR VADER KEYZER. DAG.

VADER KEYZER heeft de politie ontboden, en het is de COMMISSARIS zelf die poolshoogte komt nemen en nu in het kantoor van VADER KEYZER zit. De COMMISSARIS kijkt KRUIMELTJE lang en indringend aan. Wat moet hij van de situatie denken?

COMMISSARIS:

... Ik moet je mee nemen naar het bureau, Harry. Wilkes zal heel teleurgesteld zijn als hij hoort dat je je zo hebt misdragen. Je moest eens weten hoe die man je altijd in bescherming heeft genomen. Hij zei dat ik het verschil moest snappen tussen crimineel gedrag en kwajongensstreken. Nou, hoe zou je dit zelf noemen, Kruimeltje? Een kwajongensstreek?

KRUIMELTJE:
Ik heb het niet gedaan...

Er valt een beladen stilte. Kan de COMMISSARIS hem geloven? Nee.

COMMISSARIS:
Ga je hond halen... Dan kunnen we vertrekken.

KRUIMELTJE kijkt de COMMISSARIS vol verbijstering aan. Hij gelooft werkelijk dat hij een dief is. KRUIMELTJE draait zich om en rent blind van tranen het kantoor uit.

197. INT. SCHUURTJE TUIN GESTICHT. DAG.

KRUIMELTJE ligt te snikken in het schuurtje. Hij houdt zijn gezicht tegen MOORS lijf gedrukt, alsof hij alle troost kan gebruiken.

KRUIMELTJE:
Ik had 't Wilkes beloofd, Moor, maar we kenne niet blijve...

Dan hoort hij het schuurdeurtje open gaan. Het is SPIJKER.

KRUIMELTJE: *(kijkt snikkend op)*
Ik heb het niet gedaan...

SPIJKER:
Dat weet ik... - Nou kom op, je moet opschieten.

KRUIMELTJE en MOOR volgen SPIJKER het schuurtje uit.

198. EXT. OMMUURDE TUIN GESTICHT. DAG.

SPIJKER, KRUIMELTJE en MOOR lopen verdekt naar de struiken en bosjes die bij de ommuring staan. SPIJKER gaat KRUIMELTJE voor. Hij schiet de bosjes in.

KRUIMELTJE:
Wat ga je doen?

SPIJKER:
Ik weet een uitweg...

Hij rommelt wat aan de klimop, haalt een paar losse stenen weg en vindt het gat in de muur, waar hij naar op zoek was. KRUIMELTJE kijkt hem verrast aan. De vrijheid aan de andere kant van de muur lokt.

SPIJKER:
Klim erdoor... Je moet voortmaken.

KRUIMELTJE:
Waarom ga je niet mee?

SPIJKER: *(lijkt te aarzelen)*
... Beter van niet...

KRUIMELTJE:
Alles is beter dan hier, weet je...

SPIJKER:
Ik red me wel...

KRUIMELTJE:
Je bent mijn enige vriend...

SPIJKER:
Blijf een tijdje uit de buurt.

KRUIMELTJE beseft dat SPIJKER besloten heeft om te blijven. Hij pakt MOOR op en tilt hem door het gat. Dan neemt hij afscheid van SPIJKER.

KRUIMELTJE:
Bedankt...

KRUIMELTJE kruipt nu ook door het gat in de muur. SPIJKER blijft achter en keert terug naar het gesticht.

199. INT. KANTOOR VADER KEYZER. DAG.

VADER KEYZER geeft SPIJKER slaag met een stok op zijn blote rug. Hij is buiten zichzelf van woede.

VADER KEYZER:
Dat zal je leren een vuile dief te helpen.

SPIJKER: *(tussen de stokslagen door)*
Hij heeft 't niet gedaan... 't was Buikie... Ik heb het zelf gezien. Hij heeft 't geld daar zelf neergelegd.

De VADER is nu zo boos dat hij nog heftiger door slaat.

VADER KEYZER:
Je liegt! Je liegt! Je liegt!

200. EXT. ROTTERDAMSE HAVEN. ONDERGAANDE ZON.

KRUIMELTJE slentert heel verdrietig over een kade van de Rotterdamse haven. MOOR sjokt achter hem aan. KRUIMELTJE ziet een groepje HAVENARBEIDERS een groot vrachtschip lossen. Hij blijft even staan kijken. Grote kisten fruit; bananen, vijgen, peren worden aan de kant gehesen. Hongerig kijkt KRUIMELTJE toe. Dan sjokt hij verder. Hij is zo teneerge-slagen dat hij geen fut heeft om eten te stelen. Vlak bij het grote schip gaat hij aan de kade zitten, slaat zijn arm om MOOR heen en samen kijken ze uit over het water, naar de ondergaande zon. Hij begint zachtjes tegen Moor te praten.

KRUIMELTJE:
Grote mense zijn niet te vertrouwe, Moor. Me vader en moeder niet... De commissaris niet... Vader Keyzer niet... zelfs Wilkes niet...

Een traan rolt over zijn wang door dit trieste besef. MOOR jankt zachtjes. Met een heftig gebaar veegt KRUIMELTJE de traan weg.

201. INT. SLAAPZAAL GESTICHT. NACHT.

SPIJKER ligt met ontblote rug, waarop de bloederige striemen van de stokslagen scherp aftekenen, op zijn bed. Hij ligt met holle ogen voor zich uit te staren.

202. EXT. DEKZEIL HAVEN. VROEGE OCHTEND.

KRUIMELTJE en liggen op een stapel dekzeil op een trekschuit. Een regen van fijne waterdruppeltjes daalt neer op KRUIMELTJE en daardoor wordt hij wakker. Als hij opkijkt ziet hij dat de BRANDWEER bezig is nieuwe waterspuiten te testen in de Maas. Met hun vier waterspuiten creëren ze een waterballet van fonteinen. Het is een schitterend schouwspel en KRUIMELTJE is helemaal verrukt. Hij springt van de schuit af en danst uitgelaten onder de neerdalende waterdruppels. Een straatkind dat geniet van de wonderlijke onverwachte dingen die het leven hem te bieden heeft. De BRANDWEERMANNEN lachen om het vrolijke kind en laten hem zijn gang gaan. Met een enorm gevoel van bevrijding roept KRUIMELTJE:

KRUIMELTJE:
Hooliaadiéééé...! Hooliaadiéééé...!

MOOR voegt zich bij hem en springt vrolijk tegen hem op. KRUIMELTJE weet te overleven op straat en dat voelt goed.

203. EXT. WINKELSTRAAT ROTTERDAM. DAG.

KRUIMELTJE eet een banaan op (die hij gestolen heeft). Hij geeft MOOR ook een stuk. Hij loopt langs mooie etalageruiten. Er zijn VEEL MENSEN op straat, Het ziet er vrolijk uit. Een kar trekt langs met een grote houtschildering met krokodillen die reclame maakt voor Diergaarde Blijdorp. Een STRAATVRKOPER verkoopt windmolentjes. Een MUZIKANT speelt mondharmonica.

204. EXT. GROTE PIANOZAAK. DAG.

KRUIMELTJE komt langs een grote pianozaak. Voor de etalage houdt hij stil. Hij kijkt z'n ogen uit naar de nieuwe, maar ook veel tweedehandse piano's. Het ziet er zo aanlokkelijk uit. Hij zou graag even z'n liedje willen spelen. Zou hij het durven? Hij glipt de zaak in.

205. INT. GROTE PIANOZAAK. DAG.

KRUIMELTJE loopt op zijn hoede door de pianozaak. Elk moment verwacht hij in zijn kraag gegrepen te worden om naar buiten te worden gezet. In de verte ziet hij een VERKOPER met een DAME bezig, maar deze laatste ziet hij op de rug. Dan glijden zijn ogen weer langs de vele verschillende piano's en vleugels. Hij kan de verleiding niet langer weerstaan en kiest een willekeurige piano uit, gaat op de pianokruk zitten en begint te spelen. Eerst zachtjes en wat aarzelend, maar al snel vol vreugde, omdat het voor het eerst zo mooi klinkt op een perfecte piano. Een stuk verderop begeleidt de VERKOPER de DAME, die we later zullen herkennen als VERA DI BORBONI, naar de deur.

VERKOPER:
En wanneer wilt u de nieuwe vleugel thuisbezorgd hebben?

VERA DI BORBONI:
Zo snel mogelijk, alstublieft. Ziet u, ik ben nog maar pas in deze stad komen wonen. Ik heb mijn huis helemaal laten opknappen en ben bijna klaar met de inrichting. Deze vleugel is mijn laatste aankoop.

Op dat moment valt haar oog op KRUIMELTJE die zo aardig piano speelt. De VERKOPER bevalt het helemaal niet een kind aan te treffen achter de piano.

VERKOPER:

Zeg ventje, dit is geen speelgoedzaak.
En honden worden al helemáál niet toegelaten.

KRUIMELTJE, die helemaal in zijn (eenvoudige) spel verdiept was, schrikt op. Zijn ontwapenende blik steelt het hart van VERA.

VERA: *(tegen de VERKOPER)*

Ach, laat u hem toch spelen. Je moet een kind nooit ontmoedigen, als hij geïnteresseerd is in muziek.

Ze is in zo'n goede stemming dat ze plompverloren naast KRUIMELTJE op de kruk gaat zitten en hem met en hoofdknikje aanmoedigt om verder te spelen. KRUIMELTJE kijkt eerst aarzelend naar de VERKOPER, maar als deze een mierzoete glimlach op zijn lippen weet te toveren, speelt hij het liedje nog een keer. VERA slaat ook een paar akkoorden aan en speelt quatre-main met KRUIMELTJE. KRUIMELTJE is helemaal verrukt van het spel. Het is maar een eenvoudig liedje maar met VERA's toevoeging klinkt het nog veel leuker. Als het liedje uit is, moeten ze allebei lachen.

VERA:

Je speelt heel aardig, weet je dat? Van wie heb je dat geleerd?

KRUIMELTJE:

...Van moeder.

VERA:

En kun je ook noten lezen?

KRUIMELTJE speelt een toonladder en noemt de noten op.

VERA:

Nou, je moet maar goed je best doen. Hard studeren.
Dan kunnen ze trots op je zijn... Hoe heet je?

KRUIMELTJE: *(voelt zich immers weer het zwervertje)*

Kruimeltje...

VERA: *(lacht vriendelijk)*

... Kruimeltje... dat hoor je niet vaak. Maar kom,
(ze staat op) ik moet weer verder. *(Ze geeft hem een hand)*
Aangenaam kennis met je gemaakt te hebben, Kruimeltje.

KRUIMELTJE staat ook op en buigt zijn hoofd op een hoffelijke manier, wat we hem nooit eerder hebben zien doen. VERA loopt met een glimlach om haar lippen de winkel uit, terwijl de VERKOPER de deur voor haar open houdt. Even later volgt KRUIMELTJE voor wie de VERKOPER eveneens vol respect de deur open houdt.

VERKOPER:

Als u nog eens van plan bent een piano te kopen, jongeheer...

KRUIMELTJE:

Dan weet ik je te vinde...

206. INT. BIOSCOOP. DAG.

KRUIMELTJE kijkt naar de emotionele omhelzing van Chaplin en de "Kid" in de bioscoop. (*The Kid, 1921*) Hij is erg onder de indruk van de dramatiek van dat moment. Hij gaat er zo in op dat hij in een flits zichzelf en zijn vader ziet, die elkaar omhelzen.

207. EXT. VRACHTAUTO BIJ STOEPRAND. DAG. Z/W FANTASIE

Min of meer anoloog gefilmd met de scene in "*the Kid*" omhelst HARRY VOLKER zijn zoon KRUIMELTJE.

208. INT. BIOSCOOP. DAG.

Plotseling wordt er een lichtbundel van een zaklantaarn op KRUIMELTJES gezicht gezet. Het PUBLIEK kijkt verstoord op.

CONTROLEUR:
Zeg, laat jij je kaartje eens zien?!

209. EXT. ZIJ-INGANG BIOSCOOP. DAG.

KRUIMELTJE wordt door de CONTROLEUR hardhandig naar buiten gezet. Daar staat MOOR trouw op hem te wachten. Samen lopen ze weg.

210. EXT. THEATER. AVOND.

KRUIMELTJE en MOOR lopen over straat. Ze naderen het theater. Wat een drukte daar. Reusachtige aanplakbiljetten hangen aan weerszijden van de hoofdingang. KRUIMELTJE werpt een blik op de affiches en schrikt. Dat is dezelfde dame als in de pianozaak! Hij bestudeert de affiches eens wat nauwkeuriger. "*Vera di Borboni*" staat erop.

De beroemde Italiaanse pianiste die gestudeerd heeft aan het Conservatorium in Parijs. Ze zal optreden die avond, een speciaal Mozart programma. Auto's en rijtuigen houden stil voor de ingang. KRUIMELTJE verdwijnt bijna in de drukte. Dan komt er een bijzonder luxueuze, enorme auto bijna geluidloos aanrollen. De PORTIER van het theater snelt toe en helpt de dame uitstappen. "Vera di Borboni" fluisteren de TOESCHOUWERS. KRUIMELTJE dringt zich naar voren. Hij wil ook een glimp van haar opvangen. Wat ziet ze er mooi uit. KRUIMELTJE loopt achter mensen langs en moet moeite doen om VERA met zijn blik te kunnen blijven volgen. Dan opeens ziet VERA hem. Ze herkent hem en lacht naar hem. Ze wenkt hem. KRUIMELTJE doet een stap achteruit. Niet gewend aan attentie. Ze reikt haar hand naar hem uit en buigt naar hem toe als hij schoorvoetend naderbij komt.

VERA: (*vriendelijk*)
Dag Kruiemtje.... Wat leuk om jou hier te zien... Zou je ook naar binnen willen om naar het concert te luisteren?

KRUIMELTJE: (*verlegen met de situatie*)
... Maar... ik heb helemaal geen geld!

VERA:
Dat maakt niet uit. Vanavond ben je mijn gast.

Ze lacht vriendelijk en gebaart dat hij met haar mee moet komen. KRUIMELTJE weet niet wat hem overkomt. Hij zegt tegen MOOR dat hij buiten moet wachten.

211. INT. CONCERTZAAL. NACHT.

VERA DI BORBONI speelt een sonate van Mozart. De zaal luistert ademloos. Op een van de voorste rijen zit KRUIMELTJE. Hij vindt het allemaal adembenemend mooi en geniet met volle teugen. VERA slaat de slotaccorden aan. Het applaus breekt los. KRUIMELTJE klapt om het hardst. VERA staat op en neemt buigend het applaus in ontvangst. Een paar BEWONDERAARS gooien bloemen op het podium. Boeketten worden door de THEATERDIRECTEUR aan haar overhandigd. Wat krijgt ze veel bloemen.

212. EXT. PLANTSOEN. NACHT.

KRUIMELTJE is enthousiast bloemen (margrietten en ridderspoor) aan het plukken in een gemeenteplantsoentje. Zonder pardon stapt hij in de keurige perkjes, zijn doel heiligt alle middelen.

213. INT. EXT. UITGANG THEATER. NACHT.

VERA DI BORBONI wil weg. De drukte heeft haar nu lang genoeg geduurd. Met bloemen beladen verlaat ze het theater. Haar CHAUFFEUR opent het portier van de grote luxueuze slee. Ze rijden weg.

214. EXT. STRATEN BIJ THEATER. NACHT.

KRUIMELTJE heeft een grote bos bij elkaar geplukt. Zouden ze nog op tijd zijn? Hij moet zich haasten. Rennen. MOOR volgt hem.

215. EXT. UITGAANSCENTRUM / INT. LUXUEUZE SLEE. NACHT.

Het is druk op straat. Bioscopen gaan uit. MENSEN steken over. Het verkeer wordt onoverzichtelijk. De slee van VERA baant zich moeizaam een weg. Vera's CHAUFFEUR toetert. En verder rijden ze. Dan gebeurt er iets verschrikkelijks. Een jongetje steekt pardoos over, rennend, op de voet gevolgd door een zwarte hond. De CHAUFFEUR probeert nog te remmen, maar kan een botsing niet voorkomen. VERA schrikt ontzettend en snelt de auto uit. Ze buigt zich over het slachtoffertje, dat roerloos op straat ligt. Maar dat is KRUIMELTJE! Hij is gewond aan zijn hoofd! Bloed stroomt uit de wond. De bloemen liggen geknakt en verspreid om hem heen. MOOR begint zielig te janken. VERA neemt het heft in handen. KRUIMELTJES hoofd wordt provisorisch verbonden met de witte zijden sjaal die zij om heeft. Hij wordt op de achterbank van haar auto gelegd. Ze houdt zijn hoofd op haar schoot. MOOR wordt ook meegenomen. Het kan haar niet schelen, dat haar mooie concertjapon met bloed bevlekt raakt, als het maar goed komt met KRUIMELTJE.

216. INT. LOGEERKAMER VERA. NACHT.

KRUIMELTJE ligt bewusteloos in een bed in een grote, rijk ingerichte logeerkamer van VERA. Een DOKTER heeft zijn hoofdwond verbonden en onderzoekt hem. De arts heeft juist zijn kiel dichtgeknoopt als VERA binnenkomt. Zij heeft zich omgekleed en draagt nu een eenvoudige, smaakvolle jurk.

VERA:
Hoe gaat het met hem, dokter?

DOKTER:

Hij heeft een zware hersenschudding. Gaat waarschijnlijk flink overgeven zo. Hij moet beslist het bed houden, in een donkere kamer.

TIMELAPSE.

De dokter is weg. VERA waakt bij het bed. Haar bediende MARIANNE komt binnen met een kom en zet deze vlak naast het bed. MOOR ligt op een kleedje en houdt alles goed in de gaten. KRUIMELTJE beweegt zijn hoofd. Hij kreunt van pijn. Een kleine rode bloedvlek is zichtbaar op het witte verband. MARIANNE wil juist de kamer verlaten als KRUIMELTJE onaangekondigd overgeeft. VERA handelt snel, maar is juist te laat met de kom, om de eerste golf op te vangen. KRUIMELTJE bevult zijn beddengoed en kleren, maar is te ziek om dat te beseffen. MARIANNE ziet nog net wat er gebeurt.

MARIANNE: *(in het Frans)*

Ik zal meteen verschoning halen, madame.

Ze haast zich de kamer uit. VERA veegt KRUIMELTJES gezicht af met een handdoek, en begint zijn bloes open te knopen. Dan ziet VERA iets glinsteren op zijn borst. Wat zou het zijn? Een medaillon? Het zit aan een verschoten fluwelen koord. Ze is er helemaal door gebiologeerd en kan haar nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. Ze trekt z'n kleding wat opzij. Met bevende vingers pakt ze het medaillon. Ze kan haar ogen niet geloven. Dit sieraad herkent ze uit duizenden. Opgewonden maakt ze het medaillon open. Een kreetje ontsnapt haar. Ze ziet de foto's van haarzelf en van Harry. *(Voor alle duidelijkheid: VERA ziet er heel anders uit dan toen ze een 18-jarig meisje was)*

VERA: *(zacht fluisterend, met trillende stem)*

... Dat kan toch niet waar zijn...? Wie ben je, Kruiملتje?

Ze kijkt hem lang en onderzoekend aan. Ze durft niet te geloven wat ze hoopt. Ze wil hem aanraken, maar de schok is te groot.

VERA:

... Het is niet waar... dit is een grap...

Ze staat abrupt op ijsbeert een paar passen heen en weer. Dan gaat ze weer zitten en pakt, diep ontroerd KRUIMELTJES witte hand vast. Ze fluistert door haar tranen heen.

VERA:

Mijn God... je bent hier... bij mij...

217. INT. LOGEERKAMER VERA. DAG.

KRUIMELTJE opent af en toe zijn ogen, maar zakt dan toch weer weg in zijn diepe slaap. VERA zit bij het raam, de gordijnen zijn gesloten om het daglicht buiten te houden. Ze denkt na over wat er 10 jaar geleden gebeurd is.

218. FLASHBACKVERA. INT. HUIS VROUW KOSTER. DAG.

De jonge, zieke LIZE werpt nog een laatste hartverscheurende blik op haar BABY voor ze hem achterlaat bij VROUW KOSTER. Ze trekt de deur achter zich dicht.

219. FLASHBACKVERA. EXT. ACHTERBUURT ROTTERDAM. DAG.

LIZE strompelt meer dan dat ze loopt over straat. Het is bitter koud. Wat bevroren sneeuw ligt her en der verspreid. LIZE is totaal uitgeput en doodziek. Haar ogen staan hol, ze kan niet verwerken dat ze haar zoon heeft moeten afstaan. In een portiek zinkt ze ineen en blijft bewusteloos liggen.

TIMELAPSE:

Een fraaie koets met paarden komt langs de portiek waar VERA ligt. Een RIJKE HEER laat de KOETSIER halt houden en stapt uit. Hij buigt zich over het zielige hoopje mens. Als hij haar gezicht naar zich toedraait, breekt de donkere lucht open en een zonnestraal verlicht LIZE's bleke gezicht als een engel. De RIJKE HEER gebaart naar de KOETSIER die van de bok springt en helpt om LIZE in de koets te leggen. In volle vaart vervolgen zij hun weg.

220. FLASHBACKVERA. INT. GROTE VILLA WASSENAAR. DAG.

LIZE wordt wakker in een prachtige kamer. Ze is ziek en ontvangt alle medische zorg die ze nodig heeft. De DOKTER en VERPLEEGSTER zijn druk met haar in de weer.

221. FLASHBACK. EXT. VERANDA VILLA WASSENAAR. DAG.

LIZE ligt helemaal togedekt, in een ligstoel op de veranda van de Wassenaarse villa, te herstellen. De lente heeft de schitterende tuin in rijke bloei gezet. Haar WELDOENER en zijn GEZIN zitten ook op de veranda. De innerlijke pijn van het verlies van haar baby staat nog duidelijk op haar gezicht te lezen, maar ze heeft duidelijk aan lichamelijke kracht gewonnen.

222. INT. SALON WASSENAARSE VILLA. DAG.

LIZE loopt door de salon van de villa en kan de verleiding niet weerstaan om achter de dure vleugel plaats te nemen en een paar akkoorden aan te slaan.

TIMELAPSE

LIZE is weer verder hersteld en speelt nu virtuoos aan de piano. Haar WELDOENER en zijn gezin luisteren ontroerd toe.

223. FLASHBACK. EXT. PARIJS CONSERVATORIUM. DAG.

LIZE loopt zenuwachtig tussen een aantal aankomende STUDENTEN het conservatorium van Parijs binnen.

224. INT. PODIUM ZAAL CONSERVATORIUM PARIJS. DAG.

Ze speelt een stuk voor op het podium voor een streng kijkende TOELATINGSKOMMISSIE. De DOCENTEN zijn onder de indruk. Ze spreken in het frans.

DOCENT:

Wij hebben maar weinig plaats voor buitenlandse studenten, en de opleiding is erg kostbaar. Daarom stellen wij onze toelatingseisen bijzonder hoog... Gelukkig beschikt u over een weldoener en, over talent, mademoiselle. Bent u bereid om alles te geven, keihard te studeren, om deze opleiding aan het Parijse Conservatorium te kunnen voltooien?

LIZE:
Oui, monsieur.

DOCENT:
U realiseert zich dat de opleiding 4 jaar duurt?

LIZE:
Oui, monsieur. Muziek betekent heel veel voor me.

DOCENT:
Comment vous vous appelez? (*Hoe heet u*)

LIZE:
Je m'appelle Vera...

Ze ziet een affiche achter het hoofd van de DOCENT hangen, waar met grote letters Borboni op staat.

LIZE:
... Vera di Borboni.

En op dat moment zweert LIZE haar oude leven af.

225. INT. LOGEERKAMER VILLA VERA. DAG.

We keren terug bij VERA in de ziekenkamer van KRUIMELTJE. Ze staart nog steeds voor zich uit.

VERA: (*zacht*)
Lize van Dien.

TIMELAPSE.

KRUIMELTJE opent zijn ogen. Hij draait zijn hoofd voor het eerst zonder pijn en het eerste wat hij ziet is zijn trouwe vriend MOOR, die op een kleedje naast zijn bed ligt. MOOR heeft in de gaten dat zijn baasje wakker is geworden en komt kwispelstaartend naar hem toe.

KRUIMELTJE:
Moor! Ouwe jongen! Waar zijn we nou terecht gekome...?

MOOR springt op KRUIMELTJES bed en begroet zijn baasje zoals het een hond betaamt. Dan komt MARIANNE binnen die in het Frans begint te babbelen en ondertussen een dienblad eten neerzet op het nachtkastje.

MARIANNE: (*in rap Frans*)
Ah, ik zie dat de jongeheer zich vandaag een stuk beter voelt. Dat mag ook wel, je ligt al zes dagen te slapen!
Ik ga meteen madame waarschuwen. En in bed blijven, ventje. Dokters orders.

KRUIMELTJE:
We zijn in een ander land terecht gekome, Moor.
Ik versta d'r geen woord van.

MARIANNE is de kamer uitgegaan. KRUIMELTJE ziet het onbijt en het water loopt hem in de mond. Hij propt zijn mond vol en geeft ook MOOR wat. Als VERA binnenkomt, probeert hij z'n volle mond te verbergen door onopgemerkt te kauwen om het zo snel mogelijk door te kunnen slikken.

VERA:

Jongen, wat fijn om jou weer wat beter te zien.

Ze gaat naast hem op bed zitten en kijkt hem met een hele warme blik aan. KRUIMELTJE wordt er verlegen van en durft niet verder te kauwen. VERA pakt zijn hand beet.

VERA:

... Het spijt me... het spijt me zo dat we tegen je aangereden zijn. Ik weet dat je Kruimeltje heet, maar moeten we niet iemand waarschuwen? Hoe heet je in het echt?

KRUIMELTJE zit nog met zijn mond vol en durft nog steeds niets te zeggen.

VERA: *(bezorgd nu)*

Wat is er? Voel je je toch niet goed? *(werpt blik op het dienblad)* Ik zie dat je wat gegeten hebt...

Nu durft KRUIMELTJE eindelijk zijn hap door te slikken. Dan lacht hij. Onweerstaanbaar.

KRUIMELTJE:

Da's Moor, ziet u, dat is zo'n ongelooflijke schrokop. Daarom blijft-ie bij me... Ik kan goed in z'n kostje voorzien... uh... u, in dit geval...

VERA staat op. Ze loopt naar de ramen om de gordijnen open te schuiven en staat zodoende met haar rug naar KRUIMELTJE toe. De camera blijft op VERA gericht, terwijl KRUIMELTJE verder praat.

KRUIMELTJE:

Maar hij is de enige vriend die ik heb. Meer heb ik niet. Ja, Wilkes, maar die is in Amerika. Me vader aan 't zoeke. Iedereen noemt me wel Kruimeltje, maar eigenlijk heet ik als me vader; Harry Volker.

Bij de laatste zin klemmen VERA's handen om het gordijn vast, alsof ze zich staande moet houden. Maar ze probeert zich te herstellen.

KRUIMELTJE:

Me vader, die heb gevichte tege indiane en boeve. Hij wou rijk worde, dus is-ie goud gaan zoeke, maar dat hebbe ze 'm afgenome. En nou moet-ie wraak neme, met pistole... en dan schiet-ie ze neer...

VERA draait zich nu pas om en zegt met een verbaasde glimlach.

VERA:

Hoe weet jij dat allemaal?

KRUIMELTJE:

Zo gaat 't in het wilde Westen, echt waar hoor. Dat heb-ik zelf gezien in de bioscoop... Me vader is een held!

VERA: *(heel voorzichtig)*

... En je moeder...?

KRUIMELTJE: *(snuift verontwaardigd)*
Me moeder? Van haar wil ik niets wete... Zij wou mij
niet hebbe, nou moet ik háár ook niet.

Hoeveel pijn deze opmerking ook doet, VERA besluit hier verder niet op in te gaan.
De tijd is er niet rijp voor. Ze loopt naar zijn bed en gaat op de rand zitten.

VERA:
Vertel me nou eens alles over die Wilkes.
Hoe ben je bij hem terechtgekomen?

226. INT. SALON VILLA VERA. DAG.

KRUIMELTJE zit achter VERA's nieuwe vleugel en speelt zijn liedje. Hij draagt nieuwe kleren, die Vera voor hem heeft gekocht. Het verband is nu van zijn hoofd, alleen de korst is nog zichtbaar. Onder de volgende scenes klinkt de eenvoudige, maar mooie melodie die hij speelt, door.

227. INT. KANTOOR VADER KEYZER. DAG.

VERA heeft een onderhoud met VADER KEYZER van het gesticht. We horen niet wat ze zeggen, maar VERA heeft een vastberaden trek op haar gezicht en is overwegend aan het woord. VADER KEYZER overhandigt haar de laatste brief van Wilkes aan Kruimeltje.

228. INT. HAL VOORDEUR GESTICHT. DAG.

SPIJKER laat VERA uit. Vlak voor ze de deur uit gaat, klampt hij haar vast en fluistert iets in haar oor. VERA kijkt verbaasd op. SPIJKER haalt een stapeltje brieven uit zijn kiel die Buikie gestolen had. Hij overhandigt ze aan haar.

229. INT. SALON VERA. DAG.

VERA komt thuis en treft KRUIMELTJE achter de vleugel aan. Ze begroet hem vriendelijk en overhandigt hem de brieven van Wilkes.

VERA:
Hier, je krijgt de groeten van Spijker. Deze brieven heeft hij
gevonden in het kastje van... eh... hoe heet hij ook alweer,
Buikie?

KRUIMELTJE:
Brieven van Wilkes?

KRUIMELTJE is helemaal overdonderd en opent haastig een brief. Zijn ogen vliegen over het papier

TIMELAPSE.

VERA speelt op de piano, een melancholisch stuk. Haar handen trillen, want zij is zeer benieuwd naar de inhoud van de brieven. KRUIMELTJE leest de laatste brief.

KRUIMELTJE:
Wilkes komt terug! Hij verwacht dat-ie 15 augustus in
Rotterdam aankomt!

VERA: *(geschrokken)*
Maar dat is morgen!

KRUIMELTJE:
Hij vraagt of ik 'm kom ophale...

Hij laat de brief helemaal teleurgesteld zakken.

VERA: *(zo gewoon mogelijk)*
... Schrijft hij niets over je vader?

KRUIMELTJE: *(kijkt strak voor zich uit)*
...Dat-ie 'm niet heeft kunne vinde...

Hij staat op en loopt naar het raam. Met z'n rug naar VERA toe staart hij naar buiten, overtuigd dat zijn vader dood is. VERA's hart gaat uit naar haar zoon, maar wat kan ze zeggen?

VERA:
Weet je Kruiemtje... Dat Wilkes je vader niet gevonden heeft, wil nog niet zeggen, dat ie niet leeft... ergens op een plekje op deze aarde. Ik heb de afgelopen tien jaar geleerd, dat deze gedachte... je op de been kan houden, terwijl je eerst denkt dat niets dat kan.

In de gang klinkt de deurbel. VERA loopt naar KRUIMELTJE toe. Hij hoort haar naderen, draait zich om en stort zich in haar armen.

KRUIMELTJE:
Nou zal ik nooit een vader of moeder hebben. Nooit.

VERA: *(diep ontroerd)*
... Je mag altijd bij mij blijven, Harry, dat beloof ik.
Ik laat je nooit meer in de steek...

230. INT. LOGEERKAMER. KRUIMELTJE. NACHT.

KRUIMELTJE is in zijn pyjama. VERA brengt hem naar bed, en dat vindt hij heerlijk. MOOR ligt aan het voeteneind. Voor hem is het leven nog nooit zo goed geweest. KRUIMELTJE springt op het bed op en neer in het zachte matras. Hij kan er niet genoeg van krijgen. MOOR veert bij elke beweging omhoog.

KRUIMELTJE:
Weet je Vera, ik heb nog nooit zo'n zacht bed gehad.

VERA:
Ga nou maar liggen, morgen is de grote dag.

KRUIMELTJE ploft op het bed neer.

KRUIMELTJE:
Ja, dan komt Wilkes terug. *(hij kijkt peinzend voor zich uit)*
... Heb je eigenlijk mijn vader wel eens gezien, Vera?

VERA verbergt zo goed mogelijk haar schrik over deze laatste opmerking.

KRUIMELTJE: *(begint aan zijn medaillon te prutsen)*
Ik heb een fotootje van hem.

Hij haalt het medaillon van zijn nek en klapt het open. Met zijn duim op het fotootje van zijn moeder, toont hij het fotootje van zijn vader.

VERA: *(heel belangstellend)*
... Wat een knappe man. Ik weet zeker dat hij een goed mens was. Met zo'n zoon als jij.

KRUIMELTJE knikt bevestigend. Hij adoreert zijn vader.

VERA:
... En je moeder, Harry... Mag ik haar fotootje niet zien?

KRUIMELTJE klapt het medaillon dicht.

KRUIMELTJE:
Nee, da's een rotmens.

Hij houdt het medaillon stijf in zijn vuist geklemd. VERA voelt dat ze niet moet aandringen.

VERA: *(zacht)*
Rotmensen verdienen geen zoon zoals jij.
(en dan zegt ze heel simpel, zonder drama)
... Ik hou van je, Kruimeltje.

Ze buigt zich naar hem toe en geeft hem vederlicht een kus op zijn hoofd.

231. MONTAGESEQUENTIE. HUIS VERA. DAG.

De grote dag is aangebroken. KRUIMELTJE en VERA maken zich ieder afzonderlijk klaar voor vertrek. Door hun manier van doen, kunnen we zien, hoe gespannen ze zijn. De beelden volgen elkaar in hoog tempo op.

232. EXT. VILLA VERA. DAG.

De CHAUFFEUR houdt het portier van de chique auto van VERA open. KRUIMELTJE, VERA en MOOR stappen in. Bij de voordeur staat een zenuwachtige MARIANNE ze uit te zwaaien als de auto de oprijlaan afrijdt.

233. INT. AUTO VERA. / EXT. KADE HAVEN ROTTERDAM. DAG.

KRUIMELTJE en VERA zitten allebei achterin. MOOR ligt tussen hen in op de bank. Ze kijken allebei in gedachten verzonken naar buiten. VERA beseft dat ze KRUIMELTJE toch eens de waarheid zal moeten vertellen en zoekt een opening voor dat gesprek.

VERA:
... Wat weet je eigenlijk van je moeder... behalve dan dat ze je... achtergelaten heeft.

KRUIMELTJE: *(blijft naar buiten kijken)*
... Alleen wat vrouw Koster verteld heb. Dat ze heel jong was, en ziek. Dat me vader niet met haar getrouwd was, omdat het zo'n rotmens is, natuurlijk. Gelukkig vertrok hij net op tijd naar Amerika.

VERA: *(zorgvuldig haar woorden kiezen)*
... Je moet goed begrijpen dat het voor een vrouw heel moeilijk is om een kind te krijgen als ze niet getrouwd is. Dat wordt door onze maatschappij niet geaccepteerd. Zo'n vrouw kan het wel vergeten... die wordt uitgestoten... Mannen ontspringen die dans, maar vrouwen... worden veroordeeld.

KRUIMELTJE:
Da's niet eerlijk...

VERA:
Nee... da's niet eerlijk... En als je nu heel graag iets wil bereiken. Iets waar je heel goed in bent, waar je graag verder in wil. *(Ze slaat op haar hart)* Die drang zit in je... als muziek in je hart. En als je dan heel jong bent, geen geld hebt en ook nog eens ernstig ziek wordt... Dan zie je geen uitweg, als moeder alleen.

KRUIMELTJE:
(afgeleid door wat er buiten te zien is, ze naderen de haven)
Mijn moeder kon geloof ik aardig piano spelen.

VERA:
Net als ik.

KRUIMELTJE: *(lacht nu)*
Niet zo mooi als jij, natuurlijk.

Hij kijkt weer naar buiten, omdat de CHAUFFEUR de kade is opgereden en af en toe moet toeteren om door de mensenmassa heen te komen die op de kade aanwezig is.

VERA:
Kruimeltje... ik... Kruimeltje!

KRUIMELTJE is niet meer te houden. Hij heeft de deur opengemaakt, stapt uit en begeeft zich, samen met MOOR, in de mensenmassa.

234. EXT. HAVEN ROTTERDAM. DAG.

In de haven is het een drukte van belang. Er zijn veel MENSEN op de been om de arriverende PASSAGIERS van het schip te onthalen. KRUIMELTJE baant zich een weg door de mensenmassa. Hij nadert het imposante passagiersschip "De Rotterdam" steeds dichterbij. Samen met MOOR zoekt hij een beter plekje. VERA is ook uitgestapt, maar blijft bewust op een afstand en laat KRUIMELTJE zijn gang gaan. Er komen PASSAGIERS van de treeplank naar beneden. KRUIMELTJE speurt met zijn ogen langs de mensen of hij Wilkes kan ontdekken. Eindelijk, eindelijk, daar komt Wilkes de treeplank af. KRUIMELTJE begint te schreeuwen en te roepen.

KRUIMELTJE:
Wilkes...! Wilkes! Hier ben ik! Hier zijn we!

WILKES ziet hem en zwaait enthousiast. Maar er is nog iemand die begint te zwaaien naar KRUIMELTJE. De man die achter WILKES loopt. De man van de foto in zijn medaillon. Kruimeltjes VADER! En wat ziet hij er stoer uit! Hij voldoet aan alle verwachtingen.

KRUIMELTJE: *(voor zichzelf uit)*
Sodeju Moor! Me vader!

Door het dolle heen begint KRUIMELTJE te dansen en te springen. Hij kan niet wachten tot ze van de boot af zijn. Hij rent op WILKES en zijn VADER af, wat nog niet zo gemakkelijk gaat in de wirwar van de elkaar begroetende mensen. KRUIMELTJE weet niet wie hij eerder moet begroeten en stormt in hun beider armen. WILKES maakt baan voor zijn vriend die voor het eerst van zijn leven zijn zoon ziet. KRUIMELTJES VADER tilt zijn zoon op en kijkt hem diep en lachend in de ogen. Dan drukt hij hem onstuimig tegen zich aan. Het is een heerlijk, vrolijk, kostbaar moment. Vanaf een afstand slaat VERA dit tafereel gade. Ze veegt verwoed de traan weg, die over haar wang rolt. Ze wil zich niet langer meer op de achtergrond houden en loopt behoedzaam op het groepje af. Na de onstuimige begroeting zet HARRY zijn zoon neer en richt hij zijn blik op naar de vrouw die nadert en op enige afstand blijft staan. Hij kan zijn emoties bijna niet de baas als hij LIZE/VERA herkent. Hoe ze daar is gekomen, weet hij niet, maar hij loopt op haar af. Ze bekijken elkaar een ogenblik voorzichtig en omhelzen en kussen elkaar dan hartstochtelijk. Tranen lopen over hun beider wangen. KRUIMELTJE en ook WILKES kijken verbaasd toe. HARRY wendt zich tot KRUIMELTJE.

HARRY:
Wat een verrassing dat je je moeder hebt meegenomen.

Zijn moeder? KRUIMELTJE begrijpt er niks van. HARRY betreft nu ook WILKES in de begroeting.

HARRY:
Wilkes, kom eens hier. Ik wil graag dat je
Lize van Dien ontmoet.

Langzaam maar zeker begint nu bij KRUIMELTJE het muntje te vallen. Zijn moeder? Is Vera Lize? Zijn eigen, echte moeder? Hij kijkt de vrouw met een scherpe, observerende blik aan. VERA vangt zijn blik op en wacht gespannen af. Ze laat de eerste stap aan KRUIMELTJE over. Hij kijkt haar seconden lang verbijsterd aan. Zoveel emoties, hoe zal hij reageren? Dan rent hij op haar af en omhelst haar onstuimig. VERA is dolgelukkig dat KRUIMELTJE haar als moeder accepteert. HARRY voegt zich bij hen. MOOR springt blaffend tegen hen op. WILKES geniet. Hier was het hem om te doen. De hereniging van een gezin. Wat een dag voor KRUIMELTJE. Zijn beide ouders terug. Het leven kon niet mooier zijn.

235. EXT. TUIN VILLA LIZE. ZOMERSE AVOND.

WILKES, LIZE en HARRY zitten in de tuin. Het is een prachtige zomerse avond en de sfeer is heel ontspannen. KRUIMELTJE speelt met MOOR, door een stok weg te gooien, die MOOR dan weer enthousiast terugbrengt. Maar KRUIMELTJE is moe van het spelen en ploft neer op de armleuning van de houten tuinstoel van zijn vader.

KRUIMELTJE:
Nou moet je toch eens vertelle, Wilkes, waarom je
niet geschreve had dat je me vader had gevonde.

WILKES:
Dat heb ik niet geschreven, omdat ik hem toen nog niet
gevonden had.

KRUIMELTJE:
Hè? Maar je kwam naar huis! Hoe kan dat nou?

Hij kijkt ombeurten naar zijn vader en naar WILKES. Hij wil het verhaal horen.

HARRY: (*lachend*)
Nou Wilkes, aan jou de eer.

WILKES:
Goed dan... Je moet weten dat ik half Amerika had afgereisd,
overal gezocht en navraag had gedaan, maar niemand wist waar
je vader uithing... elk spoor liep dood. Heel frustrerend...
Ik had dan ook zwaar de pest in toen mijn visum afliep en ik terug
moest keren. Vlak voor de boot naar Nederland zou vertrekken had ik
nog wat tijd over en ik bedacht dat ik voor jou nog geen cadeautje had.

KRUIMELTJE ziet het verhaal aan zijn geestesoog voorbij trekken en de kijker ook.

236. FLASH BACK. EXT. WINKELSTRAAT HAVENSTAD. DAG.

STEM WILKES:
Dus ging ik op zoek...

WILKES loopt door een winkelstraat in de havenstad. Hij bekijkt wat etalages, maar ziet niks van zijn gading. Tot hij bij een scheepswinkel komt en een paar modelscheepjes in de etalage ziet staan, die zijn aandacht trekken. Hij besluit naar binnen te gaan.

237. FLASH BACK. INT. SCHEEPSWINKEL HAVENSTAD. DAG.

Het winkelbelletje klingelt. WILKES komt de winkel binnen. Het is een mooie winkel, veel koperen accessoires, touw en scheepsbenodigdheden. Een VERKOPER staat achter de toonbank.

VERKOPER: (*in het Engels*)
Kan ik u helpen, meneer?

WILKES: (*ook in het Engels*)
Ik wil graag dat modelscheepje kopen.

VERKOPER:
Welke, meneer?

WILKES: (*wijst aan*)
Die.

De VERKOPER pakt het juiste scheepje en loopt ermee naar de toonbank.

WILKES:
Wilt u het inpakken? Het is een cadeau voor iemand.

Als het scheepje is ingepakt, rekent WILKES af. Hij wil alweer naar buiten lopen, als hij de overige scheepjes nog eens extra goed bekijkt.

WILKES: (*mompelt*)
... Verbazingwekkend...

Hij draait zich om naar de VERKOPER.

WILKES:
In Nederland had ik een vriend die ook van die scheepjes
maakte...

VERKOPER:

De vent die deze dingen maakt, bouwt ze in het groot in de jachthaven verderop. Dit is z'n hobby. Maar hij is beslist geen Nederlander.

WILKES glimlacht weemoedig en verlaat de scheepswinkel.

238. FLASH BACK. EXT. JACHTHAVEN SCHEEPSBOUWER. DAG.

STEM WILKES:

“Beslist geen Nederlander”... dat is wat hij zei...
Ik weet niet waarom ik toch naar de haven liep.
Ik denk omdat ik toch niets te doen had...
Misschien was ik gewoon nieuwsgierig...

WILKES loopt langs de aanlegsteigers en kijkt nieuwsgierig toe hoe enkele SCHEEPSBOUWERS werken aan de bouw van niet al te grote, houten zeilschepen. Hij bekijkt de gezichten van de MANNEN, maar ze zijn hem onbekend. WILKES schudt zijn hoofd. Wat dacht hij nou eigenlijk te vinden hier? Niks. Hij loopt verder. Zijn blik naar beneden gericht, naar zijn voeten die over de aanlegsteiger lopen. Hij kijkt op naar de zeilboten die aangemeerd liggen. Zijn oog valt op een naam: “Lize”, geschilderd op een prachtig houten zeilschip. Een MAN zit met zijn rug naar hem toe te schuren. WILKES blijft staan.

WILKES: *(in het Engels)*

Hé, mag ik u wat vragen... Ik zoek een man die... (modelscheepjes maakt)

WILKES valt stil. De MAN op het schip heeft zich omgedraaid en WILKES herkent, tot zijn stomme verbazing, HARRY VOLKER in de man. Sprakeloos staren ze elkaar enkele seconden aan. HARRY is de eerste die zijn mond opendoet.

HARRY VOLKER: *(in het Nederlands)*

Alsjeblief... Chris Wilkes.

WILKES:

... Harry Volker.

HARRY klimt van het schip en de twee mannen omhelzen elkaar zoals twee vrienden die elkaar al jaren niet gezien hebben, dat kunnen.

WILKES:

Is dit jouw schip?

HARRY:

(knikt bevestigend, en zegt zonder opschepperig te klinken)
De hele jachthaven is van mij.

WILKES: *(kijkt naar de naam van het schip)*

En je hebt je schip “Lize” genoemd...?

HARRY: *(met weemoed in zijn stem)*

Ja... “Lize”... ze is mijn grote liefde...
Maar wat voert jou hierheen?

WILKES: *(op gespeeld boze toon)*

Dat zal ik je uitleggen, Harry Volker. Ik ben al maanden op zoek naar jou, in elke uithoek van dit enorme land, omdat er in Nederland een jongen is die graag zijn vader wil zien.

HARRY VOLKER:
... En wie mag dat dan wel zijn?

WILKES:
... Jij, Harry. Jij hebt een zoon... De moeder heet Lize van Dien, maar die heeft haar zoon vlak na de geboorte in de steek gelaten. *(weer op boze toon)* En ik was al bijna op die vervloekte boot terug naar Nederland gestapt, zonder zijn vader mee te nemen.

239. EXT. TUIN VILLA LIZE. ZOMERAVOND.

We keren terug in de tuin, waar iedereen ademloos naar WILKES' verhaal zit te luisteren.

WILKES:
Het was op de valreep. Een idiote speling van het lot.

HARRY:
... In Amerika had ik nooit tegen iemand gezegd dat ik uit Nederland kwam... *(ontroerd, tegen KRUIJMELTJE)*
Het is een wonder dat ik hier nu zit bij jou... bij jullie...

WILKES:
Het kwam door dat scheepje...

WILKES pakt het ingepakte cadeau dat naast zijn stoel ligt.

WILKES:
Hier heb ik het. Het is een cadeau van je vader en mij.

KRUIJMELTJE haalt het cadeau op en gaat weer op de leuning naast zijn vader zitten. Hij scheurt het papier eraf en bewondert het fijne modelscheepje. Hij kijkt naar WILKES.

KRUIJMELTJE:
Dank je wel...

HARRY trekt diep ontroerd KRUIJMELTJE tegen zich aan. LIZE en WILKES delen zijn ontroering.

TITELKAART **DECEMBER 1922.**

240. EXT. VILLA LIZE. AVONDSCHMERING. SNEEUW

De avond valt en het sneeuwt. De tuin van is bedekt met een dikke laag sneeuw. In een dennenboom hangt kerstverlichting. Een kerstkrans hangt aan de voordeur.

251. INT. SALON VILLA LIZE. AVONDSCHMERING. SNEEUW

De salon is helemaal in kerstsfeer gehuld. Een prachtig versierde, enorme kerstboom staat te schitteren in de kamer. Eronder liggen allemaal ingepakte cadeaus. LIZE, MARIANNE en nog een SERVEERSTER dekken de grote eettafel met prachtig porseleinen servies en kristal. Ze steken de kaarsen in de kandelaars aan.

252. EXT. WINKELSTRAAT ROTTERDAM. AVOND. SNEEUW

KRUIMELTJE loopt samen met zijn vader HARRY en zijn hondje MOOR buiten door de sneeuw, langs de weelderig, in kerstsfeer ingerichte etalages van de winkels. De vallende sneeuw verhoogt hun vrolijke kerststemming. Ze dragen een aantal pakjes waaronder een groot plat cadeau. Er wordt keihard geroepen

KEESIE:
Kruimeltje!!!

KRUIMELTJE ziet zijn oude vriend met een groep KINDEREN over een stuk glad ijs glijden. Hij stouwt de cadeautjes voor een moment in HARRY's armen en rent enthousiast erop af.

KRUIMELTJE:
Kom op Moor! Glij! Holiadiéééé!

Hij zet zich af en glijdt een paar meters over het spiegellende ijs. HARRY is ondertussen bij de auto (van Lize) aangekomen en wordt door een lachende CHAUFFEUR geholpen de cadeautjes erin te leggen. KRUIMELTJE gaat helemaal uit zijn dak op de ijsbaan. Dan krijgt hij pardoes een sneeuwbal in het gezicht. Hij kijkt op wie hem gegooid heeft. Zijn vader! Nou, die zal er van lusten. Hij maakt bliksemsnel een sneeuwbal en gooit er een terug. Raak.

HARRY: *(lachend)*
Wacht jij maar, hier ben ik toevallig hééél goed in!

Ze bekogelen elkaar. De KINDEREN doen weldra mee en gieren van het lachen om het sneeuwballengevecht wat ontstaat. Op een gegeven moment beseft KEESIE wie HARRY is.

KEESIE: *(tegen KRUIMELTJE)*
Krijg nou wat, da's je vader.

KRUIMELTJE lacht trots als een pauw.

253. INT. SALON LIZE. NACHT. SNEEUW

Onder de kerstboom liggen veel cadeautjes. LIZE, HARRY, WILKES, SPIJKER en de COMMISSARIS zitten aan het diner. Kaarsen verlichten sfeervol de ruimte. De mensen luisteren naar een lied op de piano. Het is KRUIMELTJE die speelt. En heel aardig ook. Over de tafel heen kijken LIZE en HARRY elkaar aan, en wisselen die blik van liefde en verstandhouding als je trots bent op een prestatie van je kind. Iedereen klapt enthousiast als het afgelopen is.

TIMELAPSE.

Er worden cadeautjes opengemaakt. LIZE krijgt een prachtige, ingelijste foto van KRUIMELTJE, waar ze heel blij mee is. MOOR krijgt een lekker bot. KRUIMELTJE en SPIJKER krijgen divers speelgoed. En dan worden de cadeautjes van WILKES uitgedeeld.

WILKES:
Iedereen krijgt van mij hetzelfde, maar Kruimeltje mag het eerste openmaken.

KRUIMELTJE scheurt opgewonden het papier eraf. Hij slaakt een kreet van verrassing. Het is een boek. Een boek geschreven door Wilkes. En de titel is: KRUIMELTJE, of de geschiedenis van een straatjongen.

KRUIMELTJE:
Krijg nou wat! Wilkes heb een boek geschreven!

Hij bladert er vlug in. De anderen pakken nu ook het boek uit. KRUIMELTJE bekijkt nog eens de voorkaft.

KRUIMELTJE:
Maar dat had je beter niet over mij kenne schrijve...
Wie wil dat nou leze?

WILKES:
Dat maakt me niet uit, Kruimeltje. Ik wou het schrijven.
Wie het wil lezen is een ander verhaal...

WILKES wordt enthousiast gefeliciteerd. De camera neemt afstand van dit vrolijke tafereel. Het geluid ebt weg. We horen nog net:

SPIJKER:
Ik sta er ook in!

KRUIMELTJE:
O jee, dat wordt nooit wat met dat boek.

Iedereen begint te lachen.

Einde.

© Maria Peters, 1998

Gebaseerd op het gelijknamige boek van Chr. van Abkoude.